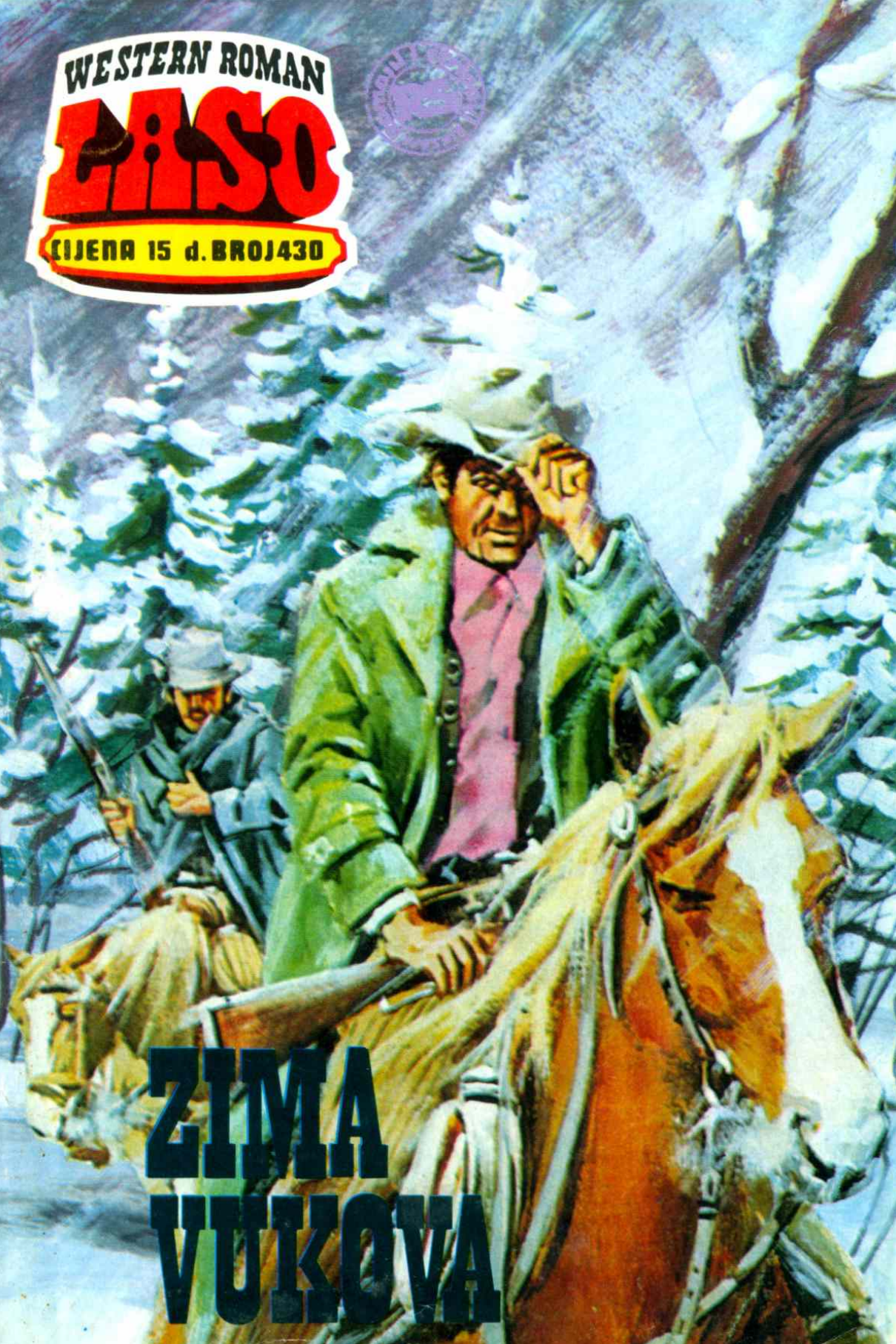

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 15 d. BROJ 430

**ZIMA
VUKOVA**

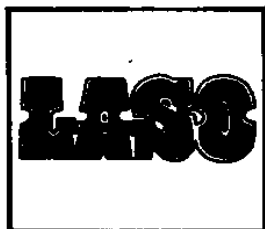

Dan Roberts

ZIMA VUKOVA

LASO 430

Dan Roberts: ZIMA VUKOVA
Naslov originala: WINTERWÖLFE
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Copyright: Bastei Verlag, Bergisch Gladbach
Prijevod: Fedor Bekl
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, Tomislav Butorac, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Soljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender. – GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO -Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.sol.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n.su-b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 – 1973. od 26. XI 1973.

LASO broj 430 izlazi: 8. 01. 1982.

Kad je Nick Sparrow stigao u Golden City, zima već bijaše pred vratima. Toga mršavog muškarca moglo bi se usporediti s izgladnjelim vukom. Nije imao hrane, nije imao ni oružja, a u džepu nije imao ni centa. Nick Sparrow bijaše u potrazi za poslom kad ga je sudbina dovela u dodir s ljudima sa ranča Skull. John Morgan zaposlio je tog kopača zlata kojega sreća nikako nije htjela, a to se pokazalo poslije vrlo dobrom odlukom. Kad su se pojavili vukovi kao da je sam vrag došao na zemlju. I tada se pokazalo da je Nick Sparrow čovjek koji uopće ne poznaje strah...

I

Nick Sparrow jače zategne poderan kaputić oko ramena. Promrznut, oklijevajući je promatrao salun na suprotnoj strani ulice kroz prozore kojega je prodirala topla žuta svjetlost.

Bilo je prolično hladno za to doba godine. Zima bijaše pred vratima, a Nick nije pronašao zlata ni u vrijednosti pišljivog centa. Bio je potpuno u bespari-

ci, tako da si nije mogao priuštiti čak ni viski kako bi se bar malo ugrijao. A hladnoća kao da je odlučila da se za sva vremena ugnijezdi u njegovim gostima. Bio je skroz-naskroz promrznut. Jedva je osjećao promrzle udove.

Pa, što mogu drugo, promisli i pokrene se. Možda će se moći smjestiti u kakav kut i ostati tamo neko vrijeme, barem jedan sat, da se malo ugrijem. A možda me posluži sreća i netko me počasti pićem.

Sparrow podigne glavu. Lice mu je bilo upalo, omršavljelo. Oči su mu bile duboko uvučene u očne šupljine i samo bi katkad, posljednje vrijeme to se događalo sve rjeđe, u njima zablistao plamen kopača zlata koji je gotovo godinu dana kopao po blatu i ništa nije našao.

Polagano je prelazio blatnu ulicu što se na površini počela zamrzavati. Svakim je korakom probijao ledenu koru i upadao u gustu kašu iz koje je zatim teškom mukom izvlačio čizme.

Samo bi najpažljiviji promatrač u tom čovjeku, prema nači-

nu njegova hoda i držanju, prepoznao vuka kakav je Nick Sparrow nekad bio. No to bijaše davna prošlost koje se i sâm tek ponekad prisjetio. Sada ga je, međutim, zaokupljala jedna misao: Moram se ugrijati.

U prolazu letimično pogleda ravna, teretna kola u koja su bila upregnuta dva konja. U nekoliko je navrata dotad već opazio ista kola. Nekoliko je puta svratio u Golden City i tada bi ih vidio tako natovarena svježim mesom da su ih konji jedva vukli blatnom ulicom.

E, pomisli Nick, svježe je meso namijenjeno samo onim sretnicima kojima su džepovi puni novca. A ja u posljednja četiri dana nisam pojeo ni jedan pristojan obrok. Sama pomisao na meso prouzroči negdje duboko u njemu prigušenu bol i on nesvjesno opipa džepove poderanoga kaputića. Rezignirano sliježe ramenima. Znao je da nema ni centa, a znao je i to da više nema ništa što bi mogao unovčiti.

Pred vratima saluna načas zastane, osluškujući glazbu što je dopirala iznutra, zatim naglo odluči dalje. Gurne dvostruka preklopna vrata i hitro se odšulja ulijevo. Leđima naslonjen na zid, nepovjerljivo je promatrao goste saluna »Golden«. Kad je bio siguran da nitko na njega ne obraća pažnju, pomakne se dalje, prema kutu ispod stubišta.

O, kako se dobro sjećao tih stuba! Kad je prije godinu dana stigao ovamo, koji put bi s nekom djevojkom iz saluna otišao gore. Sada je to bila prošlost, davna prošlost, i njemu je preostao samo taj kut.

Provukao se kraj srednje visokog momka, čije ga svijetle oči ispitujući promotre. Sparrow je i te kako dobro poznao poglede takve vrste, pa zato pogne glavu kako bi bio što manje zamjetljiv.

Nešto u zraku probudi u njemu slutnju da će ovdje biti neprilika. I to vrlo brzo, već tijekom slijedećih minuta. Nagon prekaljenog i iskusnog borca nije još potpuno zamro u njemu.

Za dugačkim točionikom stajao je mladi Meksikanac. Glava mu bijaše prignuta. Točitelj je upravo stavljao pred mladića vrč s pivom. Onda kimne starijem muškarcu oronula i izborna lica, koji je stajao pored mladića.

— Meni još jedan viski, patvritelju rakije — odgovori stari na neizrečeno pitanje. — Vraški je zahladnjelo, a stare kosti ništa ne može ugrijati kao dobra rakija.

Točitelj se nasmiješi i natoči viski. Stari ispruži ruku kako bi dohvatio čašicu kad u istom času nečija ruka podigne vrč s pivom što je stajao pred mladim Meksikancem i udari njime po točioniku.

Glazba naglo umukne. Reski zvuk razbijenog stakla razliježe se prostorijom.

Mladić uopće ne podigne glavu. Samo neznatno uvuče ramena.

Stariji muškarac pogleda na više i odjednom u njegovim očima bljesne prijeteći izraz. Opazio bi ga svaki iole iskusniji čovjek, ali snažan mladić koji je razbio vrč o tome nije brinuo. A možda mu to i nije bilo važno.

Možda je obavljao zadatak što mu ga je netko dao.

— Mislim da ćeš platiti i pivo i razbijeni vrč — polagano progovori stari prodornim glasom.

— U ovom salunu nijedan prokleti Meksikanac ne može dobiti nikakvo piće — odgovori krupni momak. — Ako imaš nešto protiv...

Momak bikovske šije podigne desnicu i stisne je u šaku. Stari pogleda tu ruku, a onda mu pogled klizne na razbijačevo lice pa na njegov pojas s oružjem. Tada se kutovi njegovih usana razvuku u prodrugljiv smijesak.

— Poznavao sam nekoć jednog bika — reče. — Pravoga, divljeg bika. Kralja pašnjaka koji je sve rješavao silom. Hoćeš li da ti kažem kako je završio? Dobio je metak u svoju tvrdo glavu lubanju.

Oči krupnoga napadača bijesno zablistaju, ali ništa ne poduzme.

— Ako će se ovdje pucati, onda ćemo mi pucati — poviče jedan čovjek prodornim glasom. — Mi znamo tko si ti, trovaču ljudskih želuca. E, nećemo ti pružiti ni najmanju šansu. Ogledaj se, Doc Smoky! Pogledaj dobro oko sebe!

Stariji muškarac pred točionikom polagano okrene glavu.

Zabavljačice su stajale kraj pozornice, stisnute jedna uz drugu, a lijevo i desno od glazbe dva opasna momka s koltovima u rukama.

Doc Smoky se okretao vrlo polako. Ugleda strijelca na stubama. Vrata je pak, pokrивao

gorostas koji je i započeo tu gužvu.

Nick Sparrow pažljivije pogleda svijetlokosog čovjeka koji se ledima naslanjao na rukohvat stubišta i istoga trenutka shvati da upravo taj momak drži u rukama sve konce ove predstave. Okolnosti su za staroga više nego loše, zaključi. Od Meksikanca neće imati nikakvu pomoć.

— Ne izgleda baš najbolje, zar ne? — graknu Smoky. Prstima je nesigurno dodirivao čašicu, a zatim je dršćućom rukom počne prinositi ustima.

U slijedećem trenutku oštro piće pljusnu u lice momka bikovske šije. Ovaj divlje krikne, protrlja oči i strelovito ispruži šaku prema mjestu gdje je do maločas bilo protivnikovo lice.

Udari u prazno. Doc Smoky je nestao. U dva se koraka zaklonio iza točionika i već mu se u ruci našao spreman kolt.

Svijetlokosi, koji je dotad bio naslonjen na rukohvat stubišta, zakorači naprijed i poviče:

— Casey, pokaži mu svoju pušku!

Točitelj se sagne iza točionika i strelovito posegne ispod tezge. Kad se uspravio, u njegovim je rukama bila sačmarica sa skraćenim cijevima.

Doc Smoky, koji je dobro poznavao djelovanje takve puške, cijelu je sekundu proučavao točiteljevo lice. Da, Casey će pucati, zaključi prema izrazu u protivnikovim očima, pa vrati kolt u korice i prekrži ruke na prsima.

— Sada ćemo izići odavde — reče svijetlokosi Docu. — Vani nam nitko neće smetati, peraću suda, pa ćemo se malo pozaba-

viti. Nadam se da me razumiješ? Pružit ću ti priliku koju ne možeš odbiti. Dakle, hajd'mo! Kreni prema vratima!

Posljednju je rečenicu izgovorio takvim glasom da nitko u salunu nije mogao posumnjati u to kako stari neće imati ni najmanju šansu čim izađe na ulicu. Gotovo svi ljudi u prostoriji znali su tko je Doc Smoky. Jednom mjesečno kuhar s ranča Skull dovezio je u grad meso i zatim kupovao sve ono što je potrebno na jednom tek osnovanom ranču.

Nick Sparrow je pažljivo promatrao što se oko njega događa i razmišljao kako se sve to njega baš ništa tiče. Međutim, duboko u njemu budio se osjećaj koji ga je upozoravao da neće moći nikako ostati samo promatrač. Uzdahne. Ruka mu je polagano udarala po bedrima. Smrznute je prste razgibavao čupkajući izlisanu tkaninu hlaća.

Odjednom shvati da mora napasti. Ne može drugačije. Nije čovjek koji u takvoj prilici može ostati neutralan. Ispruži ruku, dotakne kolt svijetlosog momka i jednim ga trzajem izvuče iz korica.

Voda razbijačke družbe okrene se prema Nicku, koji ga istoga časa tresne koltom po sljepočici. Svijetlokosi se u hipu sruši, a Nick napne kokot i učini dva brza koraka. Zamijeti kako vlasnik saluna usmjerava sačmaricu prema stubištu. Nije imao izbora. Opali.

Metak pogodi čovjeka u rame i odbaci ga unazad.

Dok se rušio, Casey potegne oba obarača sačmarice i obje se cijevi isprazne uz stravičnu

grmljavinu. Sačma je udarala po polici na kojoj su bile pore-dane boce i po velikom zrcalu na zidu iza točionika.

Doc Smoky u hipu iskoristi priliku. Trgnu revolver iz korica i udari njime izazivača nereda po glavi.

U međuvremenu je Nick predosjetio opasnost što mu prijeti s leđa, pa se baci na pod. Iako ukočen od zime, strelovito se otkotrlja i malo dalje gipko ponovo skoči na noge.

Strijelac koji je stajao na stubištu zapuca. Vruće olovo zapara Nickovo lijevo rame i on nesvjesno pritisne obarač. Još je stigao vidjeti momka kako pada kad ga zahvati snažan udarac.

U Nickovoj glavi zabrujaše sva zvona ovoga svijeta. Osjeti kako mu se u oči slijeva nešto vlažno i toplo. Zatetura unazad. U polusvijesti je čuo kako nešto muklo odzvanja. Nije znao da to i dalje praskaju hici.

Doc Smoky, koji se probijao prema vratima, poviče:

— Paco, ponesi stranca!

Kad je kuhar stigao do pre-klopnih vrata, okrene se. Njegov je kolt bio prijeteci uperen prema ukočenim ljudima u prostoriji.

Mladi Meksikanac, koji je sve vrijeme potpuno nepomičan stajao kraj točionika, na Smokyjevu zapovijed potrči prema kutu u kojemu je ležao poluonesviješteni neznanac. Oduzme mu revolver, pa podigne omršavljeno tijelo i prebaci ga preko ramena.

Iz rane na glavi Nicka Sparrowa curila je krv i ostavljala trag na svijetlom podu.

Smoky otvori jedno krilo pre-

klopnih vrata i Meksikanac se spretno s teretom provuče kroz njih. Slijedeće sekunde stajao je Doc Smoky već na kolima, koja su bila djelimično natovarena, i oslobađao prostor gdje će smjestiti ranjenika. — Oprezno, Paco — reče. — Ne znamo kako je teško ranjen. Pogledaj još jednom imamo li sve što nam je potrebno, pa da krenemo.

Malo zatim mladi Meksikanac kimne i skoči na bok kola. Vojke udare konje po leđima. Šljapkajući, kopita su se dizala iz blata. Kola su škripala dok su se izvlačila iz kaljuže i konji činili prve korake. Morali su dobro zapeti, pa su se hamovi napeli. Jedva su napredovali kroz razlokanu i blatnu ulicu.

Smoky je pažljivo promatrao salun i okolne zgrade. U desnici je držao spreman kolt, a lijevom čvrsto stezao kundak vinčesterke.

Neometani stigoše do posljednjih kuća u Golden Cityju. Kasanje konja postalo je brže, a kola su se lakše kotrljala nego dotad.

Desetak minuta poslije našli su se na otvorenoj ravnici.

II

Nick je osjećao udaranje čekića u glavi. Nekoliko trenutaka nije znao što se dogodilo. Što bi tome moglo biti uzrok? Lagano uzdahne i pokuša pomaknuti glavu, ali ga nagla bol spriječi. Oprezno pomakne ruku i opipa glavu. Napipa povoj. Pokuša otvoriti oči, ali mu ni to ne uspije.

Ležao je nepomično, prikupljajući snagu. Ne bi mogao točno reći koliko mu je bilo potrebno vremena dok je napo-

sljetku ipak uspio podignuti vjede.

Ono što je ugledao bilo je tako neočekivano i zapanjujuće da se jednim trzajem htio uspraviti. Krikne kad duboka bol prostruji njegovom glavom, a onda klone natrag na jastuk.

Djevojka koja je sjedila u naslonjaču kraj kreveta okrene se prema njemu.

Nekoliko trenutaka Nick je mislio da je mrtav. Onda ugleda žlicu u djevojčinoj ruci. Dakle, još sam jednom uspio, pomisli polusvjesno.

— Napokon — progovori djevojka kroz smijeh. — Već sam pomislila da se Smoky prevario. Rekao je da biste se u to vrijeme trebali osvijestiti. Skuhao vam je krepku juhu od mesa i rekao da morate pojesti što više možete.

Nick je promatrao djevojčinu tamnu kosu, njezine oči, njezino lice... Svidjelo mu se sve što je vidio.

— Jesam li što govorio? Vi-kao? — upita jedva čujnim glasom.

— Jeste. Pokušali smo sve da vas umirimo, ali nam nije uspjelo. Tada se Chet dosjetio rješenju, pa sam ja sjela kraj kreveta i polako vam govorila kad bi vam god postalo lošije.

— Chet? — upitno ponovi Sparrow. — Tko je to? Uostalom, gdje se nalazim?

— Na ranču Skull, a Chet Quade je jedan od naših jahača. Jedan od onih koji se odlično razumije u rane od metaka. Rana na ramenu, gdje vas je okružnuo metak, brzo će zacijeliti. I ona na glavi. Međutim, zadobili ste i prilično jak potres mozga. Spavali ste dulje od šezdeset sa-

ti. Pobojala sam se da se više nećete ni probuditi.

Djevojka ustane da namjesti jastuk pod bolesnikom. Premjesti ga niže, pod Nickova leđa, pa reče:

— Sada morate jesti. — Dohvati šalicu i prinese žlicu Nickovim ustima. — Je li dovoljno krepka?

Nije odgovorio. Polagao je gutao toplu tekućinu, ali nakon šeste žlice prestane jesti.

— Zar vam juha ne prija? — upita djevojka začuđeno i pomalo ljutito.

— Gospodice, u posljednjih pet dana nijednom se nisam dosita najeo. Naprosto ne mogu više. Možete li to shvatiti? Želio bih isprazniti pun kotao takve juhe, ali ne mogu više progutati ni kapi.

Nije pravo ni dorekao kad mu glava klonu. U istom je trenu ponovo zaspao.

Djevojka odloži šalicu s juhom i žlicu, pa popravi bolesniku krevet. On ništa nije osjetio. Neznanač koji je Doca Smokyja i Pacu izbavio iz neprilika duboko je spavao. Više nije buncao. Bio je to san koji vodi ka ozdravljenju.

Kad je djevojka malo zatim na prstima izašla iz sobe, Nick Sparrow više nije u snu vidio krvave, ranjene ljude. Umirio se i tijelo mu je počelo polako prikupljati snagu.

Kad se Nick ponovo probudio, osjeti kako ga u nosu draškaju mirisi svježeg pečenja i aromatične kave.

Pokuša ustati. Polagano sjedne, pa prebaci noge preko ruba kreveta. Ustane. Osim potmule,

tupe boli u glavi mu bijaše sve bistro. Zakorači prema stolcu i dohvati hlače. Nisu to bile njegove stare, izlizane i poderane levisice, nego potpuno nove hlače. I košulja i čizme bijehu novi.

Oblačio se polagano, obuzet ugodnim osjećajem što na tijelu više ne osjeća dronjke.

Kretnje su ga umorile, pa malo predahne. Onda zakorači prema vratima i otvori ih.

— Sjedi za stol i jedi — istoga časa reče Smoky, koji je poslovaao kod ognjišta. — Čuo sam te. Iako nisam mlad, sluh mi je još proketo dobar. Jednom ću ti prilikom ispričati kako sam u vojsci dobio zapovjedništvo nad jednom četicom.

Okrenuo se od ognjišta i pogledao Sparrowa. Kimnu, kao da samom sebi odgovara na pitanje, pa se ponovo okrene šerpama.

— Pa, mogu ti to i sada ispričati — nastavi. — Sve se dogodilo samo zato što tako dobro čujem. Znaš, bio sam postavljen za izviđača. I nikad nisam imao nikakvih teškoća. Znaš zašto? Zato što sam uvijek bio dovoljno daleko od neprijatelja pa me nije mogao uhvatiti. Ipak sam i te kako osluškivao sve o čemu razgovaraju, kao da sam im blizu.

Stari malo predahne i samodopadno se osmjehne. Onda produži pričati o svojim dogovdštinama.

— E, jednoga su dana moji pretpostavljeni otkrili kakav dar posjedujem, pa su mi dodijelili tridesetak ljudi da ih produćim kako bi u svemu bili isto toliko dobri koliko i ja. Možeš li zamisliti kako je to suludi zada-

tak bio? Ti su momci bili gluhi kao topovi. Razumiješ li? Na udaljenosti od pola kilometra nisu mogli čuti krticu koja upravo kopa krtičnjak i izbacuje zemlju na površinu.

— I tako je jednoga dana tebi dozlogrdilo — kroz smijeh će Nick — pa si odmaglio. Tako je to završilo, zar ne Smoky?

— Prokletstvo, kako znaš! Nikad te u svom životu nisam vidio, pa odakle poznaješ tajne moga života?

Pred Sparrowom se malo zatim pojavi jelo o kakvom je posljednjih mjeseci mogao samo sanjati. Polako je i s užitkom žvakao ukusno jelo i zalogaje zalijevao gutljajima miomirisne kave. Kad je malo utalio glad, progovori.

— Znaš, Smoky, odmah iza rata susreo sam jednog mladića. Bio je potpuno lud. Nije mogao vidjeti krtičnjak. Čim bi ga ugledao, otrčao bi do njega, razgrnuo zemlju oko rupe i ispraznio u rupu sve metke iz kolta. Bolesno je mrzio krtice. No, ne znaš odakle je potjecala ta bolesna mržnja. Za vrijeme vojnikanja bijaše dodijeljen nekom izviđaču koji ga je trebao obučiti za prisluškivača. Taj mu je postavio zadatak: mora čuti krticu koja na udaljenosti od pola kilometra iskopava zemlju za svoj krtičnjak. A takvo što nije uspjelo nijednom normalnom stvoru na ovome svijetu! Uvjeran sam da to znaš i ti, Smoky.

Kuhar se okrene i zabaci veliki kožnati šešir na potiljak. Njegove su oči veselo svjetlucale.

— Kad sam čuo za to — nastavi Nick između dva zalogaja

— mislio sam da momak trabunja, da izmišlja kako bi se opravdao. Sada, kad si priznao da si ti bio taj podučavatelj vojnika...

— Vraški si spretan momak. Ne samo na koltu — promrmlja Smoky pa glasnije upita: — Reci, zašto si se umiješao u gužvu u salunu? Vidio sam da si brz strijelac. Zar si možda objesio svoj kolt o klin?

Nick odloži viljušku i lagano zatrese glavom.

— Nisam mogao drugačije, Smoky. Nisam više želio nositi oružje. Htio sam živjeti drugačije. Pošao sam u potragu za zlatom, no našao sam samo blato. Eh, tako ti je to.

— Major želi s tobom razgovarati. Znaš, spasio si život njegovom najboljem čovjeku. Meni. Ja sam njegov najbolji čovjek, u to možeš biti siguran.

— Kad pomislim kako mi je ovo jelo prijalo, uvjeren sam da govoriš istinu. — Nick podigne glavu i pogleda kuhara u oči. — Smoky, tko je ta djevojka koja me njegovala?

Stari se zagleda u stranca i vrlo polagano odgovori:

— Drži prste što dalje od nje. Ona je majorova kći. Mary-Lou Morgan. Chet... Chet Quade će je jednoga dana oženiti kad se napokon budu razumjeli.

— On je revolveraš — sigurnim glasom ustvrdi Nick, pa nastavi: — Nisam zato pitao. Posrijedi je potpuno drugi razlog, ali to je moja stvar.

Odgurne tanjur i dršćućom rukom dohvati vrećicu s duhanom što je bila pored vrča s kavom.

— Uzmi samo, momče. Uvij si jednu — kimne kuhar. — Zaslu-

žio si. Poklanjam ti taj duhan, cijelu vrećicu, i papir. Više ti ne mogu dati jer nitko od nas nema mnogo. Spasio si mi život. U najmanju ruku spasio si moje stare kosti koje su željeli polomiti.

Vrata se otvore. Uđe neki čovjek.

Muškarac bijaše visok i plećat. Kosa mu je bila potpuno crna, ali su se u njegovoj bradi nazirale sjedine. Oči boje dima pažljivo su promatrale stranca.

Nickov pogled hitro kliznu na lijevi muškarčev bok. Tamo je visio kolt, i to poprilično nisko obješen. A vlasnik ranča budio je utisak da se dobro služi oružjem.

— Ima li kave i za mene? — upita Morgan, pa sjedne. Onda se obrati Sparrowu. — Gospodine, moram vam zahvaliti. Pomogli ste Docu Smokyju iako se vas čitava ona gužva uopće nije ticala. Vi ste kopač zlata, koliko mi je poznato. Zašto ste se zauzeli za jednog kauboja?

Nick najprije zapali cigaretu pa povuče duboko dim i tek tada progovori.

— Gospodine Morgan — započe — ne bih vam znao objasniti zašto sam to uradio. Naprosto sam smatrao da ono ondje nije pošteno. Shvaćate li? Uradili su to na način kakav upotrebljavaju najgori razbojnici. Jedan muškarac i jedan mladić onako pritiještnjeni u kut! Ima stvari koje čovjek ne može podnijeti. Ja nisam mogao ono. Priznajem, pomislio sam kako je bolje i pametnije da se držim podalje, ali naprosto nisam mogao.

— Zaključili ste, dakle, da

pred nepravdom ne možete zatvoriti oči? — upita Morgan.

Nick Sparrow oklijevajući kimne. Onda krzmajućim glasom odgovori:

— Nije samo to bio razlog. Da je obračun počeo jedan od dvojice izazvanih, možda bih se ponašao drugačije, ali ovako... Naprosto narediti šestorici ljudi! Ti bi momci dohvatili staroga kuhara i jednog mladića. Ne, tako to ne može, pomislio sam. I ne smije.

— Smoky mi je rekao da majstorski baratate revolverom, gospodine.

— Ne želim nikada više živjeti od oružja — gorkim glasom odvrati Nick. — Neću vam reći što me navelo na tu odluku, no jednom sam zauvijek odložio oružje. Sav novac što sam ga imao uložio sam u opremu za rad na nalazištima zlata. Želio sam na pošten način zarađivati za život. Prijašnji mi je život donio samo nevolje. Međutim, našao sam na neprilike, gladovao sam. Ipak se neću predomisлити. Možda sam lud što sam krenuo u kopače, ali nisam vidio drugu mogućnost pošto sam odlučio da se više nikada neću dugo zadržati na jednom mjestu.

Morgan je razmišljao o tom što je čuo i pažljivo proučavao stranca. U njegovim je smedim očima vidio iskrenost. Taj omršavjeli momak bježi pred prošlošću. Želio je sve ostaviti iza sebe, ali mu nije uspjelo.

— Vaš sam dužnik — naposljetku reče Morgan.

— Da — bez lažne skromnosti odvrati Nick, pa nastavi: — Vi ste John Morgan. Dotjerali ste u ovu dolinu veliko stado i osnovali ranč. Posao sa stokom

prokleta je težak, a zima je pred vratima. Kopači zlata su gladni, rančeru. Uskoro više preko prijevoja neće stići nikakva teretna kolona kola s namirnicama. A onda će se gladni, napola ljudi ljudi sjetiti vaših goveda.

Rančer ozbiljna lica kimnu.

— Znam da nam prijeti ta opasnost. To gore što nas je premalo. Uza sve to moram otplatiti dugove. Što mislite o tome da se zaposlite? — Morgan pogleda Nicka ravno u oči i upita: — Gospodine, smijem li saznati vaše ime?

— Nick Sparrow — tihim se glasom predstavi dugajlija, pa doda: — U nekim me krajevima zovu...

Kuhar upadne u riječ.

— ... Brzi Nick — dovrši rečenicu. — Čuo sam o tebi, mladiću. Znam i to da si pošten čovjek, ako se nisi mnogo promijenio. A ako je istinito sve što se o tebi pripovijeda, onda si na revolveru isto toliko spretni i brz koliko i naš gazda i Chet.

— Kako bi to bilo s poslom preko zime? — upita Nick nakon minute, dvije. — Godinama nisam imao u rukama laso, majore.

Morgan srknu kavu, pa polako počne objašnjavati Sparrowu:

— Kao što sam već rekao, nemamo dovoljno ljudi. Zato se manji dio stada zavukao u jedan od pokrajnih kanjona, južno od ranča. Za nekoliko dana goveda će biti odsječena. Stoka mora biti zbrinuta jer ima dosta teladi. Naprosto nismo uspjeli taj dio stada dotjerati u dolinu zato što su mlade životinje pobjegle. A baš će nam one biti potrebne sljedeće godine. Dao

sam tamo otpremiti hranu i građevni materijal za jednu daščaru. U određenim vremenskim razmacima slat ćemo vam zalihe hrane i sve što bi vam tamo moglo zatrebati. Dakle, Sparrow, pristajete li na moju ponudu?

Dakle, pomisli Nick, ove zime neću gladovati. Pružila mi se izvanredna, neočekivana prilika.

— Kakvi su izgledi da dobijem pušku i kolt? — upita. Nemam oružja. Čak ni nož. Razumljivo, vratit ću vam sve, jer nemam čime platiti.

— Dobit ćete sve što vam je potrebno. Plaća vam neće biti visoka. Mogu vam plaćati samo petnaest dolara mjesečno jer s gotovinom stojimo strahovito loše.

— Ipak pristajem. Zanima me nešto. Mogu li ovdje, na ranču kupovati sve što mi je potrebno? Vjerojatno ste nakupovali stvari po normalnim cijenama...

— Da, srećom smo to postigli — odgovori Morgan, pa nastavi: — Jedite, Nick, i odmarajte se još dan, dva. Vaša plaća teče od onoga dana kada vas je Smoky dovezao ovamo. Prekosutra biste možda mogli krenuti. Pobrinut ću se da sve bude pripremljeno.

John Morgan ustane, pa izide iz kuhinje. Nick Sparrow je gledao za njim i razmišljao o tome kako je imao nevjerojatnu sreću. Uspjet će! A možda će već ove zime biti načistu s tim kako će se u budućnosti odvijati njegov život.

III

Nick je kopao rupe u smrznutoj zemlji. Mora zabiti još tri

potporna stupa i onda uz njih prikucati tanje letvice. Bude li i dalje napredovao poslom kao do sada, sutra uvečer mogao bi noćiti u novoj kolibi.

Odlučio je da će prekosutra odmah prionuti poslu da načini zimsko sklonište za telad.

Za gradnju blatnjare bilo je prekasno. Bilo je silno mukotrpno raditi sa smrznutom zemljom. Međutim, morao bi načiniti i kakvo-takvo sklonište za rezerve hrane i za pribor koji će mu biti potreban u obavljanju poslova.

Posljednja dva dana Sparrov se odmarao na ranču, a hranio se tako dobro da je čak dobio koju kilu. Ovamo je stigao jučer predvečer, zajedno sa Docom Smokyjem i kolima punim raznoraznih prijeko potrebnih stvari.

Nick se uspravi, da bi se protegnuo i smanjio bol u križima. Bilo je tako hladno da je njegov dah stvarao gustu paru.

Njegov konj, uvježban za rad sa govedima, pasao je u blizini ulaza u kanjon. Nick je znao da se može pouzdati u tu životinju.

Podigao je sjekiru u namjeri da produži poslom točno u trenutku kad je konj, kojega je nešto preplašilo, naglo poskočio. Nick hitno preleti pogledom po obranku obraslom gustom šumom. Grmlje između stabala povijalo se kao pod naglim nalletom vjetra.

Konj prestrašeno zanjšti i pojuri niz obronak, a gotovo istoga trenutka između grmlja se pojavi golem grizli. Podigao se na stražnje noge i okretao glavu, njušeći. Zatim potrči u smjeru gdje se nalazila telad.

Nick ispusti sjekiru, izvježbanim pokretom podigne vinčesterku i ubaci metak u cijev. Kad bih barem imao tešku šarpericu, pomisli svjestan kako je udaljenost prevelika da bi vinčesterkom točno pogodio grizlija.

Potrči prema konju, uhvati ga za uzde i čvrsto ih zategne. Životinja poslušna i zastane, ali je i dalje strahovito drhtala. Nick se vinu na nju i udari je petama u slabine.

Kobila pojuri.

Medvjed osjeti da iza njega nailazi opasnost, pa pojuri prema strani kanjona. Načinivši polukrug, pojavi se Nicku slijeva, a onda pokuša šmugnuti između stijena.

— Hajde, požuri! — poviče konju. — Stići ćemo ga.

Deset metara pred kamenom gromadom kobila se prednjim kopitima zakopa u zemlju i priljubi uha posve uz glavu.

Nick je znao da više nikakva sila ne bi životinju nagnala da krene naprijed, zato skliznu s konja i uspne se na najbližu stijenju.

Grizli okrene glavu, nanjušivši čovjeka, pa se uspravi na stražnje noge. Široko razjapi ralice i prijeteci zaurliče.

Nick podigne vinčesterku, nanišani i opali.

Medvjed je dulje od deset sekundi stajao nepomično, a zatim se strovali na tlo. Čovjek ga je pogodio točno u srce.

Sparrowu bijaše potrebno deset minuta da umiri kobilu i privoli je da pride mrtvoj životinji. Pomoću dva lasa privezao je medvjeda za konja.

— E, danas će biti medvjeda pečenka — reče glasno dok je

kobila vukla grizlija prema kolibi.

Mesa je zapravo i suviše, razmišljao je. Imam još dosta posla oko kolibe, a moram načiniti i staju. A meso valja sušiti na dimu, kako se ne bi pokvarilo. Još nije dovoljno hladno da ga na-prosto zamrznem.

Pred kolibom Nick odveže laso i stane promatrati medvjeda. Znao je da ga čeka mnogo posla da pripremi meso za sušenje.

Oderao je krzno i razrezao meso u komade. Krzno nategne između mladica stabala i ostavi ga da se suši. Utrošio je dva sata dok je sve to obavio. Onda skupi utrobu i dijelove koje se ne isplati sušiti, pa ih odnese podalje od kolibe kako bi ih zakopao.

Odjednom ga obuze snažan osjećaj da više nije sam. Uspravi se, ali polako. Iz njegovih se kretnji ne bi moglo naslutiti da je strahovito napet i budan. Zatim se polako okrene, ali ne načini ni koraka. Ostade stajati nepomično na istome mjestu.

Pored razrezanog medvjeda stajala su dva Indijanca Kiowe. Druga dvojica su opipavala razapeto krzno i tiho razgovarala. Peti Indijanac, najvjerojatnije vođa te male skupinice ratnika, promatrao je Nicka kroz stisnute vjede, s visine. Sjedio je na prekrasnom zelenku.

Nick je znao da ništa ne može poduzeti, pa polako krene prema svojoj kobili. Osjeti se malo bolje tek kad leđima dodirne svoju vinčesterku, koja bijaše u navlaci o sedlu.

— Ti si jedan od onih koji čuvaju pjegaste bizone — zaključí Indijanac na zelenku.

Sparrow samo kimne.

— Meso će ti se pokvariti — brzo doda Indijanac.

Nick ponovo kimne. Kiowe su znale da on ne može potrošiti svu količinu medvjedeg mesa što je pred njima.

— Krzno se neće stići osušiti, bijeli čovječe, a mojem je selu potrebno meso. Ti za sebe možeš ubiti mladu kravu ako si gladan. Daj meni to medvjede meso.

Nick hitro razmisli, pa odgovori:

— Možeš uzeti krzno i dio mesa.

Vođa Indijanaca sjaše i priđe Nickovim zalihama. Malo zatim se okrene i reče:

— Ovdje nema dovoljno zaliha ni za jednoga čovjeka da u miru prezimi. Da li će tvoj gazda poslati ovamo još koju pošiljku?

— Hoće.

Pomisli da će Indijanac gurnuti svoj veliki nos u vreće, ali Kiowa priđe i zagleda mu se u oči.

— Ti si ratnik. Dobro. Želim dva velika goveda, polovicu medvjedeg mesa i krzno.

— Dobit ćeš krzno i više od polovice mesa, ali ni o kakvim govedima nećemo razgovarati. Goveda nisu moja.

— Mi ćemo sami uzeti to što želimo, bijeli čovječe — opominjući odgovori Kiowa.

— Nećete! Ako vam je potrebno meso, odjašite na ranč i razgovarajte s vlasnikom. Ja samo čuvam goveda i ne mogu o tome odlučivati. Razgovarajte s Johnom Morganom. Ponudio sam vam ono što vam ja smijem dati i od mene ništa više nećete dobiti.

Posljednju je rečenicu Sparrow izgovorio ledenim, opominjućim glasom.

Voda Kiowa dugo je promatrao bijelca, a zatim mu se lice razvuče u grimasu koja je trebalo da bude smiješak. Udaljio se pet koraka od Sparrowa.

— Ti si ratnik — ponovi. — Podijelit ćeš s nama meso. I to odmah! Ja ga želim.

Nick nije mogao birati. Pride rasječenom mesu i počne ga dijeliti, nastojeći da za sebe ostavi bolje dijelove. Kad je završio diobu, povuče se nekoliko koraka unazad i prekriži ruke na prsima. Bio je siguran da se Indijanci neće upustiti u brobu.

Prema svemu sudeći miris mesa privlačio je golemu nosurinu vode Indijanaca poput magneta. Kad se uspravio, oči su mu se krijesile.

— Ti si pravedan čovjek — reče odrješitim glasom. — Ponijet ćemo, dakle, i krzno.

Okrenuo se suplemenicima i izrekao nekoliko kratkih zapovijedi grlenim glasom i na jeziku Kiowa. Ratnici skinu gunjeve sa sedla i u njih zamotaju meso, pa hitro uzjašu. Odmah podbodu konje i začas nestanu. Samo je voda i dalje stajao kraj Nicka, držeći u ruci uzde svoga zelenka.

— Moje selo je tamo — reče i rukom pokaže prema sjeveroistoku. — Ti si ovdje sam, bijeli čovječe. — Zakima s naklonošću glavom, pa doda: — Reći ću poglavici da si pošten čovjek.

Uzjaše, okrene konja smjeru kojim su odjahali njegovi suplemenici i ubrzo nestane s vidika. Nepotkovana kopita nisu prouzročila gotovo nikakav topot.

Nakon pet minuta Nicka je na Indijance podsjećala samo smanjena hrpa medvedeg mesa.

Sretan što je sve prošlo u miru, vrati se poslu što ga je obavljao prije pojave grizlija. Naučio je noćiti u kolibi, pa valja požuriti dok se ne smraći.

* * *

Drugi dan ujutro Nick dobro zabrtvi međuprostore kroz koje je u kolibu prodirala studen. Busenje trave i zemlja kojima je sinoć oblijepio letve bili su smrznuti i nisu dobro začepili rupe. Zato sada nabaca još trave i zemlje. Ubrzo njegova zemunja bijaše nepropusna za vjetar i studen.

Zadovoljan onim što je uradio, pođe u obilazak maloga stada.

Dok je korakom jahao kroz kanjon, žvakao je hladno medvjede pečenje, kojega je nekoliko kriški odrezao i ponio sobom.

Goveda su stajala zbijena, kako bi tijelima zaštićivala još slabu telad.

Dani su postajali sve studeniji i Nick zaključio da mora što hitnije načiniti branu protiv vjetra. Predosjećao je da bi već tijeekom slijedećih dana mogao pasti prvi snijeg. Tada će se njegov posao sastojati ponajviše u tome da doprema hranu stoci.

Uvjerivši se da je s kravama sve u redu, povuče uzde. Konj se okrene, a jahač počne promatrati nebo i obronke.

Iznad sljemena gorja prelijetale su četiri crne točkice. Što se događa, pomisli Nick i počne pažljivije promatrati. Procijenio

je da se lešinari nalaze na udaljenosti od oko kilometar.

Zabaci šešir na potiljak, pa pomisli da je tamo zacijelo neka životinja koja dokončava život. Međutim, kad su se pred strminom gorja odvojila tri nova lešinara i kliznula na drugu stranu gorskog sedla, zaključi da nije posrijedi životinja. Čovjek? Pomislivši na to, Nick potjera konja laganim pritiskom peta.

Nakon otprilike pola sata zastavi kobilu i sjaše. Ogledavši se, vidje da je prevalio polovinu puta. Odsad će morati konja voditi za uzde jer odavde počinje vrlo strm uspon.

Nije prevalio ni četiri stotine koraka kad se pred njim isprijеči velika stijena. Usjek u njoj bijaše tako uzan da se kobila nije mogla provući. Nick zaveže uzde o jedno osušeno drvo, izvuče vinčesterku iz navlake o sedlu, pa produži pješke.

Sada je brže napredovao jer nije morao tražiti što povoljniji put za konja.

Dok je koračao, zaključi da je za trodnevnog odmora na ranču Skull vratio dobar dio prijašnje snage. Pokreti su mu bili sigurni i gipki.

Savladavši jedan žlijeb za dovod vode što je ostao iza nekog kopača zlata, u četiri velika koraka obiđe stijenu. Pred njim se otvori visoravan. Zastane, pa se zagleda u nebo.

Lešinari su se vinuli više. Sa strpljenjem svojstvenim svojoj vrsti nastavili su kružiti, vrebaјуći žrtvu.

Stisnutih usana Sparrow je pažljivo promatrao okoliš. Na poslijetku ugleda nešto na udaljenosti od otprilike tri stotine

metara. Ispred rupe u stijeni ležao je neki zamotuljak pravilnog oblika.

Repetira vinčesterku, stavivši metak u cijev, pa potrči prema ležećoj prilici. Kad se približio rupi zamijeti jasne tragove medvjedih kanži. S oružjem spremnim na pucanje provuče se kroz otvor i naše se u spilji.

Spilja bijaše prazna, no oštar je miris pokazivao da je tu zimovalište nekog medvjeda. Možda je tu obitavaо grizli kojega je jučer ubio.

Zaboga, pa siplja ipak nije prazna! Na tlu je ležao čovjek, skvrčen i potpuno nepokretan. Hitro pride i okrene čovjeka na leđa. Odmah se uvjerio da nije mrtav nego samo onesviješten.

Dok je okretao skvrčeno tijelo, čovjekov se šešir otkotrlja u stranu i po kamenom tlu se rasprostre bujica tamnoplave kose.

— Žena! — zaprepašteno dahnu Nick. — Nevjerojatno! Što žena traži ovdje?

Stavi joj dlan na lice. Bilo je hladno poput leđa. Časkom je oklijevao, a onda ipak raskopča kaputić i provjeri toplinu tijela ispod pazuha. Dugo već leži ovdje, zaključi. Tijelo joj je prilično hladno.

Uspravi se i razmisli, premda je odmah znao da postoji samo jedno rješenje. Mora tu ženu prenijeti do svoje zemunice. Do Golden Cityja je daleko, četrdeset i pet kilometara, a da bi išao iz tih planina morao bi načiniti još veći zaobilazak. Neznanica to zacijelo ne bi preživjela. Ne, ako joj želim pomoći, zaključi, mogu to uraditi samo u svojoj kolibi.

Ponovo se sagne, pa podigne mladu ženu. Nježno je prebaci

preko ramena i pognut pod teretom krene putom kojim je došao. Ljevicom je čvrsto pridržavao ženu, a u desnici je nosio pušku.

Nije stigao ni do polovine puta prema kanjonu u kojem bijaše njegova zemunica kad se još više pognuo pod teretom. Znači još nisam tako snažan kao što sam vjerovao zaključiti, i iskreno se obrađuje kad ugleda kobilu.

Prebaci ženu preko sedla i dobro je priveže. I dalje je bila u dubokoj nesvjestici. Onda povede kobilu za uzdu, polaganim korakom. Kad je stigao na lakši teren, gdje se konj mogao normalno kretati, Nick oslobodi ženu remenja kojima je bijaše vezao, pa skoči u sedlo. Pridržavajući rukom neznanku, nastavi jahati prema kolibi.

Ubrzo su stigli i do prvih goveda. Dok su jahali pored njih, znatiželjno su okretala glave. Nick je čvrsto obim rukama držao onesviještenu neznanku kako ne bi kliznula sa sedla. Bilo je to vrlo teško jer je i dalje potpuno ukočena mirovala u njegovim rukama.

Naišavši na malenu prepreku, kobila naglo skrene mao i žena kliznu u stranu. Nije još dokraja smjestio neznanku na staro mjesto kad začuje nekakav zvuk i podigne glavu.

* * *

Njegov pogled ugleda otvor cijevi vinčesterke, a zatim oči muškarca u čijim je rukama bilo oružje upereno u njegove grudi.

— Ostani potpuno miran, gospodine! — zapovijedi neznana, pa nastavi: — Vrlo polagano spusti Lillian s ove strane konja, a onda sjaši i odmah se

odmakni tri koraka u stranu. Nadam se da si dobro shvatio što želim.

Nick je proučavao lice čovjeka koji mu je stajao sučelice. Zamijetio je nemiran pogled, plamteće oči i naslutio što će momak prvo uraditi. Znao je da ima samo jednu šansu. Jednu jedinu.

— Držat ću ženu i dalje čvrsto ispred sebe, kao i dosad — odgovori otežućim glasom, pa upita: — Što ćeš tada poduzeti, momče?

— Poslat ću metak u tu tvoju neposlušnu lubanju — poviče stranac naprasito i ljutito.

Nick pažljivo podigne onesviještenu ženu u jednu stranu, a onda se nagne daleko naprijed i pusti da polagano klizne na zemlju. Tada uradi točno ono što mu je neznana naredio.

— Što si joj učinio, kopile? — prodere se momak i podigne vinčesterku na rame. — Otkud si je dovukao ovamo? Što si smjerao?

Nick samo sliježe ramenima. Nije odgovorio ni riječi.

— Govori, nitkove! — vikao je dalje momak. — Objasni! Ova djevojka pripada meni. Samo meni! Nitko ne smije na nju staviti svoje prljave prste!

— Kako je onda stigla u planine? — mirnim glasom upita Sparrow. — Kažeš, pripada tebi. Onda zacijelo znaš i što je tražila ondje gore.

Neznanjevo se lice iskrivi od mržnje. Naglim pokretom napne kokot vinčesterke, pa zaurla:

— To se tebe baš ništa ne tiče! Jaši i dalje iza repova svojih krava i ne turaj nos u tuđe stvari. Jesi li čuo? Ostavi Lillian na miru, kažem ti! Ona je moja. I

zato ću je sada povesti sobom. Lezi potrbuške na zemlju, go-spodine, i miruju!

— Ta tvoja Lillian bi tamo gore crknula da je nisam pronašao — surovo odvratí Nick. — Napola je smrznuta i još je u nesvjestici. Čini mi se da je bježala od tebe, momče. Hej, pa zaci-jelo je to posrijedi! Pobjegla je od tebe. I da je nisam donio ovamo, tvoju dragu bi uskoro rastrgali lešinari.

— Lezi kao što sam ti naredio! Ne poslušáš li ovoga časa, prosvirat ću ti lubanju!

Nick predosjeti da bi momak uistinu mogao uraditi to čime prijeti. Nemirno je pogledavao na sve strane. Vidjelo se da je vrlo nesiguran. I zato Sparrow posluša.

Ležeći potrbuške, Nick krajičkom oka opazi da se momak približava. Cijev vinčesterke, prebačene preko ramena, obuhvatio je obim rukama i Nick je znao da to mora iskoristiti. Strelovito se okrenuo i u okretu trgnuo kolt iz korica.

Istoga časa vinčesterka bijaše okrenuta. No Nick je već pucao. Njegovo tane pogodi stranca u rame, točno u trenutku kad ga je u lijevu stranu prsiju pogodila strelica što je odnekud dozu-jala.

Nick skoči. U ruci je i dalje držao spreman revolver. Ugle-da petoricu Indijanaca kako dolaze iz smjera u kojem je ležala koliba. Prepoznao je nosatog Indijanca i ponovo napunio kolt.

— Bijeli čovjek ima čudan način borbe — reče vođa Kiowa. — Izgledao je kao kornjača okrenuta na leđa.

Nick se osmjehne. Opazio je u

Indijančevim očima zadovoljno svjetlucanje.

— Vidjeli smo lešinare — objasni Kiowa. — Zanimalo nas je što će bijeli čovjek poduzeti. Promatrali smo sve što se doga-da.

— Ti si svoj dio medvjedine dobro platio — reče Nick.

— Moj je ratnik prekasno spoznao da ti nisi kornjača. Možda si želio da taj čovjek progovori?

— To je potpuno svejedno. On je mrtav i ja ću ga pokopati. Da je ostao na životu, morao bih ga odvesti odavde. Ovako je bolje.

— Zašto ga nisi ubio?

Nick zatrese glavom, a pogled mu odluta u daljinu. Nije odgovorio. Dugonosí Indijanac nagonski osjeti da se u bijelcu nešto odigrava. Zakima glavom, pa reče:

— Ti si odviše ubijao.

Podigne ruku na pozdrav i okrene zelenka.

U samo nekoliko sekundi Indijanci su nestali. Kao da su odjednom postali nevidljivi. Nick je znao da Kiowe iskorištavaju svaki i najmanji prirodni zaklon.

Spremi kolt u korice. Bio je siguran da se ovih Indijanaca ne mora bojati. Bili su prijateljski naklonjeni. Pri toj pomisli zadovoljno se osmjehne.

Upravo se htio pokrenuti kad začuje jedva čujan glas. Hitro se okrene. Refleksnom kretnjom u ruci mu se ponovo nađe revolver, ali ga odmah vrati u korice.

Mlada neznanka se osvijestila. Malo se podigla na koljena i sada je zurila u mrtvaca. Usnice su joj se pomicale, ali iz njezinog grla nije izišao ni glasak. A onda iz nje provali vrisak.

— Mrtav je! Jesse je mrtav! Hvala nebesima, on je mrtav!

Jedva je dorekla kad se ponovo onesviještena srušila na tlo.

Nick pritrči i pažljivo je podigne, pa je ponese prema kolibi. Kad su ušli, položi je na ležaj, a zatim raspiri žar u pećici. Čim je bilo dovoljno toplo, svuče onesviještenu djevojku i dobro je umota u gunjeve.

IV

Sparrow gurne lonac s kavom bliže plamenu. Na željeznom tronogu visio je lonac u kojem se kuhala juha. Kad se mlada žena probudi, mora nešto pojesti, pomisli i pogleda prema neznanki.

Ženino je lice imalo gorak, zabrinut izgled. Slična je Margareti, pomisli, a zatim ga preplave sjećanja.

Čuo je prasak metaka. Pred očima ugleda ženu, svoju ženu, kako se baca prema njegovom protivniku. Metak toga prokletog pasjeg sina zaustavila je svojim tijelom! Tek je drugim metkom kaznio tog prokletnika koji mu je oteo zemlju i ubio voljenu ženu.

Danas je Sparrow znao da je postupio potpuno pogrešno. A sada ga, eto, prošlost sustiže. Lillian, o kojoj ne zna baš ništa osim kako joj je ime, nevjerojatno nalikuje njenoj Margareti.

Prenuo se kad je ugledao neznankin pogled.

— Čini se kao da ste se uplašili — prošapće mlada žena. — Zar djelujem tako odbojno?

— Ne — odgovori on kratko, maltene nabusito, pa doda: — Odjenite nešto, pa ćete jesti. Skuhao sam juhu. Morate se okrijepiti i ojačati.

Ustane, pride izlazu iz kolibe pa odmakne teške gunjeve što su nadomještavali vrata.

— Hej, kamo ćete? — prestrašeno upita Lillian.

— Pokopat ću Jesseja — odgovori Nick i iziđe

Uzme alat, pa počne kopati raku. Kad je nakon više od sata bio gotov s ukopom... zemlja je bila tako smrznuta da se dobro namučio... začu šum i okrene se.

Lillian je izišla iz kolibe i stajala zagledana u gotov grob.

— Bio je gori od vraga — reče. — Bio je lud. Vjerujte, potpuno lud. Nisam više htjela imati nikakva posla s njim, ali on je umislio da mu moram pripadati. U dva navrata uspjela sam se spasiti u posljednjoj sekundi.

Nick prebaci sjekiru i lopatu preko ramena, pa krene prema kolibi.

Ostavila mu je polovicu juhe. Pošto je oprao ruke, sjedne i počne jesti. Kad je pojeo, natoči u lončić kavu, a onda se obrati Lillian.

— Ispričajte mi sve — reče.

— Pošla sam u potragu za mužem. Tek sam u Golden Cityju saznala da je već dvije godine mrtav. U meni se sve srušilo. Ostala sam sama. Znala sam da se odsad moram sama snalaziti i probijati kroz život. — Zastala je, a onda doda: — Posljednje sam vrijeme radila kao poslužiteljka u salunu.

— Zašto niste tamo ostali?

— Zbog Jesseja. Kad sam se posljednje noći vraćala u svoj šator, dočekao me u mraku. Začepio mi usta, a onda me svezao i odvuкао. Nismo još daleko odmakli a on se više nije mogao svladavati. Odvezao me i

želio uraditi ono o čemu je do-
tađ neprekidno maštao. Uspjela
sam mu pobjeći. Njegov je konj
otrčao, a Jesse je imao još toliko
razuma da se najprije pobrine
za njega. A ja sam trčala, trčala,
trčala... sve dotle dok je u meni
bio i trunak snage. Eto, to bi bi-
lo sve, gospodine.

Nick se zagleda u lončić s ka-
vom. U neznankinoj priči nešto
nedostaje, pomisli. Sve je i suvi-
še jednostavno, suviše logično.

— Što ćete sada poduzeti? —
upita naposljetku.

— Ne znam. Donedavno ni-
sam bila među ženama koje
moraju same zaradivati za ži-
vot. Željela bih otići iz ovoga
kraja, gospodine. Ova zemlja
zlata, ovi muškarci... naprosto
ne mogu više izdržati. Nemam
snage da se sama borim kako
bih preživjela.

— Ja vam ne mogu pomoći.
Moj je posao da živim ovdje i
brinem o stoci. A slijedećih će
tjedana ovdje biti vrlo teško. Zi-
ma, sa svim nedaćama koje do-
nosi, već je pred vratima.

— Ne brinite, nekako ću se
probiti — tiho odgovori Lillian
pa upita: — Smijem li ostati
dan, dva?

— Svakako. Ako vam ne sme-
ta što ćemo spavati zajedno u
istoj prostoriji.

Žena lagano zaniječe glavom
i blijedo se osmijehne. Onda po-
digne sa stola prljave limene
tanjure, pa ih počne prati.

Nick ju je promatrao kako
posluje sa sudem i odjednom
shvati da taj posao nije obavlja-
la godinama. Odjednom ga iz-
nutra neki glas opomene. Na
što? To ne bi mogao reći. Usta-
ne i izide iz kolibe.

Osedla konja i pođe provjeriti

kako su goveda. Tri teleta su se
poprilično udaljila od stada i on
ih potjera natrag. Da to nije
uradio, tijekom noći zacijelo bi
postali žrtve vukova.

Kad se tri sata kasnije vratio
u kolibu, sve je bilo očišćeno i
uređeno. U tavi na peći bilo je
nekoliko toplih odrezaka med-
vjedeg mesa. Bio je gladan i od-
mah je prionuo večeri. Hrana je
bila ukusna i prijala mu. Kad je
pojeo, zadovoljno se osloni na
naslon stolca, pa reče:

— Ja ću ranije na počinak.
Pričekat ću napolju da se разо-
djenete i legnete.

— To uopće nije potrebno —
odgovori Lillian i pogleda ga.

Nick sliježe ramenima, pa
okrene glavu. Čuo je šuškanje
odjeće, a nakon nekog vremena
žena reče:

— Gotovo!

Skinuo je košulju i otpustio
remeni, a onda začu kako pita:

— Zar je to sve što ćeš skinu-
ti?

Okrene se. Ležala je na pokri-
vaču, gola.

Pomaknula se malo u stranu,
a Nick ju je i dalje promatrao.
Onda oklijevajući načini jedan
korak. Žena gipko ustane i kre-
ne prema njemu.

— Ja ću ti pomoći.

* * *

Kad su nakon duljeg vreme-
na mirno ležali jedan pored
drugoga, Nick nije bio smiren.
Naprotiv, u sebi je osjećao čud-
nu napetost. Nagon, koji ga ni-
kada nije prevario, govorio mu
je da mora biti oprežan.

Iznenada začuje kako jedno
govedo muče. Nije bilo dvojbe
da je razdraženo. U hipu je sko-
čio s ležaja, pograbio vinčester-

ku i istrčao iz kolibe. Bilo je strahovito studeno i načas se ukočio od hladnoće.

U polumraku su se kretale tamne sjene. Udarci kopita odzvanjali su na kamenom tlu. Čim je dobro razabrao jednoga od konjanika prinese vinčesterku ramenu. Hitac prasne. Prodoran krik zapara zrak i uvjeri Nicka da je pogodio. Već u sljedećoj sekundi repetira i ubaci novi metak u cijev.

Zapraskaše i revolverski hici. Nick je pucao planski. Ispaljavao je metak za metkom, pucajući u polukrugu. Još je dva puta čuo glasne kletve.

Kad je ispalio posljednji metak, zapraska još jedna puška. Osvrne se. Lillian je pucala iza zastora od gunjeva, u istom smjeru u kojem je dotad i on slao metke.

Jedan konj kričavo zarže, a narednog trenutka kopita zatutnje kamenim tlom. Jahači su zacijelo snažno mamuznuli konje.

Nick je čekao najmanje deset minuta, sve dok se goveda nisu potpuno smirila, a onda se okrene i polako vrati u kolibu.

Lillian je sjedila na ležaju, zamišljena. Kad ga je pogledala, Nicku se učini da je u djeliću sekunde u njezinom pogledu ugledao likovanje.

— Jesam li dobro uradila? — upitala je dok mu je pružala lončić sa kavom.

— Jesi. Hvala ti.

Dok je pio vrući napitak, Nick je razmišljao zašto nikako neće ušutjeti glas koji ga neprekidno opominje.

— Uhvatio bih kradljivce da sam bio odjeven — progovori naposljetku

Ona najprije ljutito stisne usnice, a onda uvrijeđeno odgovori:

— Goveda su ti važnija od mene.

— Zbog njih sam ovdje. Moj je posao da brinem o stoci i ja ću ga obavljati najbolje što mogu. Sretan sam što me netko uopće htio zaposliti pred zimu.

— Dodi k meni da te ugrijem. Koža ti je žarkocrvena od studeni.

Mnogo poslije, kad je načinio još jedan ležaj, Nick legne i zapali cigaretu. Pušio je i razmišljao o Lillian i o događajima toga dana. Naposljetku sa sigurnošću zaključi da ta žena ima određeni plan. Bio je uvjeren da s pravom tako rasuđuje o njoj. Oh, ona mu se čak i podala kako bi taj plan uspio! Ako Lillian nije jedna od salunskih djevojaka, dobila bi gomilu novca da je uspjelo ono što je netko naumio.

Poslije duljeg razmišljanja Nick zaključi da kradljivci zacijelo već dulje vremena promatraju stado. Kad se on pojavio u kanjonu, morali su nešto smisliti. Najvjerojatnije bijaše da je Lillianina zadaća bila to da oslabi njegovu pažnju.

Prije nego što je utonuo u san, čvrsto odluči da će od sada biti strahovito oprezan.

* * *

Dok je Nick izlazio iz kolibe, Lillian je još spavala. Ili je glumila da spava. Osedlao je konja i odjahao do stada. U tri navrata naiđe na tragove, a na jednom mjestu zamijeti osušen trag krvi veličine kovanca od jednog dolara.

Krave i telad bili su na broju. Nijedna životinja nije bila ra-

njena. Uvjerivši se da je sve u redu, okrene konja i krene na-trag.

Kad mu se koliba našla u vi-dokrugu, Saprrow posumnja da je Lillian otišla. Ne bi znao obja-sniti zašto je to pomislio, ali bi-jaše siguran da je tako.

I doista, kad je odmaknuo gu-njeve na ulazu ugleda praznu prostoriju. Jednim pogledom zamijeti da je nestao ostatak pečenja s ognjišta, a onda uoči da je Lillian ponijela i oružje koje je pripadalo Jesseju.

Dakle, uistinu me prevarila, pomisli ljutito i pomalo razoča-rano. Njezina je priča bila izmi-šljotina. Ako je dosad sumnjao, sada se u to uvjerio.

Pa dobro, odluči nakon kra-ćeg razmišljanja, slijedit ću je. Jahat ću u stupicu koju su Lil-lian i njezini pomogači postavi-li.

Dok je slijedio vrlo jasan trag, Nick se smijuljio. Mlada dama se strahovito trudi da ostavi što uočljivije tragove, pomisli.

Jahao je polagano. Ponašao se tako kao da je sav usredoto-čen na promatranje tragova, a ipak je sve pažljivije promatrao oko sebe. Posebice je dobro pa-zio na ona mjesta koja mogu poslužiti kao zaklon. Ništa nije odavalo da su mu sva osjetila na oprezu iako ga njegov na-gon, nagon borca naviklog na divljinu, još nije opominjao. A taj je nagon uvijek dosad bio nepogrešiv. Ipak, Nick je sum-njao da je u smrtnoj opasno-sti.

Jedva vidljivi tragovi sada su krivudali među napuklim stije-njem. Nick je s nepovjerenjem promatrao taj dio nepregled-nog zemljišta, koji je vodio na

drugu stranu litice. Tamo se pružala najbolja mogućnost da mu neprijatelji namjeste zasje-du.

Trzne uzdama i kobilu od-mah promijeni smjer. Kad je stigao do uzvisine, sjaše i ispiti-vački promotri kamenitu zara-van što se sterala ispred njega. Zatim se popne na nju, izvuče vinčesterku iz navlake pa kre-ne dalje, preko zaravni.

Kretao se vrlo oprezno, a po-stade još oprezniji kad ugleda Lillian. Mlada je žena hodala tako kao da nešto traži. Staza kojom se on kretao protezala se uz liticu i vodila u istom smjeru kojim je išla i Lillian. Ledima čvrsto priljubljen uz liticu, Nick je polagano napredovao.

Nakon nekog vremena bio je uvjeren da Lillian uistinu nešto traži, ali ipak nije htio stopo-stotno vjerovati da je njegov za-ključak ispravan. Već ga je pre-varila, a umije glumiti kao najvrsnija glumica.

Uzvisina na kojoj se odjed-nom našao u širokom se luku protezala uz dio doline. Sada se nalazio na istoj visini s Lillian. Dok je gledao prema njoj, nje-govim tijelom prostruji opomi-njući trzaj. Prijeti mu opasnost! Postane pažljiviji i ubrzo ugle-da jedan procjep između stije-na, u produžetku pravca kojim se kretala mlada žena.

Osjećaj u njemu nagovijesti mu da se u tom procjepu krije opasnost.

Kad su se pojavili nije bio od Lillian udaljen više od pedeset, šezdeset metara.

* * *

Iz procjepa su izjahala četiri konjanika, jedan za drugim.

Odmah su se podijelili i opkolili mladu ženu.

Lillian je prestrašeno odskočila u stranu, leđima se uprla u jednu stijenu i podigla vinčesterku.

Konjanici su se približavali, nimalo ne mareći što je u njih uperena puška. Nick napne kot kot svoje vinčesterke.

— Gle, kakvu smo to ptčicu uhvatili? — upita jedan jahač.

Hladni, bistri zrak prenese glas sve do Nicka. Govornik, momak odvažna lica oštih crta, smiješeci se nastavi:

— Uistinu ugodno iznenadeње. I lijepo, zar ne, momci? Pošto otjeramo te rogате živine, priuštiti ćemo si ugodnu i lijepu promjenu.

— Trebali biste biti oprezniji! — poviče Lillian. — Ako odmah ne nestanete, prosvirat ću vam glavu metkom!

— Oho, kakav rječnik iz usta jedne dame! — kroz smijeh će isti muškarac. Očito, bijaše vođa ovih momaka. Onda nastavi:

— Ah, sada sam se sjetio! Ti si bila poslužiteljka u salunu, ali ni sa jednim momkom nisi htjela imati posla. Imam li dobro pamćenje?

Lillian nije odgovorila. Samo je podigla vinčesterku na rame.

Nick opazi kako jedan od jahača oslobađa laso i nasluti što smjera.

— Jednoga dana nestala si iz saluna — nastavi muškarac odvažna izraza lica. — Uspjelo ti je postići da ti posao poslužiteljke više nije bio potreban. Ti si...

Prije nego što je uspio doreći Lillian pritisne obarač. Metak odbaci jahača prema natrag, a

na njegovu lijevom ramenu pojavljuje se krvava mrlja.

Zaboga, pomisli Nick, ona je naprosto zapucala!

Drugovi ranjenog jahača izvuku koltove i usmjere ih prema mladoj ženi, koja je dotle već ubacila nov metak u cijev. Uradila je to za ženu nevjerovjantom brzinom.

— Tko želi dobiti sljedeći metak? — upita glasom kriješćim od napetosti. — No, dodite! Pucajte samo, prokleti razbojници!

Jedan od jahača sjeti se da je oslobodio laso, pa vrati kolt u korice, mirno namjesti omču i pripremi se da izbacila laso.

Lillian je povukla obarač u trenutku kad je momak bacio. Mladić bolno krikne, pa lijevom stisne nadlakticu desne ruke, kamo ga je metak pogodio.

— Pogodila me u ruku! — poviče bijesno. — Naprosto mi je pucala u ruku! Momci, pokažite toj proklesnoj ženturači! Završite s njom i smirite je.

— Da, dokrajčite me — poviče divlje Lillian. — Budale, zar je to sve što znate? Napasti ženu i ubiti je? Hajde, odlazite odavde dok nisam kojeg od vas usmrtila!

Ovi momci očito nisu bili ni krotki ni prijateljski raspoloženi, ali dosad su se vladali umjerenost. Znali su što bi im se dogodilo kad bi se nekako saznalo da su pucali u ženu. Čak i u ovoj divljini, daleko od reda i zakona, žene su bile u povlaštenom položaju. I najdivljiji momci vladali su se prema njima kavalirski.

Sada je, međutim, ova žena svojim postupcima nagnala

muškarce da zaborave taj nepisani zakon Zapada.

— Ti gada! u lijevo rame — reče jedan od nepovrijeđenih jahača drugome.

Nick nasloni pušku na rame i povuče obarač.

Metak pogodi mladića koji je upravo naređivao svom drugu u ruku. Prodorno kriknuvši, momak ispusti kolt iz ranjene ruke i zaprepašteno se zagleda u šaku iz koje je curila krv.

Sparrow skoči sa stazice uz stijenu na čistinu i gipkim koracima potrči prema skupini oko Lillian. Vinčesterku je držao obim rukama. U dijeliću sekunde mogao bi ponovo pucati. No kad se približio, uvjeri se da se ne mora boriti.

— Hajde, nestanite odavde! — naredi oštrim glasom četvorici momaka. — Dajem vam tri minute da to uradite. Ako ste u četvrtoj minuti još ovdje, objesit ću vas!

— Hej, gospodine, pa valjda ne mislite ozbiljno! — pobuni se momak ranjen u nadlakticu. — Ne mogu vjerovati da biste tek tako namakli omče na naše glave.

Nick se zagleda u govornika. Pred njegovim oštrim i ljutitim pogledom stokokradica se nekako sav uvukao u se. Najvjerojatnije to i nisu profesionalne stokokradice, zaključi Nick. Zacijelo su se upustili u ovo samo zato što su mislili da je to najlakši način da zimi dođu do novca.

— Ovdje još ne postoji pravi zakon — nastavi Nick oštro — i nitko neće brinuti o tome ako nestanu takve četiri hulje kakve ste vi. Čuo sam što ste smje-

rali, a to je dovoljan razlog za vješanje.

— Možda naša zamisao nije bila tako dobra kao što smo vjerovali — javi se neranjeni razbojnik — no štošta mi je postalo jasnije dok gledam ovu ženu

Nick krajičkom oka pogleda prema Lillian i vidje kako opet podiže vinčesterku. Na njezinom su se licu izmjenjivali strah i srdžba. Bio je siguran da će pucati ako mladić nastavi govoriti o njoj.

I momak osjeti kakva mu opasnost prijeti. Podigne ruku, zakima glavom, pa ljevicom trzne uzde. Konj polako krene.

Jedan za drugim konjanici su odlazili, a Nick i Lillian su gledali za njima.

Sparrow je znao da će ih lako doći, pa im je dopustio da steknu veliku prednost. Htio je biti siguran da su momci odušli i da će uistinu odjahati iz kanjona, ali prije toga želio je razgovarati s Lillian.

Mlada je žena stajala na istom mjestu. Samo je cijev vinčesterke uprerila prema zemlji. Opreznim je pogledom istraživala Nickovo lice, a onda progovori:

— Htjela sam potražiti konja. Jessejev bi nam konj dobro došao, zar ne?

— Zar si zato ponijela i pečeno meso?

— Nisam znala kako ću dugo izbiti.

Ugledavši ledeni izraz na muškarčevu licu, trgne se i povuče u sebe.

— Ti mi ne vjeruješ — prošapće. — Zahvalila sam ti na jedini način na koji sam mogla, a ipak mi ne vjeruješ.

Kao slučajno, cijev njezine vinčesterke našla se odjednom u visini Nickovih prsa. Nasmijeo se, ali osmježivale su se samo njegove usne. Iz njegova je pogleda izbijala nepokolebljiva tvrdoća.

— Tebi bi možda i pošlo za rukom ubiti četvoricu gradskih vukova, ali to su momci koje je iskvario lagodan život u logoru. Sa mnom je drugačije, Lillian. Ubit ću te ako pritisneš obarač.

Probljedila je i oborila cijev prema zemlji. Lijevom rukom protrlja oči, pa prošapće:

— Ne znam više što radim. Oprosti, Nick. Ovi su nitkovi izvukli iz mene i posljednji djelić snage.

— Što ćeš sada?

— Možda bi bilo najbolje da se vratim u grad, ali se bojim da bi me ovi momci mogli pronaći. Dogodi li se to, bit će loše po mene.

Gledala je Nicku u oči i zanosno se osmjeivala. Pokušavala je na njega djelovati ženskim čarima, svjesna da mnogi muškarci nisu na to imuni. Onda blagim glasom zamoli:

— Smijem li još ostati kod tebe, Nick?

Oklijevao je, ali onda ipak kimne da je suglasan. Predosjećao je da s tom ženom nešto nije u redu, da je obavijena velom tajni ali i da je sumnjiva, pa ipak pristane. Kad bi je sada otjerao, nikad ne bi doznao kakvi su bili njeni planovi i što je smjerala.

— Vрати se u kolibu — reče naposljetku — a ja ću poći za njima — rukom pokaže u smjeru kojim su odjahali razbojnici — kako bih se uvjerio da su

odustali do krađe i odjahali odavde.

Uzjahao je i potjerao kobilu. Krenu tragom što su ga ostavila ona četvorica. Povremeno se okretao i gledao za Lillian, koja se polagano vraćala prema kolibi.

Ova se žena nečega plaši, razmišljao je Nick, a ipak se ponaša odlučno i hladnokrvno. Pucala je u vođu tih gradskih vukova prije nego što je mogao završiti ono što je želio o njoj reći. Morala je imati za to i te kako važan razlog.

Kojim ju je to imenom momak htio osloviti? Nedvojbeno prepoznao je u Lillian neku drugu osobu. Ako sustigne te momke, prisilit će ih da mu štošta otkriju...

V

Poslije otprilike četrdesetak minuta Sparrow ugleda četiri male točkice, koje su polagano hodale ispred njega.

Zaboga, gdje su im konji, proleti mu kroz glavu. Na jedva čujni šum se okrene.

— Ne moraš žuriti — izgovori grleni glas.

Poglavica Big Nose* zadovoljno se osmježivao. Kad ga je Nick začuđeno pogledao, nastavi.

— Pet konja u samo dva dana dobra je lovina. Moji će ratnici slaviti.

— Ti si onim momcima ha-prosto uzeo konje? — promuca Nick s nevjericom.

— Bojali su se sukobiti s mojim suplemenicima. I puške smo im uzeli. Malo smo im oru-

* Big Nose — na engleskom: velik nos (op. prev.)

žja ipak ostavili. Ne mogu bez zaštite putovati do svog sela.

— Ti si nas cijelo vrijeme promatrao? — začuđeno upita Sparrow.

— Da, kravaru. Ti si borac. Hrabar borac. A ona ti žena dobro pristaje.

Poglavica Kiowa okrene glavu. Njegova nosurina kao da je nešto nanjušila. Onda ponovo prozbori.

— Za nekoliko će dana pasti snijeg. Odsad ćeš biti sam, kravaru. Mi jašemo u naše zimsko selo.

Odjahali su, pa i Nick potjera konja. Nije prošlo ni dvadeset minuta i on je dostigao gradske vukove.

— Što još želiš od nas? — dočeka jedan od njih Sparrowa gorkim glasom. — Indijanci su nas opljačkali. Oduzeli su nam sve osim koltova. — Promotrio je Nicka vrlo pažljivo, pa nastavio: — Mislim da si u dosluhu s Kiowama. Da, mislim da radiš s njima. Obavljaš gori dio posla i zato te Indijanci ostavljaju na miru.

— Vi ste uistinu budale. Ja sam sretan da nemam nikakva posla s Indijancima i da me ostave na miru.

— Što zapravo želiš od nas, gospodine? Hajde, reci već jednom! Znamo da smo pobijedeni, da smo gotovi.

— Želio bih saznati jedno ime — osorno odgovori Sparrow. — Ono ime koje je vaš vođa htio izgovoriti prije nego što ga je pogodio metak.

Na licu neranjenog razbojnika ukaže se gadan, prostački izraz.

— Dakle, slutiš da s tom mladom »damom« nešto nije u re-

du? Pa, gospodine, morat ćeš sam proključati što je to. I čeka ti da vidiš kako će se sve dalje odvijati.

Sparrow pogleda razbojnika u oči i polaganom kretnjom izvuče revolver.

— Momče, sada ćeš vezati svoje drugove. I to pošteno, jer ću dobro paziti.

— A zatim? Što će slijediti?

— Tada ću sjahati i ljudski te premlatiti. Prebit ću te tako da nikada više nećeš ni pisnuti kad ti pravi čovjek nešto naredi!

U pljačkaševu pogledu zablješti strah. Okrenuo je glavu prema drugovima, očekujući pomoć. Nije je dobio, a momak s prostrijeljenom šakom promrmlja:

— Udovolji njegovoj želji. Ispričaj mu što znamo. S time što će čuti ionako si neće moći baš ništa pomoći.

— Ta se žena upustila s Elmerom Connellom — progovori napokon neranjeni momak, pa upita: — Znaš li tko je on?

Nick Sparrow zaniječe glavom i pažljivo se zagleda u sugovornika. Ovaj nastavi:

— Connell je najznačajniji čovjek u Golden Cityju. Doduše, naizgled se čini da nije tako, jer mu malo toga pravno pripada, ali njegovi se prsti nalaze u svim većim i važnijim poslovima. Eto, to je sve što znamo.

— Tko je bio Jesse? I još me nešto zanima. Zar je uistinu negdje u ovom kraju umro Lillianin muž?

— Ponešto u vezi s njim mi je poznato. Znam da nije imao sreće. A Jesse se nalazi na platnoj listi Connella... Hej, zašto

govori o njemu kao da je mrtav?

— Kiowe su ga ubili.

— Ne znam da li je to važno — promrmlja jedan od ranjenih momaka — ali Jesse je vječito slijedio tu ženu. Ona ga je odbila. A kad se prije vremena upustila s Connellom, Jesse se povukao.

— Požurite li, stići ćete u predvečerje u Golden City — reče Nick, pa potjera kobilu.

Bilo mu je svejedno što će biti s tim momcima. Nije više razmišljao o tim divljim momcima iz logora kopača zlata. Saznao je ono što ga je zanimalo, ali nije znao hoće li mu ta obavještenja išta pomoći u daljnjim događajima.

Vraćao se prema kolibi brzim kasom. Lillian je već sigurno tamo, pomisli. Na povratku najprije obide stado. Zaključa da se neodložno mora pobrinuti za hranu, ali i to da se nalazi u neprekidnoj opasnosti sve dok je ta zagonetna žena u njegovoj blizini.

Kad je pred kolibom sjahao, Lillian odmakne zastor i upitno se zagleda u njega.

— Indijanci su im oduzeli konje — objasni joj Nick — i sad ti nevaljalci pješače prema Golden Cityju.

— Onda su Kiowe uhvatili Jessejova konja.

Ženino lice se natmuri od zabrinutosti. Upitno se zagleda u Nickove oči, ali ni iz pogleda, ni iz izražaja muškarčeva lica nije ništa saznala.

— I dalje mi ne vjeruješ — prošapće.

— Nick kimne da je tako.

— Sutradan odlazim — od-

lučno nastavi žena. — Možda bi me dio puta mogao povesti na konju.

— Zar te Elmer tako željno očekuje? — iznenada je upita Nick.

Lillianine se oči prestravljeno rašire.

— Što sve znaš? — upita je dva čujnim glasom. — Zar se poigravaš sa mnom, Nick Sparrow? Elmer me nije mogao zaštititi od Jesseja, pa mi nije preostalo drugo nego da pobjegnem.

— Mislim da lažeš. Uvjeran sam da nešto tajiš i da to što mi ne želiš reći mene dovodi u opasnost.

— Dobro, odlazim odmah! Ovoga časa! Ne želim ostati ni minute dulje!

— Ako si luda, pođi. Po noći nećeš daleko stići. Bregovi su puni divljih zvjeri, pa bi te mogli napasti vuk ili puma.

Čučnula je kraj vatre i zagledala se u plamen. Na licu joj se ocrtavao strah ali i tvrdoća.

— Ništa ne shvaćaš, Nick — prošapće. — Zapravo, ništa i ne možeš shvatiti. Dakle, dobro. Polazim rano ujutro. — Pogleda ga. — Razumljivo, ako još dopuštaš da ovdje prenoćim.

Kinmua je u znak suglasnosti. Predosjećao je, iako ne bi znao objasniti zašto, da će se pojavom mraka nešto dogoditi. Odluči da dobro pripazi.

Vatra je dogorjela. Samo je žar bacao po prostorijski slabu svjetlost. Napolju su se bregovi i drveće stopili sa sjenama.

Nick je čuo kako se Lillian svlači. Onda mu pride i ispruži se pored njega, pa prisloni golo tijelo uz njegovo.

Odjednom, iz neobjašnjiva razloga, spoznao je kako bi se događaji trebali odvijati. Taj Connell iz Golden Cityja želi goveda na koja on pazi. On je poslao Lillian ovamo kako bi na neki način njega, Nicka Sparrowa, isključila iz borbe. Međutim, ljubomorni je Jesse krenuo za njom i tako im pokvario sve planove.

Progovorio je i rekao Lillian da zna što je posrijedi i što će se dogoditi. Istoga se trenutka odmaknula od njega.

— Kada će stići Connellovi ljudi? — upitao je ostrim glasom.

— Dva sata pošto nastupi mrak — prošaputala je, pa nastavila: — Moja je zadaća da te na bilo koji način spriječim da se boriš. Da te onesvijestim ili da ti nečim zaokupim pažnju. Rekli su da te ne žele ubiti ne bude li to prijeko potrebno. Žele samo stoku.

— Zašto, Lillian? — U njegovu je glasu bilo u izobilju gorčine. — Zašto se upuštaš u tako prljavu igru? Zar si obična salunska djevojka ili računaš da ćeš od toga i ti imati koristi? Znam da je Elmer Connell značajan čovjek u Golden Cityju. Vjeruješ li uistinu da će te on zadržati uza se?

— Ne znaš što je posrijedi, Nick, pa ne možeš ni razumijeti. A ja ne mogu o tome govoriti.

— Uvjeran sam kako računaš na to da će taj nitkov oženiti — oštro odgovori Nick. — Oh, ti ni ne slutiš kako će se sve to završiti! Hoćeš li da ti ispričam? Meni su takve stvari već otprije i te kako dobro poznate.

Pažljivo je pogledao mladu

ženu. Ništa nije odgovorila, pa on nastavi:

— U početku ćeš živjeti lagodno i udobno. Onda će te se zasititi, osjetit će potrebu za promjenom. Tada će te pustiti da padneš, kao što se iz ruku ispušta vruć krumpir. Možda će te čak navesti na to da se boriš sa suparnicom. Naposljetku ćeš završiti kao salunska djevojka za zabavu. Bit ćeš »djevojka za tri dolara«, Lillian!

Osjetio je kako se tijelo pored njega ukočilo.

— Ne! — pobunila se. — Sve što si rekao nije istina!

— Pričekaj, pa ćeš se na svojoj koži uvjeriti da sam imao pravo. A sada mi reci iz kojega bi smjera trebali stići Connellovi pljačkaši. Namjeravam im prirediti topao doček.

Nije odgovorila. Kad ju je pogledao, usprkos slaboj svjetlosti ugleda u njezinim očima silan strah. Naposljetku prošapće:

— Ne smijem ti reći. Nick, moram držati uz Elmera a ne uz tebe. Ne mogu birati.

Zamišljeno ju je promatrao. Nakon kraće stanke upita:

— Zar želiš i nadalje biti na strani tih vukova? Ma što se dogodilo?

U njezinim očima, koje su se neprirodno raširile, nije bilo nikakvog drugog izraza osim strahovitog sraha. Onda je kimnula.

— Da! Moram se boriti na Elmanovoj strani.

Nick ljut ustane. Odlučio je što će uraditi.

— Ne preostaje mi drugi izbor — bijesno reče — nego da te zavežem jer na žalost, moram računati s tim da bi me mogla napast s leđa.

Nije se pomaknula dok joj je vezao ruke i noge. Zatim je pokrije, pa stavi drva na žar. Onda uzme oružje, i pregleda ga. Provjeri i revolver i pušku što su pripadali sada mrtvom Jesseju.

Dok je izlazio iz kolibe, nijednim pogledom nije pogledao zavezanu ženu na ležaju.

Osedlao je kolibu i vinuo se u sedlo. Kako je dobro poznavao taj sporedni kanjon, znao je gdje se nalazi usjeklina o kojoj je govorila Lillian. I već je točno znao što mu valja poduzeti.

Sat kasnije Nick Sparrow je čučao među kržljivim drvećem. Ispred mjesta na kojem se nalazio naslagao je kamenje veličine glave.

Vjetrić je rastjerao oblake i mjesecina je osvijetljavala uski tjesnac. Osvjetljenje bijaše tako dobro da je jamčilo sigurno gađanje.

Nick opipa limenku kraj svojih nogu. Petrolej će dati dovoljno svjetla pošto bacim zapaljenu limenku daleko naprijed, pomisli ljutito.

Svakim je djelićem tijela osjećao da ljudi Elmera Connella više nisu daleko i da će okršaj uskoro započeti.

I doista. Malo zatim začuje štopot što ga je prouzročilo strujanje o stijene. Jasno je čuo kako je neki streman zaparao o kamen. Već u sljedećoj sekundi nejasno razabere neke sjene ispod mjesta gdje je čučao.

Pričeka dok konjanici sasvim ujašu u tjesnac, a onda baci u njega tri, četiri kamenčića.

— Pazite — šapnu muški glas.
— Odozgo pada kamenje. Držite se posve uz liticu.

Nick se uspravi, pa se ljutito i divlje nasmije. Brzim je kretanjama bacao u tjesnac kamen o kamen. Čuo se prasak i lupkanje kamenja koje se mrvilo.

Jedan konj preplašeno zarže. Ljudi pokušaju konjima uzmaknuti. Pri tome su sočno kleli.

— Odron zemlje! — poviče jedan glas. — Prokletstvo, to se odronjava zemlja!

Momci su bili svjesni da su izgubljeni ako se stijene zaruše. Znali su što bi to značilo i bili su malone mrtvi od straha.

Onda jedan od njih poviče:

— Pričekajte, budale! Čini se da je prestalo.

Za nekoliko sekundi sve je utihnulo. Štopot se više nije čuo. Sada drugi glas reče:

— Imaš pravo, Jay, bilo je to samo nekoliko kamičaka. Hajd' mo dalje i pokušajmo obaviti ono zbog čega smo ovdje. — Čovjek načas ušuti, a onda nastavi. — Nadam se da je žena uradila ono što joj bijaše zadaća. Ja joj ne vjerujem. Elmer kaže da će sigurno poslušati, ali ja nisam siguran.

Pa, ona ne može birati — odgovori prvi glas.

Nick napne kokot i prinese pušku ramenu.

— Ni ja to ne mogu — reče glasno i pošalje prvi metak pred kopita najbližeg konja.

— Prokletstvo! — poviče vođa stokokradica.

Prema kretanjama sjena Nick je znao da su momci izvukli oružje. I doista, sljedećeg trenutka zapraštaju revolveri. No bezopasni su se meci odbijali od stijena uokolo njega. Onda Nick nacilja u jednog konja. Metak pogodi životinju. Ona bolno zaništi, pa se sruši na

zemlju, a jahač u visokom luku odleti iz sedla.

— Natrag! — poviče izbezumljeni glas. — Upali smo u zasjedu! Momak nas ima na nišanu!

— Pucajte, budale! — vrisnu vođa, pa bijesno nastavi: — Polovica neka čeka i puca tek tada kada prva polovica ponovo bude punila puške. Prokletstvo, zar nitko od vas nije bio u vojsci?!

Taj je trenutak Nick Sparrow čekao. Pošto je ispraznio šaržer vinčesterke, ugura nove metke. Napunjenu pušku stavi kraj sebe pa posegne za limenkom sa petrolejom. Težak miris visio je u zraku. Nick ugura u otvor kućinu i pričekava da se napije petrojela. Onda strugne sumporačom o stijenu.

U tom trenutku ojača pucnjava odozdo i Sparrow polagano približi plamičak vlažnoj kućini. U hipu je planula. On snažno zamahne, baci limenku daleko ispred sebe, pa hitro podigne vinčesterku.

Trag gorućih kapljica pokazivao je putanju limenke, sve do mjesta gdje je pala. Lim se raspuknu i petrolej se razlije. Sve odmah zahvati plamen.

Konji podivljaju kad je gorući petrolej stigao do njihovih kopita. Žestoko su se propinjali i okretali ne bi li pronašli izlaz i spas iz gorućeg pakla. Stokodradice su imale pune ruke posla da ih savlađaju i ostanu u sedlu.

Nick je pucao, gađajući u ramena i gornje dijelove tijela Connellovih momaka. Elmer Connell poslao je desetak momaka da ukradu jedno malo stado. Deset momaka i jednu ženu. Ta je žena trebala tim

momcima osloboditi put, ali je zakazala.

Vatra je polako postajala slabija. Gorjele su još samo pojedine mlačice petroleja. Pljačkaši su uspjeli obuzdati konje, a onda su, jedan za drugim, ubrzo nestali u tjesnacu. Čuo se udaljeni topot konjskih kopita, a onda i on utihnu.

Nick ponovo napuni vinčesterku. Sada je samo miris petrojela podsjećao na minuli okršaj. Međutim, znao je da momci neće odustati. Sada, u tamnoj noći, ne mogu ništa poduzeti jer ne poznaju teren tako dobro kao on, ali će se potruditi da pronađu način kako bi se dočepali goveda čim svane.

Pripremio se za dugu i hladnu noć i ubrzo utonuo u neku vrst polusna. I najmanji bi ga štopot, najblaži nagovještaj bilo kakve opasnosti, trgli iz tog stanja. Odmah bi bio spreman za borbu, jer je posljednjih dana ponovo ovladao svim svojim refleksima.

Nick Sparrow se opet mogao potpuno pouzdati u sebe.

VI

Probudila su ga dva hica.

Strelovito je povukao revolver i pažljivo počeo promatrati okoliš.

Sivkasto je bljedilo zahvaćalo padinu. Do svitanja je preostalo još samo desetak minuta. Nick se osmijehne. To je vrijeme kad se puma šulja kroz šumovite bregove.

Zvuk hitaca je dokazivao da stokodradice nisu odustale od onoga što su naumile. Vjerojatno su dosad momci izmislili nov plan kad im se prijašnji izjalovio.

Sparrow je zabrinuto promatrao obronak. Kosinu je presijecala jaruga. U proljeće se tom jarugom u dolinu slijevala voda nastala otapanjem snijega na višim dijelovima.

Uspravi se i iz sare izvuče Bowie nož. U nekoliko je minuta s niskih borića nasjekao toliko grančica koliko mu bijaše potrebno za ono što je naumio, a tijekom sljedećih je od njih načinio neku vrst skrovišta. Pri tome je posebice pazio na to da cijev njegove vinčesterke bude dobro vidljiva. Revolver je sakrio nekoliko metara dalje u grmlje između stijena.

Znao je da stokokradice imaju samo jednu mogućnost: moraju zaobići obronak i popeti se preko stijena. Samo bi ga tako mogli uklještit.

Obrisao je sve svoje tragove i natraške otpuzao do jaruge, pa se prebacio u nju. Pri tome je vrlo pažljivo zatirao ogrebotine što su ih ostavljale njegove čizme i pognut puzao uz kosinu. Dugo mu je bilo potrebno da stigne do kraja jaruge. Tu zastane.

Nejasno struganje odalo mu je da stokokradice uspinju. Tu i tamo otkotrljao bi se koji kamičak. Oprezno načas proviri preko ruba jaruge. I taj kratak pogled bio mu je potpuno dovoljan. Ugledao je momke Elmera Connella kako napreduju prema obronku. Ogoljela, potpuno bez zaklona, ležala je pred njima kosina koju su željeli dosegnuti.

Nick je razmišljao. Moglo bi se dogoditi da neki od momaka poželi iskoristiti jarugu u kojoj se on sada nalazi kao zaklon. Onda zaključiti da neće biti tako.

Kad primijete dolje ono skrovište od grančica, kroz koje viri cijev vinčesterke, pomislit će da prokletog kauboja imaju u stupici. Umiren, okrene se postrance i ostane mirno ležati.

Nakon nekoliko dugih minuta začuje čizme kako grebu po kamenju, a onda do njega dopre šapat jednoga od Connellovih momaka.

— Hej, pogledajte — upozorio je svoje drugove.

— Taj gonič krava misli da je veliki mudrac, zar ne? — odvratiti mu voda družbe. — Pa, pokazat ćemo mu da nije tako. S nekoliko metaka istjerat ćemo tu mudrost iz njegove glave.

— Žena je zatajila — reče treći glas. — A možda nas je i izdala.

— To sada nije važno. Za nekoliko minuta put će biti slobodan. Uхватit ćemo to kopile.

— A onda ćemo posve lagano potjerati te drage životinje u Golden City — doda voda.

Ponovo se začu odjek koraka. Onda voda naredi:

— Sada!

Nick podigne glavu i podrugljivo je osmijehne. Momci su od njega bili udaljeni pet metara kad sve puške grunu odjednom.

— Pogodili smo ga! — poviče jedan strijelac. — Morali smo ga pogoditi!

— Alf, Dan, potrčite dolje — reče voda — a mi ćemo vas oдавде štiti.

Čizme su odzvanjale po kamenom tlu, no Nick pričekao dvije minute i tek se tada polako uspravi. Podigne vinčesterku do visine bokova. U desnici je držao kolt.

Oba kokota nategne istodobno. Na taj se zvuk obojica plja-

čkaša hitro okrenu. Trgnuli su puške uvis, ali je Sparrow bio brži. Ona dvojica koja su stigla do tobožnjeg skrovišta polagano se okrenu. Kad su ugledali protivnika, podignu puške i opale, ali Nick zapuca još dva puta i obojicu izbacila iz borbe.

Dok je ponovo punio oružje, razmišljao je o tome kako nekoliko goveda nije vrijedno toliko ljudskih žrtava. Onda pokupi oružje stokokradica i baci ga u provaliju, pa se počne polako spuštati rubom jaruge prema svom tobožnjem skrovištu. Nimalo nije pazio na to da se drži zaklona.

Iznenada ga obuze osjećaj da ga netko promatra. Neprimjetno okrene glavu i kutom oka pažljivo prouči okoliš. Nigdje ništa sumnjivog, pa ipak čvršće stegnu vinčesterku.

Pouzdaavao se potpuno u svoj nagon i zato se bacio na zemlju čim je taj osjećaj ojačao. To ga je spasilo da ga puščani metak ne pogodi. U hipu se otkotrljao u stranu.

Iako je tako priljubljen uz tlo jedva pružao kakvu-takvu metu, vinčesterka je i dalje praskala. Osjeti bolan udarac, koji ga je okrznuo postrance i od kojega mu se noga odmah umrtvila. Ipak se otkotrljao dalje, preko ruba jaruge.

Začu se podrugljivi smijeh, a odmah zatim i pobjedonosni usklik:

— Uletio je u zamku!

Posljednji od Connellovih momaka, koji je bio određen da drugovima osigurava leđa, hladnokrvno je čekao svoju priliku. I dočekao!

Nick polagano podigne glavu. Momak je bio sakriven povi-

še njega, u jednoj isušenoj vododerini. Vidio je samo pušku i rame strijelca.

Prasne hitac i vruće olovo prozviždi Nicku tik iznad leđa. Prasak puške popratio je paklenski smijeh. Zvučao je i pobjedonosno i okrutno. Zatim se čulo repetiranje vinčesterke.

Sljedećim će me metkom sigurno pogoditi, pomisli Nick.

Napadač se pomakne malo naprijed i neznatno uspravi kako bi bolje vidio metu. No, nije stigao opaliti.

Zrak presiječe zaglušujući prasak.

Šarperica, zaprepašteno zaključila Sparrow. Sada već pucaju po meni malim topom!

Metak teške puške za lov na bizone prijeteći prozuji zrakom. Zaprepastio se kad se iz vododerine prolomio grleni krik i podigao daleko u gorje.

Oprezno proviri i vidje strijelca kako posrće. Ruke su mu bile široko raskriljene. Onda, kao da ga je dodirnula nečija nevidljiva ruka, stokokradica se preklopi i strovali na tlo.

Sparrow skoči i potrči. Nakon nekoliko koraka njegova je vinčesterka ponovo bila puna. U dvije, tri minute stigao je do skloništa na rubu tjesnaca, s vinčesterkom spremnom za pucaње.

Obojica ranjenih pljačkaša bijahu blijedi, napetih lica. Šutjeli su i prestrašeno promatrali Nicka.

— Odbacite oružje! — zapovjedi im Sparrow.

Šutke su poslušali.

— Lijepo ste to zamislili — nastavi Nick. — Plan vam uistinu nije bio loš, samo vam je u igri ovoga puta manjkao džo-

ker. Peti vaš drug je mrtav, ona druga dvojica su samo ranjena. Vi ćete sada odjahati u Golden City i povesti sobom ona dva druga koje sam sinoć ranio. Druga će dvojica poslije za vama.

Momci krenu u potragu za svojim konjima, a Nick poviče za njima:

— Recite Elmeru Connellu da smo mi spremni na sve! Pokušali se još jednom domoći naše stoke, doći ću u grad i tada će on doživjeti pakao.

Pljačkaši, koji su zastali kad je ponovo progovorio, prestrašeno su zurili u njega. Bili su uplašeni, ranjeni i bez oružja.

— Hajdete, krenite već jednom! — naredi im Sparrow. — Ponesite mrtvog druga i nestanite. I pazite, promatrat ću vas sve dok ne zađete za bregove.

Iako ranjeni, momci su brzo grabili uz kosinu. Proteklo je gotovo pola sata dok je topot kopita na kementom tlu potpuno zamro.

Nick ode do svoga konja, uzjaše i krene prema svom logoru. Nadao se da će uskoro ugledati strijelca sa šarpericom. Zanimalo ga je tko bi to mogao biti. Možda netko s ranča Skull.

* * *

— Nekoć sam poznavao momka koji je bio tako lud da se želio igrati s bijesnim prerijskim psom — reče Doc Smoky izlazeći iza jednog zaklona.

— I što se dogodilo tom hrabrom momku? — znatiželjno upita Nick i nasmiješi se.

— Pa, obolio je od bjesnila, to je bar jasno. E, otad je postao ljut i progonio je i grizao sve prerijske pse koje je mogao uloviti.

— Bilo ih je mnogo? — potpuno ravnodušnim glasom upita Nick.

— I ti si ista takva budala — promrmlja kuhar. — Tek tako ostavljaš nepokrivena leđa. Momak te zamalo udesio.

— Sada jedan drugome više ništa ne dugujemo, Doc. Nego, raci, kako si se našao ovdje s tom svojom gromoglasnom pušketinom i to baš u trenutku kad si mi bio najpotrebniji?

Stari kuhar zabaci svoj zamašćeni kožnati šešir na potiljak. Lice perača posuda, izborano bezbrojnim borama, razvuče se u široku grimasu.

— Našao sam jednu dražesnu ptičicu — reče, smijuljeći se. — Bila je smještena u kavez i sputana. Nije se mogla usprotiviti jednome iskusnom čovjeku. Razumiješ li, gospodine Nick Sparrow?

— Dakle, ona ti je rekla što se događa.

— Upravo tako — zadovoljno odgovori kuhar. — Znaš, imao sam nekakav čudan predosjećaj. Stari, govorio sam samome sebi, ti poluludi goniči krava na ranču moći će se nekoliko dana sami brinuti o sebi, pa ti sjedni na ragu i odjaši do onoga Nicka.

— Vjerojatno si se bojao da su me već pojeli brdski lavovi.

— Besmislice! Razgovarali smo s jednim ratnikom iz plemena koje vodi Big Nose i on nam je rekao da si dobro.

Sparrow zamišljeno kimne, pa prošapće:

— Dakle, to je posrijedi.

— Johna Morgana je zanimalo s kakvom to ženom živi otrcani kopač zlata. — Doc Smoky se nasmiješi. — Pa, nisam se

htio baš tako izraziti, ali uglavnom je tako. Mi smo odmah pomislili da je u pitanju neki trik.

— Reci mi, umjetniče u baratanju loncima, što si uradio s onom ptičicom?

— Ohoho, bio je to uistinu veseo prizor — kroz smijeh će stari.

Nick se sjeti da je ostavio Lillian голу, zavezanu i pokrivenu gunjevima, pa u neprilici zakima glavom.

— Ne brini, Nick nisam uradio ništa što bi nju ili tebe moglo povrijediti.

— Olabavio si joj sponu? — oporim glasom upita Nick.

— Jesam, a ona mi je u znak zahvalnosti ispričala o napadu.

— Pri tome Smoky razvuče lice u grimasu koja još više nagrdi njegovo ionako ne baš ljepušasto lice. — Nije prešutjela ni to kakva je u svemu tome njezina uloga. Prije nego što sam je ponovo vezao, dopustio sam joj da se odjene.

Sporrow kimne. Pogled mu bijaše tvrd, izraz lica hladan i odbojan.

— Čuo si što sam naredio tim stokokradicama? — upita i kad je Smoky zamišljeno kimnuo, nastavi: — Oslobodit ću Lillian, pa neka se vrati Connellu. Odvest ću je do mjesta gdje sam je pronašao, a dalje neka pješači. Više od mene ne može očekivati.

Vječnost su jahali šutke jedan pored drugoga, a onda kuhar progovori.

— To je tvoja stvar — reče s posebnim naglaskom u glasu — ali ja mislim da griješiš. Nedvojbeno, ona te na neki način htjela obmanuti, ali pokvarena

sigurno nije. Ipak te pravodobno opomenula.

Nick je zagrižljivo šutio. Ona se zlobno nasmijulji, pa reče:

— Baš je zato puštam da ode.

— Ja sam star čovjek — razmišljao je glasno kuhar — i mnogo sam toga vidio i doživio. Moje je mišljenje da netko ima na tu ženu vrlo snažan utjecaj. Takav da naprosto mora uraditi sve što joj Elmer Connell naredi.

— I ja sam sinoć o tome razmišljao — polagano odgovori Nick. — Zato ću joj dopustiti da ode. Drugo bi i tako bilo besmisleno. Doc, ja moram poći u Golden City. Samo tamo mogu obračunati s tim momcima. A možda tako uspijem pomoći i Lillian, tko zna.

— A tvoj posao? Zar si poludio ili te je ugrizla bijesna puma? — vikao je stari kuhar.

— Ni jedno ni drugo. Ti ostani i čuvaj stado, a ja ću se vratiti najkasnije za tjedan dana. Ako dotle ne stignem, znaj da su me udesili. Eto tako, stari moj.

— Ne zovem me stari — čan-grizavo će Smoky — iako znam da sam star. — Onda nastavi gundati: — Ja bih, znači, trebao brinuti o krmi i svim sličnim poslovima? Hej, pa ja sam kuhar a ne kravar! I to dobar kuhar, razumiješ li! Nekad čak pomislim da sam najbolji kuhar na Zapadu. Nick, ne možeš od mene zahtijevati da brinem o krmi!

— Lillian i ja ćemo ti danas pomoći. Rano poslijepodne odvest ću Lillian, a noću, kad u logoru već dosta toga bude posvršavano, odjahat ću i ja u grad.

Nick pogleda krajičkom oka

prema Docu. Starčeve su oči svjetlucale, iako je neprekidno gundao i protivio se. Nick se osmijehne. Bio je siguran da će Doc ostati uz goveda.

Kad su bili oko pola kilometra nadomak kolibi, Smoky zauzda konja, pa pogleda prema Sparrowu.

— Znaš li ti, kauboj, da smo mi u vojsci uvijek sve unaprijed planirali?

Nick podigne obje ruke, kao da se predaje, pa poviče:

— Nemoj opet početi jednu od svojih nemogućih priča!

— E, momče, i ja sam sve unaprijed isplanirao — nije se damo smesti stari. — I zato sam poveo sobom Shortyja. On će ostati ovdje zajedno sa mnom i brinut će o krmi. A ona mlada žena je sigurno već na pola puta do Golden Cityja. Sada vidiš, kravaru, da i vojska ima dobrih strana.

Sparrow je zaprepašteno zurio u sugovornika. Onda promuća:

— Ti si je oslobodio? — nastavi glasnije, s nevjericom u glasu: nisi je uopće vezao? Zar si proveo sve što sam ja tek sada smislio? Smoky, ti si uistinu iskusna hulja.

— Dobro poznajem ljude tvoja kova — jednostavno odvrati kuhar. — Ti ne možeš biti miran u ovom kanjonu ako znaš da taj Elmer čuči poput pauka u svojoj mreži i smišlja plan za planom kako će se dočepati naše stoke. Tako je bolje za tebe, Nick, i zato sam savjetovao Lillian da nestane odavde što najbrže može. Rekao sam joj da bi ti u bijesu mogao izgubiti moć samosavlađivanja, a na isti bi način postupili i oni surov-

njaci da su te uspjeli smaknuti. I njoj je sve to bilo poznato. Ona mi je zahvalila s iskrenim suzama u očima, Nick.

Pogledao je Sparrowa i vidio da je njegov pogled i dalje pun nevjerice. Onda doda:

— Kao što si čuo, sve je sredeno. Sada ti preostaje samo to da podbodeš konja i odjašeš u Golden City.

— Prokleta huljo — protisne Nick kroz smijeh.

VII

Nick je svoju kobilu sklonio u javnu staju. Konjušar mu bješe nepoznat. U gradu u kojemu je brzo nestajao novac i žuti, blješteći metal isto su tako brzo nestajala i prijateljska lica i zamjenjivala su ih nova.

Izišavši iz staje, Nick je izbjegavao osvijetljene ulice. Naposljetku stiže do svoje parcele. Pošto je dulje vrijeme pažljivo promatrao daščaru, iskrivljenu od vjetra, uđe.

Ništa se ovdje nije promijenilo. Nick zatrese glavom. Što ga je zapravo nagnalo da dođe ovamo? Što je očekivao da će ovdje naći?

Izišao je iz dašcare i pošao prema središtu gradića. Sat vremena vrzmao se oko saluna i malo-pomalo, iz nekoliko razgovora sakupio podatke. Tako je saznao i to gdje je kuća Elmera Connella.

Nedugo zatim nađe se sa stražnje strane jedne od malobrojnih kamenih kuća u Golden Cityju.

Kroz dva prozora na gornjem katu prodiralo je žuto svjetlo. Ta je svjetlost osvijetljavala uzanu galeriju. Znači, Connell ima s ove strane put kojim može ne-

stati a da ne mora izići na glavni ulaz u kuću, pomisli Nick i zaključi da je galerija sigurno dobro nadzirana. Ipak se nećujno prikrade stubištu i tu zastane, osluškujući.

Nije dugo čekao. Gore se otvore jedna vrata, a zatim se začuju koraci po drvenom podu. Čuvar je prošetao amotamo, a onda se opet povukao u kuću.

Neobjašnjiv poriv nagna Sparrowa da se pokrene. Slutio je da mora požuriti. Tijesno priljubljen uza zid gipko se uspinjao stubama i onda zastao ispod prvog osvijetljenog prozora.

— Nećeš mi valjda tvrditi da nisi mogla onesposobiti toga kravara — bijesno je vikao muški glas.

Glas je bio strahovito grub i zapovjednički. Nicku se ni najmanje nije svidio.

— Lillian — nastavi čovjek — stigla si ovamo poderane odjeće i sva uprljana. Već ti dva sata postavljam pitanja, a ti mi daješ samo besmislene i zbrkane odgovore. Govori napokon!

Što je dulje slušao taj grubi glas, preplavljen bijesom i surovošću Nicka je sve više obuzamala srdžba.

— Elmer, pa što ti mogu još reći — uzvikne izmučena Lillian. — Nije moglo biti drugačije. Vjeruj, plan nije propao zbog mene. Nick Sparrow nije običan kravar, kao što ga ti zoveš. To je čovjek s nevjerojatnim instinktima. Ne znam kako, ali on je otprve znao da mi ne smije vjerovati.

— Ostavit ću te samu s Mateom, Lillian — ljutito odgovori

Connell. — On će od tebe saznati istinu na bilo koji način.

— Ne! Elmer, što još želiš od mene? Ionako me imaš u rukama. Kunem ti se, nemam ti više što reći! Ti imaš sve moje, sve ono zbog čega sam još ovdje...

— Još nešto manjka, Lillian — odgovori osorno najvažniji stanovnik Golden Cityja. — Manjka tvoj potpis. I sve dotle dok ne potpišeš, ostat ćeš ovdje i slušat ćeš sve što ti naredim.

— Taj potpis nikada nećeš dobiti — prošapće mlada žena odlučno.

— Mateo, znaš što valja raditi — začuo se nakon gotovo minute šutnje Connellov glas. — Nemoj je dokrajčiti, jer znaš što je u pitanju.

— Znam, gazda. Možete se u mene pouzdati — odvratila nepoznati muški glas.

Nick začuje kako se vrata otvaraju i odmah zatvaraju. Nekoliko sekundi zatim polagano se pomaknuo prema naprijed, pa provirio u prostoriju.

Jedan je bradati Meksikanac stajao pred velikim naslonjačem, s britvom u ruci.

— Mateo, nemam više što reći — jecala je Lillian.

— Čula si što mi je Connell naredio — ravnodušno odgovori muškarac. — To mi neće pružiti nikakvo zadovoljstvo, ali gazda me plaća da radim ono što mi naredi. Ne brini, neću ti pozlijediti lice. Obećajem ti.

Oštrica zabljese pod svjetlošću svjetiljke i u slijedećem trenutku na Lillianinoj je haljini zjapila široka rezotina. Na ženinom se ramenu pojavi jedva vidljiv trag krvi. Crvena se pruga protezala oko desetak centimetara.

Lillian je prigušeno jecala i u Nicku se rasplamsa bijes. Iako je znala mnogo, nije odala ništa što bi moglo biti opasno po nje-ga. Čak ni tada kada je njoj za-prijetila opasnost. Mora joj po-moći.

Nečujno se uspravi i pipkaju-ći potraži kvaku. Otvorio je vra-ta najpolaganije što je mogao, kako ne bi prouzročio ni naj-manji šum, a onda se ukoči uz zid.

Hladan zrak prijede preko Meksikančeva lica i on podigne glavu. Nekoliko je sekundi zu-rio u pridošlicu, s nevjericom na licu. Nije odmah shvatio što se događa. Tek kada se Lillian okrenula i zaprepašteno uzdah-nula, Meksikančevo se lice raz-vuklo u okrutnu grimasu.

— Gonič krava... ako dobro pogađam — izgovori tvrdim en-gleskim jezikom.

Nick Sparrow kimne.

Meksikanac ispusti britvu. Ruke mu padnu na drške revol-vera.

Bio je strahovito brz, ali ga je Sparrow ipak pobijedio.

Dva su hica odjeknula gotovo istodobno. Onda je Nick prisko-čio Meksikancu, oduzeo mu re-volver i pružio oružje Lillian. Nije prošlo ni pet sekundi a on se opet našao na stubama.

Dok je silazio čuo je iza sebe šuškanje i zadovoljno se osmjehnuo. Lillian je izvan opa-snosti. Connell može samo još proklinjati glupost svoga po-moćnika i ništa više.

Sparrow pobrza do javne sta-je i uđe. Tu se tako spretno us-pne ljestvama na sjenik da ga konjušar nije opazio. Kad se smjestio, počne razmišljati o onom što je saznao iz razgovo-

ra Lillian i Connella. Bilo je ne-dvojbeno da »veliki gazda« drži mladu ženu u svojoj vlasti. Na koji bi drugi način mogao Lil-lian primoravati da uradi ono što on želi ako ne posjeduje ne-što što je njoj posebice važ-no?

Poslije svega što je čuo Nick bijaše siguran da je mlada žena samo prijetnjama primorana da dođe k njemu u kanjon. Možda se u tome krije neka mogućnost protiv Connella, po-misli i odmah zaključi da Lil-lian ni u kom slučaju, ma što poduzeo, više ne smije doći u opasnost.

* * *

Sparrowa su probudili muški glasovi. Neki su ljudi zvali ko-njušara neka im dovede konje, ali se on nije javljao. Momci su počeli sočno kleti, a onda sami osedlaju konje. Pri tome jedan od njih reče:

— Zanima me očekuje li nas zabavna igra.

— Možda gazda vidi utvare — odgovori drugi glas. — Izgle-dalo je točno tako kao da je ta žena ubila Meksikanca.

— Ne mogu vjerovati. Matea nisi mogao tek tako iznenaditi — progovori treći momak. — Možda gazda ipak ima pravo kad kaže da je onaj kravar u gradu. Pa, ako jest, taj će doju-riti onoga trenutka kad sazna da je na njegovoj parceli prona-deno zlato.

— Gazda je rekao a ne mora-mo štjedjeti — kroz smijeh će prvi momak. — Šteta, ovdje ima zlata najmanje u vrijednosti se-damsto dolara.

— Kad dođe, uletjet će ravno u zamku poput zeca — domet-ne drugi.

Nick se nasmiješi. E, momci, lijepo ste vi to sve zamislili, reče u sebi.

Pričekao je da iziđu iz staje i zatvore vrata, a onda se tiho spusti ljestvama. Čim je izišao na ulicu, potrči. Pokrajnim je uličicama stigao do svoje parcele i tu se pritajio. Iz zaklona je promatrao dvojicu kako kopaju na njegovoj zemlji.

Vrlo su mudri, zaključio kad je vidio što rade. Momci su stavljali zlato na pet mjesta, jedno do drugoga, i to tamo gdje on dotad uopće nije kopao. Kad su završili, pažljivo su izravnali zemlju.

Nick dobro upamti mjesta gdje je stavljeno zlato i odlučio momcima postaviti zamku. Još nije znao kakvu ni kako će to izvesti, ali nešto svakako mora poduzeti. Razmišljao je o tome kako oni zamšljaju da će se odvijati plan što ga je smislio njihov gazda. Počnu li kopati na njegovoj parceli, nastat će paklenska pucnjava, jer su vlasnici susjednih parcela odbijali svaku ponudu velikih rudnika da prodaju svoja nalazišta. Isto će tako štititi i njegovo nalazište.

Odjednom shvati kakav je lukav plan posrijedi. Nekoliko će stranaca doći i počet će kopati na njegovoj parceli. »Pronaći« će zlato koje su njegovi drugovi sada u sumraku zakopali. Susjedni će ih kopači potjerati i čekat će Nicka. Glasine o dobrih pola kilograma bogate zlatne rudače za nepunih će pola sata obići čitav grad. Connell računa s tim da će doći i on, Sparrow. A tada bi se doista našao u mišolovci.

Nick je pričekao da momci

odjašu, a onda potrči u daščaru po lopatu. Ispraznio je četiri od pet »nalazišta« i brižljivo izravnao zemlju. Kako se počelo dani, nije imao vremena izvaditi i posljednje zlato, pa je pošao u daščaru. Tu će, skriven, pričekati da vidi što će se zbiti.

* * *

Počelo je otprilike tri sata poslije svanuća.

Sedmorica momaka počeli su kopati po njegovoj parceli. Nisu se osvrćali na kopače koji su se okupili na međi, ali bi povremeno jedan od mladića pogledao prema laganoj dvokolici koja je stajala malo dalje.

Sparrow je sve pažljivije promatrao kroz pukotine među daškama. Lice čovjeka u kolima bilo je oštro, četvrtasto i nemilosrdno. Udaljenost bijaše prevelika da bi se mogao donijeti ispravan sud o tom čovjeku, ali je Nick stekao isti utisak kao i prošle noći. Taj muškarac umišlja da je »veliki« čovjek, »veliki gazda«, da posjeduje moć.

Kad je ponovo pogledao prema svojoj parceli, Nick opazi da su četvorica od sedam kopača odbacila lopate i sada su izravno zurila u trojicu konjanika uz dvokolicu. Čovjek nemilosrdna lica podigne ruku i na taj znak jahači potjeraju konje. Na licima jahača odražavao se strahovit bijes i Sparrow pomisli da su to zacijelo oni koji su te noći ovdje bili zakopali zlato.

Izbezumljeni nisu nimalo okolišali nego su se odmah uputili prema petom »nalazištu«. Tu su kliznuli s konja, a najniži od njih kriještećim je glasom naredio:

— Dodajte nam lopate!

U trenutku kad je krivonogi mališan zabio lopatu u zemlju Nick zaključio kako je vrijeme da prijede u akciju. Pažljivo rasporedi zlato po džepovima i dohvati vinčesterku. Onda izide iz dašćare i napne kokot.

Nitko dotad nije opazio da je vlasnik parcele u blizini. Nick odluči djelovati odlučno i surovo. Podigne pušku na rame i opali.

Šešir momka s lopatom odleti vrlo daleko. Ona dvojica koja su stajala kraj krivonogoga naglo se okrenu i ruke im hitno kliznu na drške revolvera.

— Ovo je samo blatnjava parcela — ostrim glasom poviče Sparrow — ali još pripada meni. Želite li je kupiti najprije se morate obratiti meni. Ovako nemate što tu tražiti. Tko ostane još samo minutu na mojoj parceli dobit će metak u glavu!

Connellovi su plaćenici stajali nepomično, zureći naizmjenice u Sparrowa i u gazdu. Bilo je neprijezdobno da nisu očekivali takav razvoj događaja, pa nisu znali što im valja poduzeti.

— Hajde, potrcite! — prodere se Sparrow. — Trčite što brže, prokletnici! — Da bi potkrijepio naređenje, opali u lopatu.

Momci pojure prema svojim konjima, a ostala sedmorica zajedno odmarširaju na cestu pa produže prema gradu.

Nick se više nije osvrnuo na njih. Promatrao je dvokolicu, koja je upravo krenula.

— Gospodine, želio bih s vama razgovarati — reče Elmer Connell kad je dovezao dvokolicu do Nickove parcele i tu je zaustavio.

Uz najmoćnijeg žitelja Golden Cityja sjedila je Lillian i

prestrašeno promatrala Nicka Sparrowa.

— Halo, ljepotice! — pozdravi je Nick. — Nismo li se nas dvoje negdje već srela?

Lillian obori pogled, a Connell dobro odglumi iznenade-nje.

— Kako? Što to čujem? Vi se poznajete?

Sparrow nije odgovorio na pitanja nego upita:

— Što želite, gospodine? Kupiti moju parcelu? Zar uvijek tako poslušate? Najprije pošaljete nekoliko svojih momaka da kopaju, kako biste se uvjerali da na zemlji uistinu ima zlata, i tek tada date punudu?

— Pa, zacijelo shvaćate da moram dobro razmisliti prije nego što uložim novac.

— I to činite potajno, zar ne? Uvijek sam mislio da se tako nešto zbiva prilikom kupoprodaje — rugao se Sparrow. — Ipak, pružam vam priliku, gospodine. Ponavljam vam da je to samo blatnjava parcela, ali ja sam ipak iskopao nešto zlata tamo gdje su vaši ljudi kopali.

Držeći u desnici spremnu vinčesterku, Nick ljevicom posegne u džep i izvadi nekoliko grumenova zlata.

— Evo, ovdje imam zlata u vrijednosti oko pet stotina dolara. To sam iskopao na ovoj parceli. Dakle, kako glasi vaša ponuda, gospodine?

U Connellovim je očima plamtio bijes. Lice mu postane još tvrde, brada mu je drhtala, a usne je stisnuo u tanku, beskrvnu crtdu.

— To ću ti naplatiti, kopaču! — promrsi jedva čujno prijetim glasom Elmer Connell.

— Što ćete naplatiti? To što

nisam pao na tako blesav trik?

— Sada vam neću dati nikakvu ponudu — glasno će Connell. — Možda ćemo još razgovarati o tome, gospodine Sparrow.

— Nadam se da će biti tako — dvosmisleno odgovori Nick, pa nastavi: — A sada nestanite, Connell, jer bi se moglo dogoditi da izgubim strpljenje. Vi ste za mene propalica, običan razbojnik koji pljačka tuda nalazišta! Nitko mi ne bi predbacio kad bih vam ovoga časa smjestio metak među oči. Uostalom, na nedvosmislen ste način pokazali kakav ste i što ste.

Lice Elmera Connella približedi. Snažno trznu uzdama. Konji su dahtali i nerado su krenuli.

Najmoćniji čovjek u Golden Cityju potjera konja u brzi kas prema gradu.

Nick Sparrow je slutio da taj čovjek želi s njim ugovoriti neki posao na ovaj ili onaj način. Vjerojatno će se to svesti na to da bi morao, kako bi spasio vlastiti život, žrtvovati goveda koja su mu povjerena na čuvanje.

Možda je Elmer Connell dobro procijenio kopača zlata i uvidio da to nije običan kravar, nego čvrst i odvažan borac koji neće lako dopustiti da ga zastraše. Ako je to posrijedi, dogodit će se ono čega se Nick zapravo pribojavao: ne preostane li mu ništa drugo, Connell će pokušati da ga ucijeni.

Razmislivši dobro o svemu, Nick zaključio da na bilo koji način mora otkriti čime taj nemilosrdni čovjek drži Lillian u šakama. Onda će mu biti lakše odlučiti što mu je činiti.

VIII

Nick je ostao u daščari do ranog poslijepodneva. Čekao je, ali ništa se nije dogodilo. Kad je osjetio glad, pipne džepove. Pod prstima osjeti grumenčiće zlata. Pa, zašto ne, pomisli. Kad je odlučio, nasmijulji se i izide iz daščare.

Polu sata poslije toga, pošto je najprije promijenio zlato u novčanice, sjedio je u restoranu. Na stolu pred njim bio je dobar i obilan objed.

Poslužiteljka mu je donijela i kavu. Dok je naplaćivala račun, ta je postarija žena promatrala Nicka tako opreznim pogledom da je on upita:

— Zar nešto nije sa mnom u redu, gospodo?

Žena zaniječe glavom, pa vrlo tiho odgovori:

— Imat ćete grdnih neprilika, gospodine. Vani vas čekaju dvojica od onih najgore vrste. Tako su čekali već nekoliko ljudi koji su bili u mom restoranu. Pričuvajte se, gospodine. Ne poznavam vas, ali vas ipak želim opomenuti. I još nešto: postoji i stražnji izlaz. Tamo je u zasjedi samo jedan momak.

— Hvala vam.

Osjeti u sebi toplinu. U ovom divljem gradu žive i ljudi koji su ostali pošten i koji se ponašaju ljudski.

— Gospodo, možda biste mi mogli i drugačije pomoći. Kod toga Connella se nalazi mlada žena imenom Lillian. Zna li kako se preziva? Njezin je muž, navodno, ovdje negdje umro.

Odjednom poslužiteljkinino lice postane odbojno.

— Zanima me samo njezino prezime — brzo doda Nick kad je to opazio.

– Ona ima ionako dovoljno neprilika – odgovori žena i pokušava se udaljiti.

– Kako se preziva? – uporno će Nick s čeličnim prizvukom u glasu. – Možda bih joj mogao pomoći.

– Koliko je meni poznato, njezin se suprug prezivao Barlow – naposljetku je odgovorila vrlo tihim glasom.

Nick zahvali, pa ustane. U nekoliko je dugačkih koraka stigao do prednjeg ulaza i ispruženim dlanovima tako snažno gurnuo preklopna vrata da su ona udarila u čovjeka što je vani stajao naslonjen na zid.

– Prokleti pasji sine! – zaurliče momak i bolno iskrivi lice.

Drugi momak, s licem kao u sokola, obradovao se što mu je dan povod da obavi zadatak.

Nick načini još dva koraka, do ograde drvenog nogostupa, i tu se okrene.

– Što je, prijatelju – upita, pa nastavi: – Ako se tako glupo postaviš, moraš računati s tim da ćeš dobiti vratima po glavi.

– Razmećeš se velikim riječima – oštro odgovori sokolovo lice. – Misli da imaš posla sa dva čovjeka.

– Čovjeka? – podrugljivo ponovi Sparrow. – Ja ne vidim ni jednoga. Vi ste tek drugorazredni revolveraši. Prije nego što stignete izvući revolvere, svakome ću od vas priljepiti nekoliko pljuski.

Obojica su odmah reagirala i posegnula za revolverima.

Sparrow učini jedan dugačak korak, pa ispruži ruke i obim šakama privuče jednoga momka. Zatim se začuje oštar uda-

rac šake u lice. Urađivši to, Nick podigne momka i baci ga na njegovog druga, a u sljedećoj je sekundi već stajao kraj sokolova lica. I njega je podigao, pa mu ljevicom strelovito priljepio tri pljuske.

U međuvremenu se prvi momak malo pridigao i pipkao prema revolveru koji mu je ispio iz korica.

Nick mu nagazi na ruku, a drugog momka privuče sebi.

Prolaznici koji su se našli na ulici trgli su se kad se zrakom prolomio jezovit krik.

– Slomio mi je ruku! Prokleti bastard zgazio je moju revolverašku ruku! – urlao je povrijeđeni momak.

Nick mu pride, podigne ga i udari šakom u bradu. Momak se skljoka na nogostup.

– To je za onog bastarda – mirno će Nick i ledenim se pogledom zagleda u drugog napadača.

Uradio je to u pravom trenutku. Ugledavši bljesak u sokolovim očima strelovito se baci na drveni pod i dva puta otkotrlja oko sebe. Kad je gipko skočio, revolver mu se već našao u ruci.

Kolt zagrmi. Metak se zarije u rame trećega od Connellovih plaćenika, koji je došao kroz restoran.

Nicka preplavi ledeni bijes. Odvukao je revolveraše na ulicu, jednog po jednog. Onoga koji nije bio ranjen mlako pridigne pa ga drškom kolta udari po glavi. Momak se sruši u prašinu.

Sparrow je znao da je sve što je uradio vrlo okrutno, ali je htio pokazati kako oštro postu-

pa kad Elmer Connell pošalje svoje plaćenike na njega.

Nadomjesti metak, vrati kolt u korice, pa krene. Osjećao je na sebi poglede građana i kopača dok je prelazio ulicu i koraćao prema zgradi u kojoj se nalazio zemljišni ured što bijaše pod izravnom upravom vlade.

Vitki, gotovo mršav muškarac, koji je stajao iza stalka s kosim poklopcem, progovori onoga trenutka kad je Sparrow ušao:

— Gospodine, ne znam tko ste, ali upravo ste obavili dobar posao.

Nick se samo osmijehne, pa upita:

— Mogu li dobiti jedno oba-
vještenje?

— Možete. Dokažete li opravdanost toga što vas zanima, možete zaviriti i u zemljišne knjige. A da vas nešto uistinu zanima, u to sam se uvjerio prije nekoliko minuta. Već je bilo vrijeme da netko tim umišljenim revolverašima da neka okuse malo vlastitog lijeka.

Nick se ispitivački zagleda u mršavog namještenika.

— Vi se nimalo ne ustručavate iznijeti svoje mišljenje.

Mršavko visoko podigne ramena.

— Ja sam vladin namještenik, a do tamo još nije stigla ruka Elmera Connella. On mora djelovati vrlo obazrivo jer zna da ja ne bih ni njemu ni osobama koje mi on podmetne uradio ništa što smatram imalo sumnjivim.

— Što znači to da njegova ruka »još« nije stigla do glavnoga grada teritorija?

— Čuo sam da Connell na-

mjerava potkupiti nekog visokog činovnika. Razumijete li?

— Oh, razumijem, i te kako dobro — s gorčinom odgovori Nick. — Poznate su mi takve priče. Bilo koji momak na surov i bezobziran ali brz način sakupi gomilu dolara. Taj mu novac zatim omogućiti da kupuje moć i utjecaj. Godinama poštenu i pristojnu ljude trpe pod vlašću takvog nitkova, sve dok im jednoga dana ne prekupi i ovi pošalju »velikog gazdu« tamo gdje mu i jest mjesto... u zatvor. Da, sve mi je to i te kako dobro znano. Mislim da je upravo sada vrijeme da se zaustavi Elmer Connell.

Bio je to dug govor. U njemu su se ispoljili sva gorčina i bijes što ih je Nick Sparrow osjećao prema tiranima Golden Cityja.

Mršavko je pažljivo promatrao nepoznatog dugajliju, a onda opreznim glasom upita:

— Vi niste oduvijek kopač zlata?

— Imate pravo, nisam. No sada ne mogu o tome razgovarati. Možda i zidovi imaju uši, a ja ne bih htio dati iz ruku važne adute.

Mršavko kimne i lagano se nasmiješi. Uvidio je da pred njim stoji borac, i to borac posebnog kova. Taj čovjek mora da je i revolveraš. Međutim, nije jedan od onih koji putuju divljim stazama na rubu zakona, koji se neprekidnim borbama žele popeti na vrh nepisane rang-liste revolveraša. Ne, takav utisak taj dugajlija ne ostavlja. Prije bi mogao biti jedan od onih pravednika s koltom, jedan od velikih ljudi koji za oružjem posizu samo u odre-

denim prilikama. A ono što započnu uvijek i privedu kraju.

Namještenik se sagne, dohvati dva velika sveska i stavi ih na stalak, pa vrlo tihim glasom upita:

- Koje prezime tražite?
- Barlow. Više ne znam.

Mršavko se upitno zagleda u Sparrowa, a onda izusti samo jednu riječ:

- Čudno!

Ipak otvori jedan svezak, prolista do određene stranice, pa pokaže na traženi upis zemljišta.

Nick opazi da uz upis postoje i dvije dopune. Kad je Jack Barlow umro, vlasništvo je prešlo na Tima Barlowa. Prema datumu Timova rođenja vidjelo se da je tada navršio tek pet godina! Istodobno je Lillian Barlow opunomoćena da upravlja nalazištem u ime maloljetnoga sina. Dobitak je morala ulagati u Timovu korist, a određenu je svotu smjela trošiti za svoje potrebe.

Međutim, nakon toga upisa u zemljišne knjige došlo je do velikog iznenađenja. Nije prošlo ni nekoliko mjeseci a Lillian je svoja punomoćja prenijela na poslovnog čovjeka Elmera Connella!

Nick je zurio u stranice i razmišljao. Gdje je petogodišnji dječak kojem pripada to nalazište? Jedna mu se misao snažno nametne. Što je dulje o tome razmišljao, bio je siguran da se upravo tako dogodilo.

– Mislite isto što i ja – tiho će namještenik.

– Zanimala bi me i susjedna nalazišta – zamoli Nick glasom promuklim od uzbuđenja.
– I ne samo ona koja graniče

sa zemljištem Barlowa, nego i ona sljedeća, do njih.

Namještenik prolista svezak. Kad je stavio prst na jedno ime, obojica su pročitale: ELMER CONNELL.

– Ostalo ću vam pokazati na zemljišnoj karti – reče mršavko, pa pride zidu. – Evo, sve što ovdje vidite uneseno je na to ime.

U širokoj su se liniji protezala nalazišta koja su glasila na Connellovo ime, sve do komadića zemlje koji je pripadao Timu Barlowu.

Sparrow je proučavao kartu. Dječakovim je zemljištem protjecao potok. To je zemljište ležalo u maloj uvali u podnožju gorja. Nakon nekog vremena reče:

– Shvatio sam. Znete li gdje je rudnik?

Namještenik bez riječi pokaže točku povrh potoka.

Dakle, to bi trebalo da bude Connellov veliki šahovski potez, pomisli Nick. A kad bi se pored toga domogao i dijela goveda što ih posjeduje ranč Skull, ove bi zime postao kralj Golden Cityja. To je vrijeme koje on želi iskoristiti. Pomoću stoke i nalazišta na zemlji Tima Barlowa Connell može izgraditi moćno carstvo, u kojem će tijekom dugih godina biti značajna i važna ličnost.

Nick bi mogao točno ispričati kako će se igra dalje odvijati. Elmer Connell će postati tako moćan da ga se neće moći pobijediti. Darežljivo će podijeliti određenu svotu novca ljudima od kojih bi mogao imati koristi, a nakon toga postat će zakonodavac koji će u gradu i okolici provoditi sve što želi.

Sparrow čvrsto odluči da tom čovjeku, kojega je smatrao običnim razbojnikom pomrsi dobro smišljene planove. Znao je kako postoji samo jedna mogućnost da zaustavi razbojnika velikog stila. Mora neprekidno napadati i nanositi mu štetu sve dotle dok »veliki« čovjek ne postane neoprezan i negdje pogriješi. Tada će ga ta greška stajati svega što je ostvario.

Razljuti ga pomisao da će on uraditi ono što je zapravo dužnost šerifa. No u Golden Cityju bijahu još vrlo daleko od toga da imaju vlastitog, gradskog šerifa.

Dakle, morat će uraditi mnogo više nego braniti goveda Johna Morgana, što je zapravo dotad trebalo da bude jedini njegov posao ove zime. Vjerovao je da će ga vlasnik ranča Skull shvatiti jer je i on došao s Juga, da bi ovdje počeo nov život, i jer je čovjek istoga soja.

U rano predvečerje Nick Sparrow siđe sa sjenika u javnoj staji i krene brijaču. U ruci mu je bila spremna vinčesterka, jer je i te kako dobro znao da će ga čopor koji je na Connellevoj platnoj listi prije ili poslije napasti.

Pred brijačnicom ga zaustavi kopač koji je imao parcelu do njegove i kojega je dobro poznao.

— Ovdje, u ovoj vrećici je zlato u vrijednosti od najmanje stotinu dolara — reče Nijemac tvrdim američko-engleskim jezikom. — Iskopao sam ga na tvojoj parceli, na mjestu gdje je onaj nitkov počeo kopati. Drugdje nigdje nisam ništa pronašao.

Sparrow je zamišljeno gledao u bucmastoga čovjeka, čiju je iskrenost već prije upoznao, a onda reče:

— Zadrži zlato ali budi oprezan, Harry. Ti znaš otkud potječe to zlato. Ja imam posao preko zime, ti ga nemaš. A ova će zima biti prokleta oštra.

Harry ga je dugo promatrao, a onda mu zahvali jednostavnim riječima.

Nick malo pričeka prije nego što uđe u brijačnicu, a unutra se oprezno ogleda prije nego što je sjeo na stolac. Budnim je pogledom promatrao prostoriju. Kad je brijač, pripovijedajući razne novosti, prebacio preko njega plašt, Nick izvuče revolver i zadrži ga u ruci.

Za vrijeme brijanja ništa se nije zbilo. Zatim mu dobro izvježbani mladić osvježi lice mirisavom vodicom. Mirisala je na jorgovan i pekla kao da netko nožem para po licu. Kad je platio i krenuo prema vratima, Nick je osjećao da miriše poput pravoga proljetnog cvijeća.

Sada ću reče samome sebi, poći u salun »Golden« i okušati sreću kod Calico Queen. Ovako udešen imat ću vjerojatno uspjeha. No morao je priznati da to nije jedini razlog zašto će poći u taj salun. Želio je provesti jednu zamisao. Predmnijevao je da salun »Golden«, koji se nalazi tik uz glavno prebivalište Elmera Connella, mora pripadati tom zlikovcu. I zato je namjeravao baš tamo započeti svoj vojni pohod.

Računao je s tim da će Connell nasjesti na njegov trik. A on bijaše vrlo jednostavan. »Veliki« je opazio da je on prepoznao mladu ženu u dvokolici i

na tome će začijelo graditi svoje planove. A baš je to Nick želio. Natjerat će Lillian da posluži u jednom od saluna u kojima bi se Sparrow mogao pojaviti. Gotovo sa sigurnošću Nick je zaključio da će to biti »Golden«. Doduše, mogao bi se i prevariti, ali tu je bio i onaj poznati nagon koji mu je govorio da ima pravo.

U salunu je bilo veselo. Najprije je slušao svirku iz muzičkog automata, a onda je taj mehanički instrument zamijenio malen orkestar. Nakon početnih taktova na pozornici su se pojavile »plesачice«, koje su uz glazbu malone vječnost vitlale nogama po zraku. Kad je glazba utihnula, djevojke su se umiješale među grube kopače sa zlatnih nalazišta.

Nick se pridruži bujici muškaraca što je strujala salunom i neopaženo stigne u kut odakle je mogao nadzirati cijelu prostoriju. Iza pokretnih vratašća što su bila ukoso od mjesta gdje je stajao dolazile su djevojke koje su plesale sa kopačima, koji su kupovali žetone da bi mogli s njima zaplesati. Odmah kraj vrata bio je prolaz kojim su iz kuhinje dolazili poslužitelji.

Čekao je petnaest minuta da se nešto određeno dogodi, a onda je kroz prolaz došla Lillian, s natovarenim poslužavnikom u ruci.

Jedan od otrcanih momaka spretno joj je podmetnuo nogu i mlada je žena posrnula. Svi tanjuri i zdjele srušili su se na pod. U tišini čuo se jasan zveket razvijenog suda. Naime, orkestar je upravo imao stanku. Nick bi se gotovo sa sigurnošću zakleo da je i to namješteno.

— Ti glupa kozo! — dreknu debeli muškarac koji se iznenađeno pojavio iz tijesnoga prolaza. — Žar zamišljaš da za brdo dolara koje primaš kao plaću možeš tek tako to dobro jelo bacati na zamazani pod! Odbit ću ti od plaće svaki cent za štetu što si je učinila!

Debeljko je bijesno pogledavao oko sebe. Vidjelo se da očekuje nečiji prigovor. Kad nitko ništa nije rekao, razočarano se zablenuo u prisutne.

Nick se smijuljio. Ako ga Connell želi isprovocirati morat će izmisliti nešto bolje.

Nije prošlo ni pet minuta a Lillian se pojavila odjevena u napadnu, svjetlucavu haljinu. Izišla je kroz pokretna vratašća i pružila ruku da uzme žeton za ples. Njezin suplesač, surov i neotesan kopač, čvrsto je privuče iako se ona uvijala da mu izmakne.

Nisu načinili više od nekoliko koraka kad gorostas počne vikati.

— Prokletstvo, nemoj se tako nametati! — kričao je. — Poznata mi je ta vrst djevojaka. Želite zaraditi nekoliko dolara više nego što vam pripada. Ne trebaš se odmah nuditi.

Nick je i te kako dobro vidio da mlada žena nije uradila baš ništa što bi se moglo tako shvatiti. Pa, čini se da se približava vrijeme akcije, pomisli prstima pipkajući držak kolta.

Nije se čulo što je Lillian odgovorila gorostas, ali bi njegove riječi čuo i gotovo potpuno gluh čovjek.

— Što bi to trebalo značiti da sam plaćen za to kako bih ti stvarao teškoće? E, pokazat ću ti kako se postupa s djevojkama

tvoga soja! Mi ovdje nemamo velik izbor djevojaka, ali ti se sigurno ubrajaš među one od tri dolara!

Div zamahne. Njegova šapetina ostavi crvenkast otisak na licu mlade žene.

Nick naumi krenuti u akciju, ali opazi da na njega budno motre. Oprezno se ogleda i nakon nekog vremena otkrije na galeriji svijetlosoga revolveraša koji je prije nekoliko dana započeo onu predstavu s Meksikancem Pacom i Docom Smokyjem. Znači, moramo pričekati povoljniju priliku ako uistinu želim pomoći Lillian, zaključio pa se polagano opusti na stolcu.

I druga pljuska zazvoni prostorijom. Mlada je žena prestrašeno vriskala i uzalud pokušavala pobjeći prema uskom prolazu. Put joj je prepriječio debeljkio koji je prije nekoliko minuta pozvao Lillian na odgovornost zbog prosutog jela. Stajao je i zlurado se cerekao.

Nick strelovito procijeni da postoji jedna šansa onoga časa kad ugleda Nijemca Harryja kako stoji oslonjen o gredu. Uz njegove je noge bila naslonjena vinčesterka, koju je nemarno pridržavao rukom. Kad je svijetlokosi pogledao prema Lillian i gorostas, Nick se sagne i počne provlačiti između ljudi koji su znatiželjno očekivali rasplet situacije.

Gomila se odmah zatovori iza njega i tako je Nick bio siguran kako svijetlokosi neće vidjeti da jedan od posjetilaca više nije na istom mjestu.

Stiže do Nijemca i stavi ruku na njegovo rame.

— Metak je u cijevi — tiho će

Harry. — Moraš je samo napeti. Sve sam unaprijed predvidio.

— Hvala!

Nick uzme pušku i krene. Sa tri, četiri udarca kundakom prokrči put i stigne do stubišta. Ovdje je bio skriven. Svijetlokosi može pucati samo prema naprijed, a onda bi bio na liniji koju Nick pokriva vinčesterkom.

— Ti, smeće! — vikao je kopač i ponovo podigao ruku.

Nick podigne vinčesterku ramenu i istodobno napne kokot.

Hitac odjekne kao udarac groma. Surovi gorostas se sa zaprepaštenjem zagleda u krvavu šaku a onda počne urlati.

— Ja mislim da je ona vrednija od tri dolara — prekine nastali tajac jasan glas Nicka Sparrowa. — Ti je ne možeš kupiti za tih nekoliko stotina dolara u zlatu što ih imaš u džepu!

Nick je dobro vidio lice svijetlosoga revolveraša, koji se nagnuo preko ograde. Na tom se licu zrcalila strahovita mržnja i Nick odmah podigne cijev vinčesterke.

Svijetlokosi se naglo povuče. I drugi adut Connelleov je zakačio.

— No, Lillian, kako je? — nježno upita Nick mladu ženu. Kako procjenjuješ svoju vrijednost? Ja mislim da vrijediš više od sveg novca što ovi momci imaju u džepovima. Onda hoćeš li mi reći da li su te moje riječi povrijedile? One koje sam ti nedavno rekao... o tome kako ćeš završiti. Dobro, prevario sam se, ali ti si ipak u stupici, zar ne?

— Kad je vidio kako se povukla u sebe, naredi: — Hajde! Podi sa mnom. Obećajem da ću ti pomoći.

Lillian pogne glavu. Ispod ko-

se koja joj je zatirala dio lica njezin se plamteći pogled uperi u muškarčeve oči.

— Plaćena sam za to da plesam s tom gospodom — odgovorila je nakon kraće stanke. — To je sve, gospodine. Moram samo plesati, ništa više.

— Ništa više! — oštro će Nick. — Zasad. Samo je pitanje vremena kad ćeš morati!

Jedna vrata zalupe. Posjetioci saluna »Golden« predosjetili su da se zbiva nešto posebno, da to nije svakodnevni sukob zbog neke plesačice, i bili su potpuno tihi.

— No, gospodine Connell, što je s vašom ponudom za moju parcelu? — upita nasmiješeni Nick kad je na galeriji ugledao graskog razbojnika.

— Još ću pričekati s ponudom.

Odgovor je izrečen glasom koji je trebao pokazati da je poslovni čovjek potpuno nezainteresiran, ali je njegov pogled odao da je nezainteresiranost lažna. Iz svake pore najmoćnijega čovjeka u gradu izbijala je mržnja, gola mržnja. Elmer Connell se pjenio od bijesa što svojim trikovima ne može uništiti običnog kravara.

Razbojnik velikog stila bijaše svjestan da u ovome trenutku ne raspolaže nijednim veljanim adutom pomoću kojega bi pobijedio u igri s tim neobičnim čovjekom. Znao je i još nešto: Nick Sparrow je najveće iskušnje u njegovu životu.

Kako je Connell bio natprosječno mudar, odlučio ljudima pokazati dobru volju.

— Upozorite tog medvjeda da se prema plesačicama u mojem salunu ne smije ponašati kao

prema posljednjem smeću. Gospodo, upozorio sam vas!

Četvorica čvrstih razbijača prokrči put kroz gomilu i zgrabe plaćenog izazivača, koji ih je zaprepasteno promatrao, pa ga izbace na ulicu.

Obavili su to a da nisu naišli ni na kakvu teškoću i Nick zaključio da je Connell računao i s takvom mogućnošću. Nema šta, prizna Sparrow u sebi, uistinu je iskusan čovjek.

Svoje poteze planira nevjerovatnom preciznošću. Lillian je nestala kroz vratašca, a Connell se povukao u svoju sobu. Nick iskoristi priliku i probije se prema izlazu.

Prije nego što su gosti saluna dokraja shvatili što se zbilo, automatsko glazbalo ponovo se pokrene. Nakon nekoliko minuta sve je bilo kao i prije. Ništa nije podjećalo na minule događaje.

IX

Sparrow se vratio u javnu staju. Sjeo je na jedan sanduk za krmu u pozadini i počeo razmišljati. Još nije bio načistu s tim što bi trebao poduzeti. Slutnja ga je upozoravala da će slijedeći korak biti Connellov. Kad je malo zatim podigao glavu, čelo mu se namršti. U staji je bilo vrlo malo konja. Živi li vlasnik pretežno od Connella i njegovih ljudi?

Odjednom se Nick trgne kao pogođen gromom. Zaboga, Connell će uistinu povući slijedeći potez! I to vrlo brzo. Baš ovdje, u ovoj staji! Vlasnika nema, a u pregracima je tek nekoliko konja. Zacijelo su slutili da će iz saluna doći ovamo!

Polagano ustane sa sanduka i dohvati vinčesterku što ju je

dobio od Harryja, pa je sakrije u jedan od pregradaka. Sa sjenika donese svoje oružje i stavi ga iza sanduka s krmom, a kolt zadrži.

Uznemirenost u njemu sve je više rasla, da bi nakon tridesetak minuta predosjetio neposrednu opasnost. No ta je opasnost bila nekako drugačija nego što ju je očekivao. Slutio je da mu protivnik neće biti nikakvi divlji revolveraši, nikakvi razbijači.

Pogledavši prema pregracima, u kojima se osim njegovog konja nalazilo sedam tuđih, odlučio osedlati svoju kobilu i još jednoga konja. Tuđega konja smjesti u pregradak u kojemu je stajala kobilu.

Minute su protjecale. Buka što je dopirala iz raznoraznih zabavišta bila je sve jača. Kopači su svoj teško stečeni novac trošili na piće i uz kartaške stolove. Slatkorječivi vlasnici mamili su ih da što više potroše. Bilo je to vrijeme pogodno za vlasnike lokala i lake djevojke, koje su davale sebe kako bi preživjele.

Nick se ljestvama uspne na sjenik, pa podigne gunj na kojem je običavao spavati. Ispod njega izvadi novac što ga je dobio kad je prodao Connellovo zlato, pa ga spremi u džep na košulji. U trenutku kad je stavio nogu na prvu prečku, u namjeri da ponovo siđe, začu tiho struganje.

Netko se trudio da se jedva čujno kreće po ravnom daščanom krovu.

Sparrow se pritaji, a onda vješto i nečujno poput lasice sjuri niz ljestve. Tu do njega dopre struganje i sa stražnjeg zida

staje, a malo zatim kroz drvo do njega miris petroleja. Znači, pokušat će ga dimom istjerati na čistinu! Njima je potpuno svejedno što se u staji nalazi sedam konja tako važnih njihovim vlasnicima.

Izvadi pušku iza sanduka i stavi je u navlaku o sedlu. Onda pride zidu i prisloni glavu uz daske. Iz šumova zaključuje da su vani dvojica. Čakaju da njihovi drugovi zapale sumporače i bace ih na petrolej. Računaju na to da će izjuriti iz staje poput progonjenog zeca čim petrolej plane. Bilo je siguran da i s druge strane, pored malih vratašca, čeka nekoliko revolveraša. Međutim, Connellovi plaćenici sa sigurnošću očekuju da će goniti krava izjuriti kroz prednja vrata.

Nick se osmijehne. Bio je to bijesan pa zato i opasan smiješak. Mogao se vrlo dobro uživjeti u misli tih praznoglavaca vještih revolveru. Vjerojatno im je gazda rekao s kakvim će se protivnikom sukobiti i zato će momci biti vrlo oprezni.

Sparrow odlučio da ne razočara momke. Nečujno je doveo tri konja do prednjega ulaza i pričekao.

Nije protekla ni minuta i pojave se plamičci. Odmah zatim, kao da je grom udario u daščaru. Odasvud su počeli lizati plameni jezici. Vatra zahvati i krov, jer je i on bio poliven petrolejem.

Ulica bijaše osvijetljena kao da je upaljena orijaška baklja.

Od silne vrućine daske su pucketajući počele tinjati, a onda plamičci buknu svom snagom. Konji su nemirno gazili prema vratima. Uši su priljubili

uz glave i izbezumljeno okretali glave. Od očiju vidjele su im se samo bjeloočnice.

Nick zaključi kako je vrijeme da započne ono što je naumio i podigne gredu koja je osiguravala vrata. Nije morao biti oprezan jer je praskanje vatre nadglasavalo sve šumove.

Kobila je stajala mirno u prolazu među pregracima. Njezina je mirnoća prešla i na drugog konja kojega je osedlao.

Nick snažnim trzajem povuče vrata prema sebi i potrči natrag do kobile. Ona tri konja što ih je bio doveo do izlaza nekoliko su se časaka zapleli u klupko prije nego što su bezglavo izjurili iz staje. Nick se postavi između kobile i drugog konja, pa u svaku ruku uzme po jednu uzdu tik uz njihove gubice. Noge podigne u stremene, lijevu u stremen na kobili, desnu u stremen drugog konja. Skvrčen tako između konja poviče:

— Naprijed! Trčite!

Životinje naprave nekoliko koraka, a onda prijeđu u galop. Iza njih pojure i preostala tri konja.

— Pustio je rage napolje — poviče jedan glas. — Pazite da vas ne prevari!

Čovjek je urlao tako gromoglasno da je nadječao topot i praskanje gorućih dasaka.

— Ne brini, Jira, uhvatit ćemo ga! — dovikne momak koji je stajao kraj vrata.

U međuvremenu se Nick udaljio pedesetak metara i sada je čvrsto povukao uzde. Tuđi konj nevoljko učini korak unazad. Jednim jedinim potezom Nick oslobodi nogu iz njegovog stremena i prebaci se na kobilu. Odlučnom kretnjom, čvrsto za-

tegnuvši uzde, okrene životinju, pa čvrsto izvuče vinčesterku iz navlake. Napne kokot.

Šteta što sam Harryjevu pušku morao ostaviti tamo, pomisli.

— Pa taj je prokleti bastard tamo! — prodere se jedan od Connellovih plaćenika i visoko podigne kolt.

Za precizno gađanje revolverom udaljenost je bila prevelika.

Goruća je staja dobro osvijetljavala ulicu, pa je Nick mogao točno gađati. Prvi metak ispaljen iz vinčesterke odbaci jednog momka pola metra unatrag. Korakom u stranu drugi se pokuša domaći zaklona, ali uzalud.

Momak odbaci oružje. Nije se htio boriti jer je odjednom shvatio da je ovaj iscrpljeni kravar znatno premoćniji od njihove cijele družbe. Možda bi jedino Earl Riley imao izgleda protiv tog neznanca, zato što je revolveraš posebne klase.

Nick potjera kobilu prema staji, i dalje držeći u ruci vinčesterku.

Trideset od četrdeset građana i kopača vukli su najrazličitije posude s vodom da bi obuzdali požar. Kad su vidjeli da staju ne mogu spasiti, počeli su polijevati zidove susjednih zgrada, kako bi spriječili širenje požara.

Sparrow je vidio da su se njegovi protivnici i ovoga puta predali, pa nogama stisne konja u slabine i usmjeri ga prema salunu »Golden«.

Odlučio je da zaustavi djelovanje Elmera Connella.

* *

Sparrow gurne preklopna vrata i laganim korakom krene

prema točioniku. Vinčesterku je lagano držao u lijevoj ruci, jer je želio i dalje prikriti kako je brz na koltu. Vjerovao je da još neko vrijeme neće doći do obračuna revolverima.

— Gdje je Connell? — oštrim glasom upita točitelja.

Točitelj kao da se sav skvrčio kad je opazio tvrdoću u posjetiteljevu pogledu. Pogled smeđih očiju i krutosti lica koje je izgledalo kao isklesano iz kamena morali su i u najhrabrijeg čovjeka uliti strah.

— Odvezao se — odgovori zapinjući, — Zajedno s onom ženom i Earlom. Odvezli su se u rudnik. Ne znam što će tamo u ovo gluho doba noći, gospodine. Ja sam ovdje samo poslužitelj, ništa više.

Nick kimne, pa se ogleda. Odostrag, iza zastora od teške tkanine, bijaše kockarnica. Pomisli da odigra partiju pokera, ali odustane jer mu je na um pala bolja zamisao. Ako je Connell otišao zajedno s Lillian, mora da je iskrslalo nešto nenadano u vezi s malim Timom.

Izide iz saluna i uzjaše, pa potjera kobilu prema izlazu iz grada. Iza posljednjih kuća napravi veliki luk i nakon dvadesetak minuta zaustavi konja oko stotinu metara iza Connellove kuće.

Sjaše i prebaci konju uzde preko glave. Izvježbani kauboj-ski konj ostat će na mjestu gdje je zaustavljen.

Nick se nečujno prišuljao zgradi. Ni na jednom prozoru nije bilo svjetla. Počne se uspinjati. Kad je vanjskim stubama stigao na galeriju, čučne i ostane neko vrijeme nepomičan.

Negdje bi morao biti čuvar,

pomisli. Connell ne bi bio tako neoprezan da ostavi svoje prostorije bez nadzora.

Kad je vidio da se nigdje ništa ne miče, Sparrow oprezno pritisne kvaku na vratima. Zaključano. Ode do prozora, izvuče iz sare nož i gurne ga između prozora i okvira. Zasun pukne oštrim, prodornim praskom. Nick pažljivo podigne prozor i ude, pa ponovo spusti prozor.

U tom se trenutku začuje nejasan šum. Nešto je proletjelo zrakom. Nož se tupim udarcem zario u zid pored prozora. Stražar je vjerojatno pomislio da je provalnik stao uz prozor.

Nick ispusti zrak s teškim uzdahom, a zatim uvuče novi, hropćući.

— Dal' sam te pogodio, ha? — upita prostački muški glas. — E, nisi prvi. Ja se razumijem u svoj posao, gospodine. Vjerojatno još nisi mrtav, pa mi reci tko si i tko te poslao ovamo.

Sumporača zapara dasku stola. Stražar je namjeravao upaliti svjetiljku.

Plamičak je bio Sparrowu dovoljan da se orijentira. Tiho je dopuzao do pisaćeg stola i tu zastao.

— Hej, gdje si? — iznenađeno će stražar.

Zakoračio je unaprijed i u tom su ga trenutku Nickove ručke čvrsto uhvatile za gležnjeve. Silovitim trzajem izbaci Nick momka iz ravnoteže, pa se baci preko njega i udari ga dva puta po glavi. Stražar je slabašno zaroktao, a onda se iznenada dvije snažne ruke obaviju oko Nickova vrata i počnu ga nemilice stezati.

Ako odmah nešto ne uradim, pomisli Sparrow, ako se brzo ne

oslobodim, izgubit ću svijest. Grozničavo posegne za revolverom i onoga časa kad ga je izvukao opusti se kao da se onesvijestio.

— Gotov si, ha? — upita stražar s mržnjom u glasu i na dje-lić sekunde olabavi stisak.

Nick to iskoristi i napadne. U svjetlosti svjetiljke stražar ugleda odsjaj oružja, ali prije nego što je stigao povikati teška ga cijev pogodi po glavi. Momak klonu i ostane nepomičan.

Nick se najprije uvjeri da je stražar doista u nesvijesti i da će ostati onesviješten najmanje pola sata, pa tek tada počne premetačinu.

U piscem stolu ne nađe ništa do računa o poslovanju. Iz njih je bilo vidljivo da Connell ima udjela u svim unosnim poslovima. Tek nakon poduljega traženja Nick pronađe nešto što privuče njegovu pažnju.

Ispod hrpe papira ležao je ključić kojega je sjekirica bila čudno oblikovana. Poznavajući takvu vrst ključeva, odmah je znao da je od sefa. Čini se da je Connell ipak lakomislen, pomisli. Ili je tako uvjeren u svoju moć da nije smatrao potrebnim potražiti bolje mjesto za rezervni ključ svoga sefa. Naime, Nick je bio uvjeren da originalni ključ Connell ima uza se, jer je ovaj u ladici bio premazan mašću protiv rde.

Sparrow se uspravi i počne se pažljivo ogledavati po sobi. Na lijevom zidu ugleda sliku u teškom okviru. Odmah je bio siguran da se iza tog krajolika s rudarskim motivom nalazi sef.

Nakon nekoliko pokušaja otkrio je da se sliku pomoću šarke može preklopiti na stranu. Onda ugleda sef, kojega vrata nisu bila velika. Tek četrdeset centimetara visoka i oko pedeset široka.

Stavi ključić u ključanicu i kad je malo zatim sef bio otvoren, duboko udahne od zaprepaštenja onim što je ugledao.

Pred njegovim su očima stajali svežnjevi dolarskih novčanica!

Prisjetivši se datuma kad je uprava nad rudnikom prenijeta u Connella, Nick se ljutito naceri. Lillian i njenom sinu valjalo bi nadoknaditi štetu!

Kad je izvadio novac, ispod njega se zabjelasa komad papira. Bila je to priznanica na vrlo veliku svotu. Sparrow je bio stopostotno siguran da Barlow, čiji je potpis bio na priznatici, nije mogao od Connella dobiti tako veliki zajam. Stavi priznaticu u džep košulje, uzme dva svežnja novčanica, pa vrati ostatak novca na mjesto i poravna ga tako kao što je bio. Kad Connell otvori sef, neće imati razloga da ista posumnja.

Zaključa sef, vrati sliku na mjesto i stavi ključić tamo gdje ga je našao. Tada na brzinu pregleda i drugi pisaci stol. U jednoj od ladica njegovu pažnju privuče manja željezna blagajna, koja nije bila zaključana.

Stražar je još ležao u nesvjestici, ali se mogao svakog časa probuditi i zato Nick požuri. Izvadi iz blagajne točno četiri stotine dolara. Sve ostavi otvoreno, i blagajnu i ladicu, pa pobra do prozora. Tu se još jednom osvrne i kritičkim pogledom preleti prostorijom.

Zadovoljan onim što je vidio, kimne. Sve bijaše tako namješteno kao da je ovdje bio običan provalnik.

Pobra iz kuće i potrči do konja. Ubrzo nestane u tami.

* * *

Sat poslije premetačine Sparrow ugleda Connellovu dvokolicu kako se vraća u grad. U njoj je bila samo

jedna osoba: Elmer Connell. Vratio se sam!

Dvokolica se zaustavila pred salunom »Golden«. Connell je sišao, prebacio uzde preko prečke, pa ušao u svoju kuću.

Pošto je dulje vrijeme promatrao salun i kuću, Nick je bio siguran da se ni Lillian ni Earl Riley nisu vratili u grad. Za mladu ženu zasad nije mogao ništa uraditi. Riley zacijelo stražari u rudniku.

Zašto je Connell uklonio Lillian i njenog sinčića iz grada? Hoće li sada njega bespoštedno goniti? Što će uraditi?

Sparrow nije znao odgovor ni na jedno od ovih pitanja, ali je znao kako je došlo vrijeme da Connellu zada nov udarac.

Opipa džep s novcem, pa krene prema salunu »Golden«.

Ude, prode kroz prvu prostoriju i ude u igračnicu. Nekoliko je časa promatrao stol za kojim su kartali poker, a onda sjedne i pridruži se kartašima.

* * *

— Boja u hercu — reče momak koji je držao taj stol igračnice, a kojega je sigurno plaćao Connell.

Sparrow pričekao da ostala dvojica kartaša odbace svoje karte, a onda mirnim glasom reče:

— Nemate sreće, gospodine. Ja imam full.

Nick položi na stol dva kralja i tri osmice, a momak mu šutke gurne njegov dobitak. U blagajni bijaše više od tri stotine dolara.

Connellov čovjek da rukom znak i jedna od djevojaka donese nov omot karata. Momak pokaže sukartašima neoštećeni pečat, pa otvori omot.

U jednoličnom taktu padale su karte na zeleni pust. Narednih pet partija Sparrow je gubio. Onda krajičkom oka zapazi kako poluko-

so od njega stoji oskudno odjevena djevojka. Dakle, zato gubim, pomisli.

— Bi li vam smetalo, gospodine, da promijenimo mjesta? — upita Nick kartaša koji je sjedio do njega. — Čini mi se da me napustila sreća. Možda će se vratiti ako sjednem na drugi stolac.

Čovjek pristane i oni promijene mjesta. Sada je iza Nicka bio zid, pa nitko više nije mogao zavirivati u njegove karte i Connellovu kartašu davati znakove.

Svega djelić sekunde u kockarevim očima bljesne srdžba, no već u sljedećem lice mu opet postane profesionalna krinka koja ništa nije odavala.

Sljedeće su partije prolazile s promjenljivom srećom. Onda je kockar uzeo karte i počeo ih spretno miješati. Međutim, nije do kraja bio tako spretan, pa mu je polovica karata pala na pod. Kockar ih podigne i počne ih slagati. Pognute je glave prebirao po hrpi karata, a onda sliježe ramenima i reče:

— Predajem se. Linda, donesi nove karte.

Ponovila se provjera pečata. Otvoren je novi snop. Trebalo je početi s dijeljenjem.

— Gospodine — mirno upita Nick — ne biste li trebali najprije maknuti stare karte?

— Pravilno! Imate potpuno pravo.

Kockar sakupi stare karte i pri tome jednim jedinim spretnim pokretom četiri karte nestanu u njegovom rukavu.

Nick odglumi da ništa nije opazio. Ostala dva kartaša nisu to ionako vidjela. Neće dugo potrajati, pomisli, i kartaški varalica će pokušati pripomoći svojoj sreći.

Prilikom trećeg miješanja to je i uradio.

Ulozi su bili vrlo visoki. Nick promotri svoje karte i zatraži dvije nove. U ruci zadrži dvojku, trojku i peticu pik, a dvije karte odbaci.

Polako je podizao nove karte, nadajući se sreći. I doista, sreća ga poslužila! Kupio je četvorku i asa u piku i sada je imao sekvencu u boji. U tom mu slučaju as vrijedi kao jedinica i s tim je kartama gotovo nepobjediv. Moglo bi se, doduše, dogoditi da koji sukartaš ima sekvencu u trefu ili vredniju u piku, ali vjerovatnost za to bijaše vrlo malena.

Nije dopustio da se vidi kako on ima dobre karte. Kad su druga dvojica odustala Nick je, naizgled potpuno ravnodušan, ostao u igri.

Kockar ga pogleda i reče:

– Nećete me izblefirati, gospodine. Moje se karte ne mogu pobijediti. Stavljam još stotinu dolara.

– Pratim i sada želim vidjeti vaše karte – odgovori Nick.

Na sredini stola ležalo je više od osamsto dolara.

Connellov čovjek polagano položi svoje karte na zeleni pust. Imao je ful. Tri kralja i dva asa.

Jedan od aševa bijaše pikov!

Sparrow se neprimijetno napne. Jednu za drugom polagao je karte na stol. Počeo je peticom i išao prema nižoj vrijednosti.

Prisutni su zurili u njegovu sekvencu u boji, koja je zapravo fleš roajal.

– To ne može biti – usklikne jedan od sukartaša, koji bijaše odustao.

– Vi držite banku, kockaru – ledenim se glasom obrati Nick namješteniku Elmera Connella. – Čitavo ste vrijeme vi miješali i dijelili. Nitko drugi nije imao mogućnost da uzme neku rezervnu kartu. Ovdje su dva pikova asa.

Kockar problijedi i odmakne posuvratak kaputa.

– A tko je od nas varao – naizgled blago doda Nick – svakome mora biti jasno.

Kockar hitro izvuče deringer iz šarenog prsluka i napne kokot.

U međuvremenu je Sparrow strelovito ustao i još brže izvukao revolver. Metak pogodi kockara u rame i odbaci ga natrag na stolac. Cijevi deringera isprazne se s praskom. Kugle se zabiju u drveni pod.

– Ustani, kartaška varalico! – oštro zapovijedi Nick. – Ustani i potresi lijevom rukom!

Čovjek posluša. Na pod padnu tri karte.

Iznenada prostorijom zaori Connellov glas.

– Digni ruke, kravaru!

Veliki je gazda obim rukama držao pušku, a na njegovu je licu bio slavodobitan izraz. Bio je uvjeren da će se sada riješiti najljućeg neprijatelja, ali mu njegov vlastiti čovjek pomrsi račune.

Možda je kockar sačuvao još trunak poštenja. Možda je čak pripadao onoj vrsti posebno velikih kartaša i ovo ovdje je uradio samo zato što mu je to Connell naredio.

– On me uhvatio, gazda – mirnim glasom će kockar. – Nadam se da ćete me isplatiti. Nitko ovdje ne bi više kartao protiv mene a da ne pomisli kako ga varam.

Connellovo će lice razvuče u bijesnu grimasu. Osobno je izmislio taj plan kad je opazio Sparrowa za tim stolom i po jednoj od djevojaka poručio kockaru kako mora igrati. A sada mu je taj prokleti kockar pomrsio račune.

Elmer Connell nije ni pomislio na to da je odviše ljudi vidjelo kako je Sparrow javno raskrinkao varalicu. Svj je mržnju i bijes istresao na kockara.

– Prokleta budalo! Preglup si da

prevariš običnoga kravara! Skupi svoje stvari i nestani iz Golden Cityja! Od mene nećeš dobiti više ni jedan jedini cent!

Kockar se uopće nije brinuo o tome da je ranjen. Okrenuo se prema Connellu i prezirno rekao:

– Connell, vi ste bijedan lažljivac i nitkov koji žudi za moći. Nas smo dvojica sačinili ugovor i vi mi dugujete još pet stotina dolara. Želim da me isplatite, i to odmah.

Istoga časa vlasnik saluna uperi svoju parkericu prema kockaru.

– Morate mu isplatiti što ste mu dužni – mirnim se glasom umiješa Sparrow i napne kokot svoga kolta.

– I to što brže!

Connell se okrene prema Nicku.

– Što sada to znači? Pa taj vas je čovjek želio prevariti!

– Ne biste razumjeli, Connell, ni da vam to pažljivo objasnim. Za tako što vama nešto manjka – opušteno odgovori Nick.

Connellu nije preostalo drugo nego da iz džepa izvadi novac i isplati kockaru svotu koju mu duguje.

Kad je kockar kimnuo Sparrowu i krenuo prema izlazu, Connell tiho promrmlja prema svom neprijatelju:

– Nas dvojica još nismo završili.

Glas mu je drhtao od bijesa. Činilo se da će narednog trenutka eksplodirati i zajedno sa sobom povesti u smrt i Sparrowa.

– U to sam potpuno uvjeren – hladno odgovori Nick. – Međutim, kad bi vam i uspjelo da mene uništite, Connell, vaše je vrijeme ovdje prošlo. Vjerojatno biste se mogli održati još nekoliko mjeseci i vješto pobirati vrhnje, ali najkasnije krajem zime ljudi će izgubiti strpljenje. Godinama ste im izvlačili novac iz džepa pomoću lošeg pića i lakih

djevojaka. Kad bi građani izabrali odbor za sigurnost grada, koprcali biste se s nogama u zraku, Connell.

Voda divljeg čopora promrsi kletvu, pa se okrene i brzim koracima napusti igračnicu. Prošao je kroz salun i stubama krenuo na gornji kat.

Sparrow polagano izide iz saluna. Bio je zadovoljan. U nekoliko je posljednjih sati sakupio popriličnu svoticu novca. Sada bih mogao otići iz Golden Cityja, pomisli. Međutim, preuzeo je posao kod Johna Morgana, a taj će posao upravo sada započeti. U to bijaše potpuno siguran.

Borba protiv Elmera Connella obuhvaćala je i taj posao. A Connell neće mirovati dokle će god moći izdavati naređenja. Meso onih goveda što se nalaze u pokrajnom kanjonu učinilo bi ga uistinu moćnim. Ako nema mesa, ne može ništa. Pogotovu u Golden Cityju.

Nick odjaše do kuće na kojoj je visjela drvena ploča ispisana tekstom koji je obećavao da se u toj kući nalaze najčišći i najudobniji kreveti zapadno od Mississippija.

X

Sparrow brže potjera konja. Kobila je dobrovoljno poslušala blagi znak što ga je jahač dao uzdama i stiskom koljena.

Na sedlu bijaše pričvršćena puna boca pitke vode, a Nick je u ustima još osjećao okus kave. Zajutrak je pojeo u kuhinji i ponio sobom komad sušenog mesa.

Bio je na putu prema nalazištima. Namjeravao je do rudnika. Nadao se da će tamo zaustaviti Earla Rileyja. Pobijedi li u toj borbi, Lillian i Tim bit će slobodni.

Cijelim putem Nick je ispod obo- da šešira pažljivo promatrao oko-

liš. Nije opazio nijednog jahača. Stari je put u ovo lijepo, svježe jutro bio pust.

Zubato je sunce slabo grijalo. Za nekoliko će dana pasti prvi snijeg i put u Golden City i iz njega više neće biti prohodan. Kopači i obrtnici morat će do proljeća živjeti sa zalihama što su ih osigurali.

Obišavši jednu visoku, nazubljenu stijenu, Nick po srijedi ugleda šupljinu koju su podlokali vjetar i kiša. Oslobodi laso, pa ga baci na jednu izbočinu u neposrednoj blizini šupljine. Onda dohvati torbe što ih je imao prebačene preko sedla, pa se uzverne gore.

Otvor bijaše dovoljno velik da u njemu sakrije torbe u kojima se nalazio novac. Onda iznad njih nabaca kamenje, tako da se uopće nisu mogle vidjeti. Sve je izgledalo potpuno prirodno, a kamenje je djelovalo kao da se dokotrljalo odozgo. Mjesto je bilo dobro odabrano i potpuno sigurno.

Kad se spustio i oslobodio laso, ogleda se okolo. Ni sada nije nigdje nikoga vidio, ali nagon u njemu reče mu da odnekud vreba opasnost. Naizgled nemarno pregleda oružje i spremi jednu kutiju municije pod košulju.

Izenada, naglim pokretom, zabaci šešir na potiljak i podigne glavu.

Gore, na hrptu brda, za djelić sekunde nešto bljesnu.

To se sigurno zraka sunca odbila od sjajne površine, pomisli Nick. Od stakla dvogleda. Netko je na straži. Dobro što ga je odbljesak upozorio da ga promatraju. Uzjaše i krene.

Dvadesetak minuta poslije zauzda konja i sistematski promotri površinu kosine što se sterala otprilike kilometar. Tek tamo, iza jednog udubljenja, obraslog grmljem, put se ponovo počeo uspinjati. Između

žbunja i kržljavog drveća ležale su velike kamene gromade.

Kosina je kao stvorena za zasjedu.

Nick se osmijehne i pucne jezikom o nepce. Kobila krene, a jahač je jednim blagim trzajem uzda usmjeri na rub kosine. U jednom mu se trenutku učinilo da je opazio neki hitar pokret, ali to je mogla biti i kakva životinja.

Prevalio je polovicu puta kad se u njemu javi onaj njegov čudan osjećaj, koji mu je uvijek nagovještavao neposrednu opasnost. U nekoliko spretnih pokreta oslobodi laso, bocu s vodom i pušku.

Jedva je to obavio a u ravnici se pojavi deset konjanika. Zastali su i raširili se prema stijeni. Bili su čvrsto uvjereni da stranca drže u stupici i nisu žurili.

Nick nagna konja u kas. Četvorica konjanika malo promijene položaj. Usamljeni jahač nije imao nikakvih izgleda. Oni mu mogu odsjeći put u svim smjerovima.

Sparrow stisnutih usana pogleda naviše. Još stotinu metara dijeli ga do mjesta koje mu pruža kakvu-takvu nadu.

Ljudi koji su lovili tog usamljenog jahača nisu ni slutili da je pronašao neki izlaz. Sada je od stijene, koja je bila na tom mjestu izbrazdana, bio udaljen još oko trideset metara. Promatrao je taj mogući put prema gore pamteći svaku izbočinu i svako udubljenje koji bi mogao upotrijebiti kao oslonac za ruke ili noge. Sa dva pokreta objesi bocu i laso oko vrata, a ljevicom brzo stegne kundak vinčesterke.

Doslovce je izletio iz sedla. Pao je na šljunak, koji se kotrljao pod njegovim čizmama, i dočekao na slobodnu ruku. Spontano stavi nogu u procijep među stijenama, koji je opazio prije nekoliko minuta, i u

nekoliko se sekundi uspne do isušenog korita potoka. Tu se okrene.

Divlja je horda mamuznula konje i sada su jahači bezobzirno tjerali životinje između šipražja i stijena. Četvorica izvuku vinčesterke iz navlake.

Sparrow je potrbuške polagano puzao dalje. Onda zapucaju vinčesterke. Nickov konj pogođen zanjisti. Momci repetiraju i pošalju nov plotun.

Nick je bio pripijen uz zemlju. Meci su zujali svojstvenim šumom preko isušenog potoka. Konj više nije ništao i Nick je znao da ga je drugi plotun ubio.

Nakon četrdeset metara njegov se zaklon račvao u nekoliko plitkih uleknuća. A nakon manje od petnaest metara bit će izložen mecima protivnika.

Napne sve mišice i snažnim zamahom skoči na noge. Nije mogao vinčesterku nasloniti na rame, pa je kundak stisnuo između ruke i tijela i podbočio se o stijenu. Počeo je pucati toliko brzo koliko je brzo mogao repetirati. Tuća metaka potpuno je smela hordu. Jahači su skočili s konja i produžili pješice.

Nick čučne i pripremi se za skok. Prije nego što se odbacio pogleda prema dolje. Mora potražiti bolji zaklon. Iznenada osjeti kako se ispod donova njegovih čizama nešto miče, a odmah zatim začuje škripanje. Brzo skoči u stranu i nade se u sigurnosti.

Veliki komad podlokanje stijene se odvojio i otklizao prema dolje. Kamena se ploča kretala sve brže, brže. Na njezinim su se rubovima odlamali manji komadi, koji su na neravnini poskakivali. Oštrim, zviždecim štopotom kamena se ploča strovalila dolje.

Nick skoči i sagnut pojuri dalje. Još su se u dva navrata sručile ma-

nje kamene lavine, ali ih je izbjegao. Onda zastane i pogleda dolje. Ispod sebe ugleda još samo trojicu. Petorica su i dalje bjesomučno tjerali konje preko ravnice.

Promotrivši uokolo, vidi da dalje neće tako lako napredovati. Krene. Stavi nogu u vrlo usku, malone okomitu usjeklinu među stijenama i počne se polagano penjati. Prevali nekoliko metara, pa zastane. Nasloni se i zakloni oči od sunca, a onda pažljivo promotri teren. Oko deset metara ukoso od njega nalazio se istureni komad stijene nalik rogu. To izbočenje pružalo mu je šansu, malu ali jedinu.

Odrezao je komadić lasa i njime privezao vinčesterku za opasač. Nekoliko je sekundi oklijevao, a onda odlučno ispi pola boce vode, a ostatak zajedno s bocom odbaci.

Tek je u drugom pokušaju uspio nabaciti omču lasa preko roga. Nekoliko je puta snažno povukao i onda se odbacio. Dva puta se zanjihao amo-tamo, a onda je nogama zaustavio brzinu njihanja.

Rukom ispred ruke polako se povlačio prema gore. Dva, tri metka udare u stijenu pokraj njega. Odbijeno olovo zablista srebrnkastim sjajem.

Dohvatio je rukom rub stijene! Prsti mu ubrzo pronađu čvrst oslonac. Kad se htio uhvatiti i lijevom rukom, osjeti tvrd udarac u napeto laso.

Jedna je metak pogodio laso! Pola Nickove težine visjelo je na samo nekoliko niti. Naočigled su se niti razdvajale i prijetile da se potpuno odvoje... a onda se laso prekine i padne dolje.

Sparrow se uspio uhvatiti i ljevicom, pa se posljednjim snagama počne vući prema rubu stijene. Razliježe se jedan jedini pucanj. Metak ubitačnom snagom udari

pokraj Nickove noge, ali se on ipak prebacio preko ruba i pljoštimize skotrljao na ravnu stijenu.

Kad je ustao, otpadne mu kundak vinčesterke. Metak ga je pogodio u najuži dio, u vrat kundaka. Isprazni vinčesterku i metke stavi u džep kaputića, pa se osvrne.

Ravan na kojoj se nalazio protezala se sve do bregova. Da je na konju, mogao bi do puta za rudnik stići za pola sata. Pješice će to trajati najmanje dva sata.

Uzdahne i krene. Brzo je pretrčao prvih stotinu metara, a onda nastavi ubrzanim korakom. Tom brzinom mogao bi put prevaliti za pola vremena.

Pošto je hodao dvadesetak minuta, zastane i stisne oči. S druge strane visoravni kretalo se pet crnih točkica. Mogli su to biti samo oni momci koje je vidio kako dolje gone svoje konje.

Ljut promrsi kletvu. Međutim, znao je da ne postoji druga mogućnost. Ako želi stići do rudnika, mora prijeći tu visoravan. Znači, mora se dosjetiti kako da prevari tu banditsku družbu.

Strelovito se popeo na krševitu uzvisinu. Načas izgubi progonitelje iz vida. Legne na stijenu i prička.

Momci su pročešljavali cijelu visoravan. Nisu žurili, jer su znali da im divljač koju gone ne može pobjeći. Jahali su u liniji, daleko jedan od drugoga. Onda jedan konjanik promijeni smjer i zaustavi konja pred krševitom uzvisinom, pa počne zavijati cigaretu.

— Do vraga, ne može tek tako nestati u zraku — promrmlja momak zabrinuto pošto je povukao dim iz cigarete.

Odjednom, kao da je osjetio nevidljivu opasnost, počne unezvjereno pokretati glavu. U njegovim pokretima kad je pokušao dohvatiti

revolver bilo je iznenađenja i straha.

Nije stigao jer ga je Nick nemilice udario koltom po glavi. Konj nemirno koraknu kad se jahač svalio na njega i Nick ga počne umirivati riječima dok je podizao onesviješćeno tijelo iz sedla.

Životinja snažno potrči čim je osjetila mamuze. Kad je pojahao u smjeru iz kojega su dojahali konjanici, hladnim zrakom zaori zvižduk i Nick potjera konja u galop.

Sada su ostali jahači znali da nešto nije u redu s njihovim drugom. Trojica krenu za Nickom, a četvrti prema krševitoj uzvisini.

Zapraskaju vinčesterke, no meci nisu bili opasni po Nicka. Nekoliko minuta zatim zaustavio je konja i okrenuo se, pa izvježbanim pokretom izvukao vinčesterku iz navlake.

Pet puta opali da bi zadržao progonitelje. Ubio je jednog konja, a bio je gotovo siguran da je dvojicu bandita pogodio u rame. Treći je odustao i priveo konja ranjenicima.

Nick produži prema cilju, prema rudniku. Tamo će sigurno zateći još nekoliko stražara, pomisli. No bio je siguran da će uspjeti.

* * *

Hladnoća se uvlačila u Nickove kosti. Već je tri sata ležao gotovo nepomično na goloj stijeni. Tijekom tih sati nitko nije izišao iz rudnika.

Barake radnika bile su od njega udaljene oko pola kilometra. Odmah pokraj barake stajala je malo veća kuća, bolje građena. Tamo je zacijelo ured rudnika, pomisli Nick, a Connell zacijelo ima u toj kući i nekoliko privatnih prostorija. U tim prostorijama moram potražiti Lillian.

Kad se počelo smračivati i sumrak je sve obrise predmeta polako pretvarao u nejasne sjene, Nick po-

lako krene. Prišuljao se prvoj baraci prislonio uho na drveni zid.

– Duke, kad ćeš opet u rudnik?

– upravo je pitao neki čovjek.

– Za dva do tri dana, predradniče – odgovorio je drugi glas. – S prstima mi još nije sve u redu.

– Dobro. Tu ležiš u suhom, a do-
nekle je i toplo. Međutim, najkasni-
je za tjedan dana bit će nam po-
trebna svaka ruka. Duke, moramo
dalje. Žila se spušta ukoso prema
dolje, pa ćemo morati mnogo toga
minirati da bismo mogli krenuti
dalje.

– Nabavio si dovoljno dinamita?

– Da, spreman je u šupi. Dobro
što je gazda uspio dobiti i susjedno
nalazište. Da nije, mogli bismo svi
krenuti svojim kućama.

– Kako je to napokon postigao?
Kad se samo sjetim Barlowa. Bio je
čvrst borac. Nije bio revolveraš, ali
ne bi dopustio da mu netko uzme
grah iz tanjura.

– Ne brini o tome, Duke! – od-
govori predradnik. – Connell se
služi svim mogućim trikovima. Kad
se ta žena pojavila u Golden Cityju,
pokazao joj je novčanu priznanicu
kojom se njezin suprug zadužio i
ona viš nije mogla mnogo učiniti.
Kad je to ipak pokušala, oduzeo joj
je dijete. Otad je gospođa Lillian
Barlow potpuno poslušna i prija-
teljski raspoložena.

Nick čučne i pažljivo pogleda uo-
kolo. Tamo preko morala bi biti šu-
pa s materijalom, pomisli.

Razgovor u baraci se nastavi.

– Gdje su stražari? – upita Du-
ke. – Gdje su te proklete revolvera-
ške vucibatine koje mi uvijek idu
na živce? Ne rade zapravo ništa, ne
bave se određenim poslovima, a
svakog tjedna dobivaju gomilu do-
lara.

– Oni obavljaju svoj posao, Duke.

Riley zna što on i njegovi ljudi mo-
raju raditi.

– Taj mi momak uistinu nije
simpatičan. Ima nešto vrlo hladno
u pogledu. Za njega je čovjek vrije-
dan koliko stoji jedan metak.

– Earl sjedi u kući i čuva ono
dvoje. Ostali su vani, na zadatku.

– Hej, što će biti ako se odnekud
pojavi kakva ništarija? Što ćemo
tada?

– Pa i mi smo ovdje. Svi imamo
prilično dobar posao i zbog njega
bismo se morali i boriti ako ustre-
ba.

Nick je neko vrijeme pogledavao
prema šupi s materijalom, a onda
u dva duga skoka stigao do ugla šu-
pe. U trenutku kad se podigao zaš-
kripe šarke na vratima i on se pri-
taji.

Izišao je predradnik i krenuo
prema rudniku. Kad je nestao, Nick
se prikrade vratima šupe. Nisu bila
zaključana i on lako uđe. Otvori
sanduk u kojem se nalazio eksplo-
ziv i ugura pod kaput patrone od
ljepenke napunjene dinomitom.

Neopažen stiže do ulaza u rudnik
i za nepunih deset minuta sakrije
tu sedam patrona. Kad je htio zapa-
liti sumporaču, začuje topot. Od-
mah odbaci sumporaču i sagne
se.

Jedan jahač grubo je zauzdao ko-
nja pred vratima kuće, skočio iz
sedla i povikao:

– Riley! Earl, izidi! Pakao je po-
čeo!

– Što se dogodilo? Govori ra-
zumljivo!

– Taj nitkov Sparrow nam je
umakao. Prokletom bastardu upra-
vo je to uspjelo. On je prevelik za-
logaj za nas, Earl. Moraš ga sada
preuzeti na sebe. Taj pasji sin po-
znaje svaki mogući trik.

Riley zamišljeno kimne, pa se
pažljivo ogleda.

– Kojim je putem krenuo? – upita.

– Mora da je odjahao prema rudniku. Nije postojala druga mogućnost. Ostala bi ga dvojica sigurno vidjela da se vratio.

– Kad se to dogodilo? – oštro upita Riley.

– Misliš da je već ovdje? – upita stražar i promuklo se nasmije. – Tome se upravo nadam.

– Tada ga imamo! Brzo, Dick! Nastoj što brže stići do rudnika. Rudari moraju prekinuti radom i odmah izići. Vjerojatno ćemo trebati svakog čovjeka.

Drugorazredni revolveraš potrči prema rudniku, a Riley nastavi promatrati okoliš.

Okrenuo je glavu kad je Dick ušao u okno i Nick to iskoristi. Polako izvuče revolver i udari. Dick nije ispuštao ni glasa. Skvrčio se i srušio.

Nick odvuče revolveraša gotovo trestdeset metara duboko u rudnik i ostavi ga iza jednog oštrog zavoja. Kad se htio uspraviti jedan čovjek upita:

– Hej, što se to ovdje događa?

– Našao sam ga ovdje – promrmlja Nick. – Poslao me Earl. Momak koga je Dick slijedio mora da je ovdje. Prokletstvo, Dick je u nesvijesti, a to znači da je momak u rudniku! Brzo, uhvati ga i ti. Moramo Dicka iznijeti napolje.

Predradnik se sagne i u tom času Nick udari. Čovjek se skljojka preko revolveraša.

Sparrow potrči natrag. Na izlazu je načas krzmao. Rileyju nije bilo ni traga. Možda je vođa te surove družbe ušao u kuću, pomisli kad zatutnji Rileyjev glas:

– I mislio sam da je tako. Skrivaš se u zasjedi da bi me mogao ubiti, kukavički kopaču!

– Dobro, popuši još jednu. Za ne-

koliko sekundi zamka će se zatvoriti – reče Riley.

– To ti misliš! – odgovori Nick i prinese plamičak stijenju.

Sikćući i vrcajući iskre su proždriale stijenju. Riley je stajao ukočen i zurio u gorući žižak.

– Rudari ti neće pomoći – lednim će glasom Sparrow.

Revolveraš se napokon trgne. U nekoliko skokova stigne do kuće i uskoči unutra, a Sparrow potrči prema šupi s materijalom.

Snažna eksplozija nalikovala je jakoj grmljavini. Kod ulaza u rudnik podigao se gust oblak prašine. Komadići kamenja letjeli su zrakom poput tuče.

Iz bregova se vrati jeka tutnjave. Nick ustane i čvrsto stisne držak revolvera. Bio je siguran da će rudari biti isključeni najmanje sat, a možda i dva, dok oslobode izlaz. Zraka je u rudniku bilo dovoljno, pa se neće ugušiti.

Kad se prašina slegla, Sparrow ugleda Rileyja. Stajao je pred kućom, a u ruci je držao dijete koje je koprcalo nogama.

– Ipak si izgubio, krtico

Sparrow osjeti kako u njemu sve odumire. Nekoliko sekundi nije ništa rekao. Nije znao da mu lice izgleda kao okamenjeno, niti da iz čitavog njegovog držanja struji prijetnja.

– Riley, veći si bastard nego što sam to dosad mislio – mirno će Nick. – Ako se dječaku bilo što dogodi umirat ćeš nezamislivo polako, bijedni revolverašu. Živio sam neko vrijeme s Komancima i ne moram se uopće naprezati da se u hipu dosjetim barem devedeset načina koji će te prisiliti da danima urlaš.

Na Rileyjevu se licu pojavio strah, ali ga revolveraš brzo svlada.

– Kopaču, ti nećeš ništa poduzeti dok držim dijete. Reci, tko si ti zapravo? Znam samo da se zoveš Sparrow. Zašto si se umiješao kad smo u salunu »Golden« htjeli uhvatiti staroga sa ranča Skull?

– Ti to nikada ne bi shvatio. Za tako što tebi mnogo toga nedostaje. Ti si plaćeni razbojnik i ne shvaćaš što je osjećaj časti. O da, možda si kada čuo da veliki borci s revolverima postupaju prema nepisanim zakonima. Možda naslućuješ što takvi ljudi misle, ali ne možeš to shvatiti. Riley, obećajem ti najokrutniju smrt koju jedan čovjek može izmisliti ako se dječaku što dogodi! Ostavljam ti mogućnost izbora, ubojico!

Revolveraš je, oklijevajući, izvlačio revolver, kad ga dječak udari u slabine.

– Prokleti bastardu! – poviče Riley bolnim glasom. Istoga časa dječak ugrize revolveraša. Zabio je male zube duboko u Rileyjevu lijevu ruku. Čovjek krikne i ispusti dijete.

Nick strelovito izvuče kolt i napne kokot. Cijev uperi u gornji dio Rileyjeva tijela, pa oštrim glasom reče:

– Uчиниš li jedan pokret, lopove, bit ćeš mrtav!

Dječak potrči u stranu i raširenim se očima zagleda u Sparrowa.

– Udi u kuću, Tim – zapovjedi mu Nick. – Ovaj prizor nije za tebe. Otiđi do majke, momčiću i pomozi joj ako možeš.

– Ona leži, zavezana i zapuštenih usta, u predvorju – polagano će Riley, pa upita: – Kad si povukao, kopaču? Nisam vidio.

– Ti si budala, suluda budala. Ne možeš zadržati u rukama jednoga dječaka i još dopuštaš da ti odvrati pažnju. Mogao sam posve lagano

izvući revolver. Kad bih bio takav bastard kao što si ti, ti bi bio odavno mrtav.

– Prokletstvo, tko si ti? Želim to znati... odmah, sada! Ti mora da si jedan od velikih revolveraša. Zašto onda tragaš za zlatom?

– To se tebe ne tiče, Riley. Međutim, reći ću ti tko sam. Možda će ti moje ime nešto reći: Nick Sparrow.

– Brzi Nick? – upita Earl Riley ne vjerujući. – Ti si brzi Nick! I ti kopaš ovdje tražeći zlato? Ti koji se nalaziš na samom vrhu ljestvice boraca s kotlom? Postoje možda samo četvorica ili petorica koja bi se mogla s tobom mjeriti.

– Napustio sam takav način života. Više ne želim plaćeni revolveraški posao – polagano odgovori Nick. – Možda sada vjeruješ da imaš šansu, ali je nemaš. Isto sam toliko brz i siguran s koltom koliko i prije.

– Ipak te izazivam – reče Riley jasnim glasom. – Izazivam te na poštenj dvoboj, Sparrow! Vidjet ćemo tko će biti brži.

– Brzina nije dovoljna, no to nećeš nikada shvatiti. Tebi nešto manjka. Možda je to volja ili možda nevolja tvoje naravi da izlažeš život. Do sada si imao sreću što si uvijek naišao na slabije protivnike. Dobro, Riley, pristajem.

– Netko nam mora dati znak

– Ja ću ga dati – reče Lillian, koja se obima rukama pridržavala ovratnice. – Bit ću sretna što ćeš biti uništen, Earl.

Sparrow i Riley stave revolvere u korice.

– Sada! – poviče Lillian.

O da, Riley sigurno nije bio polagan. Povukao je brzo i glatko. Tek je za dijelić sekunde oslobodio oružje poslije Nicka, ali taj je neznatni razmak odlučio o životu i smrti.

Sparrow je zapucao. Metak se zakopao u Rileyeva prsa. Revolver mu je ispao i on se s nevjericom zabuljio u protivnika. Potražio je njegov pogled, ali lice Nicka Sparrowa nije odavalo ništa.

– Ti si to želio, Earl Riley, prokleta budalo – reče Nick kad se njegov protivnik počeo rušiti.

– Oh, Nick – poviče Lillian i odmakne se od vrata – što će to promijeniti? Oslobodio se Tima i mene, ali Connell je još živ. A on posjeduje priznanicu s potpisom moga muža i zato ne mogu dobiti rudnik. To neće biti ni od kakve koristi.

– Je li potpis na toj priznatici originalan?

– Naravno da nije! Moj muž je imao dovoljno novaca za svoje poslovanje, ali potpis je tako dobro krivotvoren da bi svaki sudac dosudio rudnik Connellu. Tako stoje stvari, Nick, i to je razlog zašto sam te zamalo izdala. Taj me gad na to primorao. Tima su dononočno čuvali. Nikad nisam bila s njim nasamo. Jednostavno nisam mogla naći izlaz.

– To je sada prošlost, Lillian – reče Nick, pa izvuče iz džepa na košulji komad papira.

Lillian je zurila u priznanicu, ne vjerujući svojim očima.

– Otkud ti to? – upita nakon nekog vremena.

– Našao sam zajedno s hrpom dolara. Vjerujem da veći dio tog novca pripada tebi kao naknada. Connell je već, moglo bi se reći, uništen. Spali tu priznanicu, Lillian. Učini to odmah, pa pričekaj nekoliko dana. Dotad će se sve izmijeniti.

Mlada žena dohvati plamteću sumporaču koju joj je Nick pružio. Nakon nekoliko sekundi samo je pepeo podsjećao na priznanicu.

– Trebaju nam konji – reče za-

tim Nick. – Moramo u Golden City. Gdje bismo ih mogli naći?

Pola sata poslije bili su Lillian, mali Tim i Nick na putu za Golden City.

XI

– Gdje ćemo se skloniti? – upita Lillian zauzdavši konja nadomak gradu. – Connellovi ljudi dobro znaju i mene i Tima.

– Stanuje li namještenik zemljišnog ureda u zgradi gdje je ured?

– Da, tamo ima dvije ili tri sobe.

– Odvest ću vas k njemu. Čovjek je povjerljiv, Lillian. Vjerojatno će imati i nešto hrane. Međutim, ne znam da li će se moći pobrinuti i za dječaka.

– Mogao bi donijeti nešto iz restorana. Što misliš, bi li to htio?

– Siguran sam da bi. Dobar je čovjek, ali nije borac. Međutim, siguran sam da je dobar i pošten.

Nick ponovo preuzme vodstvo. Jahali su iza kuća i šatora, duž mnogobrojnih parcela i neopaženi stigli do stražnje strane kuće u kojoj je bio zemljišni ured. Tu Sparrow pokuca na prozor. Ništa. Nakon minute pokuša ponovo.

– Čuo sam vas – dovikne namještenik, pa nastavi: – Odlazite! Imam pokraj sebe saćmaricu i pucać ću ako još bilo što čujem.

– Ja sam Nick Sparrow. Otvorite, molim vas. Ako ste nepovjerljivi, zapalit ću nekoliko sumporača da možete vidjeti moje lice. Važno je, otvorite.

– Dakle, dobro, želim vidjeti vaše osvijetljeno lice. Hajde, učinite to već jednom!

Nick zapali jednu sumporaču a onda i cijeli paketić. Vrućina mu udari u lice.

Prozor se brzo otvorio, ali je namještenik nepovjerljivo upitao:

– Tko je s vama?
– Lillian Barlow i njezin sinčić.
Brzo, ne smiju nas vidjeti.

– Uдите kroz prozor.
Namještenik pokrajinske uprave pomogne Lillian, koja je dječaka predala u Nickove ruke, pa se prebacila preko prozorskog okvira.

– Što se dogodilo? – upita čovjek pošto je provjerio sva vrata i prozore.

Nick ga ukratko izvijesti, pa nastavi:

– Kod vas su Lillian i dječak sigurni. Ja ću se ispraviti i ujutro potražiti Connella. Ako zadržim njegov divlji čopor, uspjeh ću i u ostalom.

– Ako ti to ne uspije? – upita Lillian.

– Tebi se ne može ništa dogoditi. Priznanica više ne postoji i možeš već sutra ponovno zatražiti ovlaštenje za korištenje rudnika. Tako je taj slučaj završen.

– Nisam to mislila, Nick, i ti dobro znaš što sam mislila.

Sparrow slegne ramenima. Dok je odgovarao nije ni pogledao mladu ženu.

– Možda neću imati sreće. Tu se ništa ne da promijeniti. Ne mogu otići i Connella ubiti iz zasjede. Ne bih to mogao. Razumiješ li me, Lillian? Nema nikakvog smisla o tome razgovarati. Osjećam se dobro i vjerojatno ću uspjeti. Osjećam da je Elmer Connell drugačiji čovjek nego što je bio Earl Riley. Taj je bio hladnokrvni ubojica, a Connell zna misliti. To ga čini opasnim.

– Kako namjeravate zaustaviti njegove vukove? – zamišljeno upita namještenik zemljišnog ureda.

– Ne znam. To ću vidjeti sutra. Lillian, sakrij novac što smo ga izvadili iz šupljine u stijeni. A sada bih želio spavati. Sutra ću stati pred čovjeka koji je možda najopa-

sniji protivnik u mom dosadašnjem životu. Moram biti odmoran.

Nick se probudio dobro odmoren. Spavao je duboko, bez snova. Smrt svijetlokosog revolveraša nije ga uznemiravala.

Možda je to prošlo, možda sam to navikao, pomisli i ta ga misao prestraši.

Kad je sišao, na stolu ga je čekao spreman zajutrak.

– Već se razdanilo – reče – Lillian – a kapci na prozorima saluna „Golden“ još su zatvoreni. JEDI prije nego kreneš.

Nick dohvati šalicu s kavom. Ništa nije jeo. Samo je popio kavu i popužio cigaretu.

– Ako ću biti slabe sreće – objasni – bolje da ništa ne jedem. Priлично je loše ako imaš pun želudac kad u njega dobiješ metak. A s tim moram računati.

Lillian nije mogla prikriti zaprepaštenje. Prišla je potpuno blizu Nicku, ali on se okrenuo i krenuo prema vratima.

Shvatila ga je. Nije se htio opteretiti onim što bi mu u odlučnom trenutku moglo umanjiti potrebnu pažnju.

Nick je izišao iz zemljišnog ureda na prednja vrata i krenuo prema salunu. Pospani čuvar, koji je upravo otvorio vrata, zabezeknuto raširi oči.

Nick je ostao na cesti i oštrim glasom upitao:

– Tko je voda vas revolveraša i razbijača? Želio bih s njim razgovarati. Zacijelo već znate da je Riley mrtav. Odvedi me novom vodi.

Čovjek nestane u šalunu, a nekoliko minuta nakon toga pred Nicka izide novi voda revolveraške družbe.

– Ako si Rileyja pobijedio u poštenoj borbi, ja ne želim ništa poku-

šati – reče momak i dobro pripazi da mu se ruka slučajno ne nađe u blizini drške revolvera.

– Borba je bila poštena – potvrdi Nick, pa nastavi: – Najdulje za jedan sat nećete više imati gazdu. Ubit ću Connella.

Nastojte da vas prije toga isplati.

Novi gazda revolveraša se prene-raženo zagleda u Nicka, pa otegnu-tim glasom reče:

– Danas je dan isplate, ali ja vas ne razumijem, gospodine.

– Jedna ptičica mi je rekla da je vaš gazda gotovo čist – mirno od-govori Nick. – Provjerite. Sada se kopači više ne rastaju tako lako s novcem. To je vidljivo i iz prihoda, zar ne?

– Ako Connell ne može plaćati, mi odlazimo. Svoj posao obavljamo samo onda ako plaćaju redovito. Dobro, gospodine, pobrinut ću se za to.

Momak krene prema vratima sa-luna. Tu zastane, krzmajući, a onda se okrene i reče:

– Gospodine, vi ste nedvojbeno posebno opasan i tvrd momak, ali više vukova mogu ubiti i gorskog lava.

Nick kimne, ali se nijedna crta njegova lica ne pokrene.

– Dakle, dobro, pitat ću gazdu – doda momak, pa uđe u kuću.

Sparrow se popne na nogostup i nasloni na zid saluna.

Nije prošlo ni pet minuta kad za-čuje Connella kako ljutito viče. Na-zvao je nekoga prokletim ludakom koji ga uznemirava zbog nečega ta-ko nevažnog.

Nick pride preklopnim vratima i oprezno ih odškrine. U polutami saluna stajali su mladi vukovi i če-kali rezultat razgovora svoga vode s gazdom.

Čuli su što se događa u susjednoj

kući. Connellov je glas bio oštar po-put oštrice noža kad je upitao:

– Želim znati kako si do toga do-šao! Tko ti je to rekao, Logy?

– Stranac na kojega ste tako na-brušeni, gazda.

– Taj prokleti bastard! – vikao je Connell. – Dovedi mi ga! Odmah! Želim da za dvije minute bude ov-dje. Hajde, kreni i uhvati tu hulju. Svejedno mi je da li ćete ga pri to-me raniti, ali živ još mora biti, ra-zumiješ li? Dobit ćete posebnu na-gradu u visini tjedne plaće.

– Otkud ćete uzeti novac, gazda? – smireno upita Logy.

– Nabavit ću ga. To nije problem. Dovedi mi Sparrowa.

– Hoćete li nam isplatiti što smo dosad zaradili, Connell?

– Pa vidiš i sam da to sada ne mogu, budalo.

Dobit ćete svoj novac.

Tek je sada Connell otkrio kakve je ljude unajmio.

– Tada tu svoju hulju dovedite sami. Mi želimo svoj novac, kako je ugovoreno. Ako nema novca, nema ni rada, Connell!

– Dakle, tako? Dobro, tog ću ga-da sam ustrijeliti. Nakon toga ćemo nas dvojica obračunati. Pokazat ću vam tko je ovdje gazda!

Nick se vrati na cestu, a malo za-tim vrata saluna polete prema ce-sti, a onda s praskom udare unutra o zid.

Connell je odlučnim korakom iz-išao, prešao nogostup i sišao na ce-stu.

– Sparrow, dajem ti priliku. Jed-nu jedinu. Vрати novac, predaj mi Lillian i dječaka i ja ću dopustiti da odeš. Novac koji si dobio za zlato možeš zadržati, ali moraš odmah otići iz ovoga kraja.

Nick je stajao na sredini ceste, potpuno opušten, i čekao. Možda

Connell ozbiljno misli to što je rekao.

— Prvoga sam čovjeka ubio kad mi bijaše četrnaest godina, Sparrow. Na Jugu sam novac zarađivao kao plaćeni revolveraš. Možda imaš šansu protiv mene, ali velika nije. Zato promisli.

— Povuci napokon — razgovjetno odgovori Nick.

Elmer Connell se malo pogne. Proučavao je protivnikovo lice, ali iz njegovih crta nije mogao odgonetnuti ništa.

Kad je Connell malo stisnuo oči, Nick povuče. Cijevi bijahu podignute istog časa no Nick je i u ovom okršaju bio za djelić sekunde brži. I opet je ta neznatna razlika bila presudna. Vruće olovo okrznu Nickova rebra. Connell padne nauznak. Mora da ga je metak dobro pogodio. Veliki gazda Golden Cityja pokušao još jednom podići revolver, ali Nick ponovno opali. Ovaj mu je metak bio smrtonosan.

Sparrow spontano počne puniti revolver. Kad je bio gotov, prodornim pogledom prijede preko lica okupljenih plaćenika.

— No, što je? Želite i vi pokušati ili ćete naplatiti svoja potraživanja u Connellovom salunu i zatim nestati?

Nitko nije ništa pokušao. Svi krenu u salun, da ga potpuno opljačkaju, a Sparrow prema zemljišnom uredu.

Vrata se široko otvore i Lillian mu ovije ruke oko vrata.

— Uspio si — prošapće i čvrsto ga stisne.

* * *

Oko podneva Nick kupi nekoliko paketića duhana i papira za cigarete. Kad se vratio u zemljišni ured, Lillian ga je čekala spremna.

— Što će sada biti? — upita mla-

da žena, rukom obgrlivši ramena svoga sina.

— Vraćam se u kanjon — ozbiljno odgovori Nick pa doda: — Bi li ti uradila što drugo? Preuzeo sam taj posao, Lillian, i moram ga obaviti.

Ništa nije odgovorila.

Pošto je Nick osedlao konja, zastao je i dugo promatrao Lillian. Naposljetku reče:

— Žao mi je, iskreno mi je žao, ali ne mogu drugačije. Lillian, razgovarao sam s namještenikom ureda. On savjetuje da prodaš rudnik. Uvjeren je da je tako najbolje. Uloži novac, da ti što dulje potraje. Moraš osigurati budućnost sina, kako bi ga poštjednja gorkog iskustva u toj proklesoj zemlji zlata.

Lillian kimne. Pokuša uhvatiti Nickov pogled, ali joj to ne pođe za rukom. Osjeti da ga žali, ali shvati da on ne može drugačije postupiti.

— Do viđenja, Nick, — reče i hitro se okrene kako ne bi opazio suze u njezinim očima.

Sparrow se baci u sedlo i potjera konja prema izlazu iz grada.

XII

U sumrak Nick stiže u mali kanjon. Goveda su zadovoljno mukala dok je polagano jahao dalje.

— Imam te točno pred cijevi, gospodine — dovikne glas Doca Smokyja. — Još dva koraka i prosut ću ti mozak. Mi stražarimo, znaš li? Neki bi ludaci željeli prisvojiti tuđu stoku, ali im to neće poći za rukom.

— Dakle, krme imaš dovoljno — reče Shorty, malen i neugledan momak. — Teglili smo kao volovi, Nick. Svakih četrnaest dana doći će do tebe netko s ranča, da te obide i dopremi ti hranu. I obor je dovršen. Jedino moraš povećati vjetrobran.

Pa, nekakav posao moraš i ti obaviti, jer bi se inače prečesto sjećao lijepo provedenih dana u gradu.

Maleni se kauboj baci u sedlo. Sada više nije izgledao neugledan.

— Neka ti je sa srećom, Nick — reče Doc Smoky.

Ostarijelo, naborano lice ispod velikog kožnatog šešira razvuče se u osmijeh.

— Ako se dogodi nešto izvanredno, netko će ti to javiti. I ne plaći odviše za ostavljenim novcem. Muškarac si i zaradit ćeš drugi. A ona je žena i to kazuje sve.

Nick je gledao kako odmiču korakom, a onda se vinu u sedlo i pojaše prema malom stadu.

Tri dana radio je na vjetrobranu. Životinje su postale povjerljivije. Znale su da im taj čovjek pomaže za toga hladnog godišnjeg doba.

Petoga dana Nick osjeti čudan nemir. Jedva se odlučio da izaše. Neprekidno je promatrao bregove, ali nikakva se opasnost nije približavala. Nije poznavao taj osjećaj, ali je znao da će se nešto dogoditi.

Sljedećeg jutra ugleda dva konjanika. Dolazili su iz smjera u kojem leži ranč Skull. Ubrzo je prepoznao svoga gazdu, Johna Morgana. Drugog jahača nije mogao prepoznati, ali kad su se jahači približili, opazi da druga drži ispred sebe u sedlu neki zamotuljak.

Lillian! To može biti samo Lillian s Timom!

Morgan zauzda konja i zamišljeno pogleda svog kauboja, koji je radio za samo petnaest dolara.

— Dobro sam vas procijenio, Nick — reče rančer nakon nekoliko dugih sekunda. — Vratili ste se. Da, nas smo dvojica na neki način vrlo slični. Neke stvari jednostavno ne možemo riješiti sami.

Morgan pogleda mladu ženu, pa nastavi:

— Gospoda Barlow je bogata,

Nick. Ona posjeduje više novca nego što bih ja mogao zaraditi nekoliko sljedećih godina, pa ipak je htjela doći ovamo. Ona može zimu provesti ovdje s vama. Ako želite napustiti posao, puštam vas da ođete.

— Ne, gazda, ostajem. U proljeće bih želio otići. Morao sam se uvjeriti da se u ovoj zemlji ne može živjeti bez sile. Možda će tek za dvadeset ili trideset godina i dovdje doprijeti pisani zakon, ali dotad si moramo sami pomoći.

— Vaš je život morao biti vrlo težak, Sparrow — reče Morgan.

— To nema s tim nikakve veze — odlučno odgovori Nick. — Svi mi moramo pridonijeti tome da ovdje izgradimo slobodnu zemlju. A to će biti tek tada kad će se smjeti iz kuća izići bez oružja. Do tog vremena, da bi se to ostvarilo, bit će na žalost potrebni revolveri.

— Doc Smoky će vam sljedećeg tjedna donijeti sve što vam je potrebno. Sada mora brinuti o tri osobe.

Lillian pruži Nicku dječaka, koji je čvrsto spavao. Mališan se nesvjesno odmah priljubi uz njega. Onda mlada žena skoči s konja i čvrsto zagrlji muškarca.

— Morali biste ostati u Koloradu — reče Morgan i podigne šešir. — Vi ste načinjeni od dobrog materijala, a ovdje su ljudi poput vas i te kako potrebni.

— Pričekajmo do proljeća — odgovori Nick.

Kad je Morgan odjahao, Nick povede Lillian u kolibu. Odjednom poželi da ovoj zimi nikada ne dođe kraj.

K R A J

U PRIPREMI:

**Ray Hogan:
GRABEŽLJIVCI**

**SPECIJALNO
IZDANJE**

2 romana

LASO

CIJENA 30 d

**western
križaljka**

**ČETA
IZGUBLJENIH**

**i kod vašeg
prodavača
novina**

LASO

**specijalno
izdanje**